

ဝန်ကြီးဌာန

BURMESE
CLASSIC
COM

မယ်ခိုင်
သမိုင်း : ကရုဏာ

အမျိုးသမီး : ကရုဏာ

www.burmeseclassic.com

မယ်ခိုင်

၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁

BURMESE
CLASSIC
COM

၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁၁

သမိုင်းတ ရာစု

BURMESE
CLASSIC
COM

လမင်းကိုလည်း

ကိုက်စားပစ်ချင်တယ်

နေမင်းကိုလည်း

လုံးချေပစ်ချင်တယ်

သမုဒ္ဒရာရေတွေလည်း

ခမ်းသွားအောင် သောက်ပစ်ချင်တယ်

လှပတဲ့တောင်တန်းတွေလည်း

ပျက်စီးအောင် ဖြိုပစ်ချင်တယ်

ပြီးတော့...

သိပ်လှတဲ့...

ငါ့ရည်းစားလေး... မင်းကိုလည်း

ပက်ပက်စက်စက်မုန်းပစ်ချင်တယ်

အခန်း (၁)

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းမောင်းဝင်လာခဲ့သော ကားတစ်စီးကြောင့်
သူ မြက်ခင်းပေါ်လှဲအိပ်နေရာမှ နိုးသွားရပါသည်။

ဒါ လုလင်ပဲဆိုတာသိ၍ မျက်ဝန်းကိုပြန်ပိတ်ချုပ်လိုက်ပါသည်။
မကြာခင်မှာပင် အိမ်ထဲမှာ ဂူးဂူးဝါးဝါး ဒူးဒူးဒါးဒါးဆူညံသံတွေ ကြား
ရတော့မည်။ ပြီးလျှင် သူ့နားမှာ ဘာလိုလိုညာလိုလိုနှင့် လာရှုပ်တော့
မည်မို့ သူ အိပ်ရေးဝဖို့လိုပါသည်။

ဒါကြောင့် သူက အားလုံးကိုလျစ်လျူရှု၍ မျက်ဝန်းကိုပိတ်ချုပ်
လိုက်ပါသည်။

❖ မယ်ခိုင်

သူ တစ်နေ့တစ်မော့အိပ်စက်ပြီးချိန်မှာတော့ အမှန်တကယ်
ပဲ ခြေသံတရုတ်ရုပ်နှင့် သူနားသို့ လုလင်ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

သူ့အာရုံတို့က နိုးကြားနေရပေမယ့် မျက်လုံးကိုမဖွင့်သေးပါ။
သူ့အကြောင်းကို နောက်ကျနေတဲ့လုလင်က ထုံးစံအတိုင်း သူ့ခြေသံလုံး
ကိုကန်ကာ နှိုးလာပြန်ပါသည်။

“နောင်ရေး...ဟေ့၊ နောင်ရေး”

ထိုအခါမှ သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးကိုမဖွင့်ချင်ဖွင့်
ချင်နှင့် ဖွင့်လိုက်ရာ...

“လောကကြီးနဲ့ အဲလောက်ထိပဲ အဆက်အသွယ်ဖြစ်ထားရင်
မင်းသေရင်တောင် အဲ့ဒီအသုဘက စည်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ... မင်းလို လောကကြီးနဲ့ရန်လိုက်ဖြစ်နေရမှာလား”

“ငါက ဘာလို့ လောကကြီးနဲ့ရန်လိုက်ဖြစ်နေရမှာလဲ။ လောက
ကြီးက ငါ့ကိုလာလာပြီး ရန်မူနေတာ။ ငါ့ရှေ့မှာ လာလာရှုပ်တဲ့လူတွေ
ကို ငါက ရန်မလုပ်လို့ ထိုင်ရှိခိုးနေရမှာလား”

မရှိနိုင်သောစကားကိုပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ နောင်ရေးအတွက်
အိပ်ဆေးတစ်ခွက်ပမာ သန်းဝေသွားရပါသည်။

“...မင်း အိပ်မက်မလိုလား”

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၉

နောင်ရေး ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ မျက်ဝန်းတွေကိုသာ စုံပိတ်ထား
လိုက်ပါသည်။

အမြဲရိုးအီနေသောအကြောင်းအရာတို့ချည်း ထပ်နေသော
လုလင်ရဲ့စကားလုံးတွေကို သူစိတ်မဝင်စားပါ။ မနက်ဖြန် ကမ္ဘာကြီးပျက်
ပါတော့မည်ဆိုရင်တောင် နောင်ရေးဆိုသည့်လူက ဗုဒ္ဓပြန်မှာ အိပ်ရေး
ဝဝအိပ်ပါဦးမည်။

နောင်ရေးက အေးဆေးတည်ငြိမ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စကား
လုံးနည်းပါးသူ၊ အပြုံးအရယ်ရှားပါးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်
နှင့်မဆိုင်ဘူးဟု ယူဆထားသောအကြောင်းအရာမျိုးကို သေရေးရှင်ရေး
တမျှ အရေးကြီးနေပါစေ၊ စိတ်ဝင်စားတတ်သူမဟုတ်။

အရာရာကို အမြဲလျှစ်လျူရှုပြီး အေးစက်စက်နှလုံးသားနှင့်သာ
လောကကြီးနှင့် သဟဇာတမကျ ပျင်းပျင်းကြီးနေထိုင်တတ်သူလည်းဖြစ်
၏။

သူ့အတွက်တော့ တစ်နေ့တာမှာ ကော်ဖီသောက်မည်။ အိပ်၍
အဆင်ပြေသော မည်သည့်နေရာတွင်မဆို အိပ်စက်မည်။ ဇာတ်လမ်း
ကောင်းကောင်းထိုင်ကြည့်မည်ဆိုတာကလွဲ၍ အရာအားလုံးဟာ ကိုယ့်
ကိစ္စမဟုတ်သလို အေးတိအေးစက်ရှိလှပါသည်။

ဒါက လုလင်မကျေနပ်ခြင်းရဲ့အဓိကတရားခံဖြစ်သလို လုလင် နှစ်သက်သောအချက်အလက်လည်း ဖြစ်ရပါသည်။ လုလင်ကတော့ နောင်ရေးနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပါသည်။

လောကကြီးကို မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့်နေတတ်သည့်လူပါ။ အရာ ရာတိုင်းကို ဒေါသရှေ့တန်းတင်ပြီး လွယ်လွယ်ပင် ဒေါသအလျောက် လုပ်တတ်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တူညီကြတာက ကော်ဖီနှစ်သက်ကြခြင်း တစ်ခုပါပဲ။

လုလင်က ဆံပင်ပုံအမျိုးမျိုးဒီဇိုင်းထွင်ကာ ထားတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အကောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဖြောင့်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မှာ ကတုံးကေ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ချွန်လိုက်ထောင်လိုက်နှင့် အရောင်ကို လည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲတတ်သေး၏။

နောင်ရေးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ ဆံပင်ကို သဘာဝအရောင် အတိုင်းပင် ထားတတ်ပြီး အလယ်မကျ ဘေးမကျပုံစံကို ရှည်မျောမျော လေးသာ အမြဲထားလေ့ရှိသည်က နောင်ရေးရဲ့စတိုင်လ်ပါပဲ။

ပြီးတော့ နောင်ရေးက အင်္ကျီပုံကိုလည်း တီရှပ်ခပ်ရိုးရိုးများကို အမြင်ရှင်းလင်းစွာ သေသေသပ်သပ် စမတ်ကျကျဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်

ပြီး လုလင်ကတော့ ရှုပ်ပွနေသောဒီဇိုင်းမျိုးကို ပို၍ရှုပ်ပွသွားအောင် ကပိုကရိုဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်ပါသည်။ လက်မှာလည်း ဟမ်းချိန်းတို့၊ လက်စွပ်ပြူးတူးပြဲတဲကြီးမျိုးတို့ကို အမျိုးမျိုးမရိုးရအောင် ဝတ်စားတတ် ပါသေးသည်။

နောင်ရေးက နေရာတကာ အေးစက်စက်နိုင်သလောက် နေရာ တကာကို ကိုယ့်ကိုစွဲကြီးလို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်သူကတော့ လုလင် ပဲဖြစ်ပါတော့၏။

ထိုသို့ဆန့်ကျင်ဘက်လူနှစ်ယောက်က တစ်နှစ်ကြီးတစ်နှစ်ငယ် သိပ်ချစ်ကြပါသော ညီအစ်ကိုတွေတဲ့လေ။ နောင်ရေးက အကြီးဆိုပေ မယ့် နောင်ရေးအပေါ် အမြဲအနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျတတ်သူကတော့ လုလင် ပါပဲ။

သူတို့မှာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့အကျင့်ကလေးတွေကတော့ မနက်စောစောတွင် ကိုယ်လက်လေ့ကျင့်ခန်းကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတူလုပ်ကြခြင်း၊ ဖြစ်ပျက်နေသောခေတ်ရေစီးကြောင်းကို လုလင် ပြောပြသမျှ နောင်ရေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်တတ်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရရှိချိန်များတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အပြင် ကိုအတူတူထွက်တတ်ခြင်းတို့မှာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏နာမည်

၁၂ ❖ မယ်နိုင်

ကြီးမူများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်ရပါတော့သည်။

လုလင်က ဒေါသကြီးတတ်ပေမယ့် နောင်ရေးက အခုလိုအရေး မစိုက်ဘဲ အိပ်နေပြန်တော့လည်း၊ နောင်ရေးဘေးမှာပင် ထိုင်နေရင်း ဒေါသက အလိုအလျောက်ပြေသွားတတ်ပါသည်။

တရားရှုတရားရှိနေသောလုလင်ရဲ့အသက်ရှူနံ့တွေ မှုန် လာပြီဆိုတော့မှ နောင်ရေးရဲ့အသက်ရှူနံ့တွေ အော်တိုမစ်တစ်ဖွင့်လာ ခဲ့ရပါသည်။

“အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“မင်း၊ ငါ့ကိုသက်သက်ညစ်တာမဟုတ်လား”

“မင်းကတော့ ငရဲကြီးဦးမယ်”

“ဘာလဲ... ဘာကိစ္စကြီးရမှာလဲ”

“ငါက မင်းထက် တစ်နှစ်နဲ့ဆယ်ရက်ကြီးတယ်လေ။ မင်း၊ ငါ့ကို ကန်တာ ခြေသလုံးမှာနှစ်ချက်၊ ဒူးခေါင်းမှာတစ်ချက်၊ ပေါင်းသုံးချက်”

“ကြီးပစေပေါ့၊ ငရဲကြီးရင် ငရဲလေးကိုနိုင်တယ်။ ပိစိပေါက် စောက်တွေကို ဟော့ဒီလို ဟော့ဒီလိုဖိုက်ချင်နေတာ”

ဟု လက်သီးကိုထောင်ကာ လက်ငှေ့ထိုးသလို လုပ်ပြလိုက် လေလျှင်...

“ဘာ! ပိစိပေါက်စောက်၊ ဟုတ်လား၊ ဟားဟားဟား အဲဒီလို စကားအဆန်းတွေကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်ဦးမလို့လား”

“မင်းသိလား လုလင်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်”

“မင်းက တစ်စုံတည်း၊ ငါက အများကြီးနဲ့ဆုံရတာ။ ဖောက် ယူပြီးမှ မျက်ကြည်လွှာ လှူလိုက်ရင်တောင် ကမ္ဘာမှာ မျက်ကန်းတစ် ယောက်မှ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“သူ့မျက်ဝန်းက ဒီအထဲကိုထိသွားတယ်၊ အဲဒီမျက်ဝန်းက ငါ့ကိုချုပ်ကိုင်နိုင်တယ်”

“အအိပ်လျှော့ပါကွာ... စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှာ မင်းကို လာတွေ့နေရရင် မချောင်ဘူး”

“မင်းပါ တက်သင့်နေပြီ၊ နို့မဟုတ်ရင် တစ်လောကလုံး အမျိုး ပြတ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ငါဒေါသဖြစ်ရတာက အကြောင်းနဲ့အရင်းနဲ့ကွာ၊ မင်းပဲစဉ်းစား ကြည့်လေ...”

“ဟိုးဟိုး... တော်ပါတော့ကွာ၊ လက်ရှိဖိလပ်လေးတောင်

၁၄ ❖ မယ်ခိုင်

ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိပါဘူး။ မင်းဘယ်သွားမှာလဲ၊ သွားစရာရှိတာ
သွား၊ ငါဆက်လှဲလိုက်ဦးမယ်”

“ရှင်ရှင်လက်မှတ် ဝယ်ထားတယ်၊ မလိုက်ချင်ရင်လည်း မင်း
သဘောပဲ၊ ဇာတ်လမ်းက စယ်ရှယ်မိုက်တာနော်၊ ရောမဘက်ကရောင်း
နဲ့ ဇာတ်လိုက်က ဟဲမီးကြီးကွ”

ဟု လုလင်က မာန်ပါပြောလိုက်လျှင် နောင်ရေးက လုလင်
ကို ကလိချင်သွား၍...

“မင်းကမခေါ်ချင်ခေါ်ချင်ဆိုမှတော့ မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ”

ဟု မာန်လျော့လျော့ဆိုကာ ဟန်ဆောင်ပြီး ပြန်လှဲချလိုက်
သည်တွင်...

“ဟေ့ကောင်...ဟေ့”

ဟုဆိုကာ ကျောကြီးကိုတွန်းထားလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“ငါလျှောက်ပြောတယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ မညာနဲ့”

“ဪ... လျှောက်ပြောနေတာလား၊ အင်း၊ အဲဒါဆိုရင်တော့
ငါ့ကိုလိုက်စေချင်တယ်ပေါ့”

ဟု သူကရယ်ကျဲလေးပြောလိုက်လျှင် ထထွက်သွားသော

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၅

လုလင်ကြောင့် သူ့မှာ သဘောကျကျနှင့် ရယ်ရပါသေး၏။

ဒီလိုပါပဲ လုလင်နဲ့နောင်ရေးဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
သိနားလည်ကြသူနှစ်ဦးပါ။

အခန်း (၂)

“မင်းရဲ့ရောမကားက သိပ်ကောင်းတာပဲနော်”

ဟု နောင်ရေးက ရွဲ့ပြီးပြောလိုက်လျှင် လုလင်က မလုံမလဲ
အံ့ပုန်းအပြုံးလေးနှင့် တဟဲဟဲပြုံးရှာပါသည်။

“ငါ ရောမကားတွေ အများကြီးကြည့်ဖူးပါတယ်... သဲတွေ
နဲ့ တကယ့်ဟဲဗီးအဆောက်အဦးကြီးတွေမှာ နေကြတာ၊ ရေခဲပြင်မှာ
စကိတ်စီးတဲ့ရောမကား၊ ဒီတစ်ခါပဲကြည့်ဖူးသေးတယ်။ ခြေ၊ ဘီပြုံး
ရောမဂိုဏ်းဝန်ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ငါလက်မှတ်ဖြတ်တုန်းက တကယ့်ရောမကားကို ဘယ်လိုဖြစ်

၁၈ ❖ မယ်နိုင်

သွားသလဲမသိဘူး”

“အင်း၊ စုစုပေါင်းကွာဟချိန်က လေးနာနာဆိုတော့ ဒီကြားထဲ အစီအစဉ်ပြောင်းသွားလို့နေမှာပေါ့”

“ဟိတ်ကောင်”

“ဘာလဲ၊ မှားလို့လား”

“မင်းသေချင်နေပြီလား”

“မသိဘဲနဲ့ ရမ်းသန်းပြီး လျှောက်လုပ်ထားတာမဟုတ်လား”

“ဘယ်မှာလျှောက်လုပ်လို့လဲ”

ဟု ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်ပြောစပြုလာ၍ သူက လှောင်ပြီးလေး နှင့် အဆုံးသတ်ကာ...

“မဟုတ်လည်း ပြီးတာပဲကွာ”

ဟုဆိုပြီး ဖြတ်သွားသောအချိန်သည်ကို လှမ်းတားလိုက်ပြီး ငွေပေးဝယ်ကာ မက်မန်းသီးရဲရဲတစ်လုံးကို ပါးစပ်ကြီးနှင့်ပြည့်သွားသည် အထိ ဝံ့ထားလိုက်မိပါသည်။

ဒါကို လုလင်က မမြင်ဖူးသလိုကြည့်ရင်း မက်မန်းသီးကို ပါးစပ် ကြီးစူးထွက်အောင် ငါးနေသောနောင်ရေးကို...

“မချင်ဘူးလား”

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၉

“အချစ်ပဲ၊ မချင်ဘဲရှိပါ့မလား”

ဟုသာဆိုပြီး အရေးမစိုက်သလို နောက်တစ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲ သွင်းကာ မြန်ရေယှက်ကြေးစားပစ်လိုက်ပြန်၍ လုလင်မှာ ပါးလေးများ ပင် ကျင်သွားကာ စားချင်စိတ်တို့က တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နောင်ရေးကိုဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ နောင်ရေးလက် မှ မက်မန်းသီးကိုဆွဲလုယူကာ ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

“အား... ဖွပ်၊ ဖိန်... ချင်လိုက်တာ”

“မင်းကိုပြောသားပဲ၊ ချင်ပါတယ်လို့”

“မင်းက ဘာလို့ချိုသလိုကြီး စားပြနေရသေးတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုစားပြနေလို့လဲ၊ ငါ့ပါးစပ်နဲ့ငါ စားတတ်သလိုပဲ စားနေတဲ့ဟာကို”

“အီး... ဟီး”

သူစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် လူတကာအနင်ခံထားရ၍ ပိနေသောပလက် ဖောင်းကို ပို၍ပိသွားအောင် ခြေဖနောင့်နှင့် ဖိကြိတ်လိုက်ပါသည်။

“လုလင်၊ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူ့အရပ်ပိုရည်မယ်ထင်သလဲ”

“ငါ့အရပ်က ငါးပေဆယ့်တစ်... ငါ မင်းထက် တစ်ထက်မ

ပိုရည်တယ်”

“အင်း၊ အဲဒါကြောင့်လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ”

“လူတွေက မင်းကို ပိုပြီးကြည့်နေကြတယ်လေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

ထိုအခါမှ လုလင်က ပြုံးပြုံးပြိုင်နှင့် ဖတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ် လိုက်ရာ မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့နှင့်ကြုံတွေ့လိုက်ရ၍ နည်းနည်းရှိုးတို့ ရှမ်းတန်ဖြစ်သွားရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဒေါသတို့က မငြိမ်းချမ်းနိုင်သေးပါ။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

ဟုပင် ရန်စကားကို ဆိုလိုက်ပါသေး၏။

ထိုသို့ လုလင်ပြုမူချိန်တိုင်း မှင်သေသေနှင့် အေးစက်စက်နိုင် လှသူမှာ နောင်ရေးပဲဖြစ်နေတော့၏။

“ငါအိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး နောင်ရေး”

“ငါက လူတွေများတဲ့နေရာကို သိပ်မနှစ်သက်ဘူး”

“အေးဆေးတဲ့နေရာတစ်ခုကလေ”

“ဘယ်လဲ...”

“အေးဆေးရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

“ဝါး... ငါအိပ်ချင်နေပြီ”

“အေး၊ သိပြီ၊ အေးစက်တဲ့နေရာကို ငါတို့သွားရအောင်”

“ဘယ်လဲ”

“အေးစက်တောင့်ခဲပြီးတောင် သေနိုင်သေးတယ်လေ”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကိုရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ပိတ်ထားဦးမလို့လား”

“အရေးထဲမှ ငယ်ကြောင်ကို ပြန်ကွေ့ချင်နေသေးတယ်၊ မင်း

အရွယ်ကြီးက ရေခဲသေတ္တာနဲ့ အခုဆန့်ပါဦးမလား”

“ဪ၊ ဆန့်ရင်တော့ ထည့်ပိတ်ထားဦးမယ့်သဘောပဲ”

“ရေခဲပြင်မှာ လျှောစီး...”

“ဟေ့ကောင်! မေမေလွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သွားမယ်ထင်နေလို့လဲ”

“မင်းပဲ ရေခဲပြင်လျှောစီးဆို၊ နိုင်ငံခြားမဟုတ်လား”

“မြန်မာပြည်ထဲမှာလည်း ရှိသားပဲ”

“အဲဒီနေရာမျိုး မကြားမိပါဘူး”

“မင်းလောက် ရှပ်ရှင်ကြည့်တာလည်း မင်းပဲ၊ လျှို့ဝှက်သော

နှင်းမှာ မင်းမတွေ့ဘူးလား”

“အဲဒါ လျှောစီးလို့မှမရတာ”

“မင်း အရူးပဲ၊ ဇာတ်ကားဆိုတော့ ဇာတ်အိမ်နဲ့ကွဲပြားတယ်အောင်

ပဲ ရိုက်မှာပေါ့၊ နေရာက ရှိကိုရှိမှာပဲ”

“မင်းအထင်ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားမယ်ကွာ”

“တကယ်ပြောနေတာလား”

“ငါစိတ်တိုလာပြီနော်”

“မေမေက မသွားခိုင်းရင်ရော”

“ငါသွားချင်ရင် သွားမှာပဲ”

“အမွေပြတ်ဆိုရင်တော့ ငါပွဲပြီ”

“မင်းက မလိုက်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”

သူဘာမှပြန်မဖြေပါဘဲ မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီးသာ နေလိုက်ပါတယ်။

မတုံတက်သေးနှင့် နောင်ရေးရဲ့လုပ်ပုံကြောင့် သူစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင် ကားထဲသို့စွေခနဲဝင်ကာ နောင်ရေးတက်အောင်ပင် မစောင့်တော့ပါဘဲ ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးမောင်းထွက်ပစ်လိုက်၍ နောင်ရေးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် နောင်ရေးက လူလင်ကိုစိတ်မတိုဘဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်မှမဟုတ်တာဘဲလေ...

လူလင်က စိတ်ဆိုးတိုင်း သူ့ကိုထားသွားခဲ့၍ တက္ကစီနှင့်ပြန်

ခဲ့ရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ ရုတ်တရက် ကြီးပြန်ချင်စိတ်မရှိ၍ မြို့ထဲတလျှောက် လှည့်ပတ်လမ်းလျှောက်နေမိရာ နောက်ဆုံး ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဝယ်ဖတ်မိလိုက်ပါသည်။

‘ကချင်ပြည်နယ်နှင့် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ’ ဟူသောခေါင်းစဉ်ကို စာလုံးမဲကြီးနှင့်တွေ့လိုက်ရ၍ သူ့စိတ်ကူးတွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၃)

“သား၊ အစစအရာရာကရုစိုက်နော်၊ အဲ့ဒီဘက်မှာက ရာသီ
ဥတု သိပ်ကြမ်းတာ”

“မေမေကလည်း သားက ကလေးကျနေတာပဲ၊ သား ကလေး
မဟုတ်တာဘူးဗျ၊ ဘွဲ့ယူပြီးနေပြီ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ မှာနေရတာပေါ့၊ ကလေးသာဆိုရင် မေမေ
က လက်တွန်းလှည်းထဲထည့်ပြီး မေမေသွားလေရာ ခေါ်သွားမှာပေါ့”

“အဲ့လိုမျိုးဆိုလည်း မေမေမကြောက်ဘူးလား၊ သားက အသေခံ
ကောင်လေ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိသားပဲ”

“နောင်ရေးကိုပဲခေါ်၊ တစ်ချိန်လုံး မေမေ့နားမှာ ခွေခွေလေး
နေလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဆက်တီပေါ် လှဲအိပ်နေသောနောင်ရေးကို မေးဝေါ
ပြလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့ညီအစ်ကိုကတော့လေ... တကယ်ပဲ”

“နောင်ရေး၊ ရေ ငါတော့သွားပြီ၊ ဗဟုသုတသိမှီးလိုက်ဦးမှ။
ပြီးရင် ကျွန်းကျွန်းမာမာကြီးပြန်လာမယ်သိလား။ ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ အမွေ
တွေအားလုံး မင်းအပိုင်မစီးရတော့ဘူး”

ဟုပင် ရန်လုပ်လိုက်ပါသေး၏။

မေမေကတော့ ကားပေါ်ပါသွားသောသူသားအငယ်ကို ပြုံးပြုံး
ကြီးကြည့်နေပေမယ့် သူကတော့ ရယ်ချင်နေလှပါပြီ။

ထိုကားကလေး ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားချိန်မှ သူက ထိုင်နေ
ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“မေမေ၊ သားလည်းသွားတော့မယ်”

“အထူးအဆန်းပါလား၊ ငါ့သားက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြစ်ကြီးနားလေ၊ လုလင်နဲ့အတူ ရေခဲတောင်၊ တက်မလို့”

“ဘုရားရေ!”

“ဆောရီးမေမေ... အဲဒီကပြန်လာမှပဲ မေမေ့ကိုအလုပ်တွေ
အများကြီးကူတော့မယ်”

“ဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ ဒါနဲ့များ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူ
တူသွားကြရောပေါ့”

“သား၊ သူ့ကိုမကျေနပ်လို့”

“ရန်ဖြစ်ထားကြပြန်ပြီလား”

“မနေ့က သားကိုချန်ထားခဲ့တယ်လေ”

“နောက်အပြင်သွားရင် ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် သွားလေ၊ သားရဲ့
ညီအကြောင်းလည်း သားသိရဲ့သားနဲ့”

“အစောကြီးကတည်းက ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ဟိုမှာဆိုမယ်
လို့၊ အဲဒါကို သူလက်မှမခံတာ။ မိဘပိုက်ဆံကို အလဟဿမဖြုန်းတီးနဲ့
တဲ့။ ယာဉ်ရပ်နားခွင့်က မင်းရဲ့အဘိုးမဟုတ်ဘူးလေးဘာလေးနဲ့”

“သား လေယာဉ်လက်မှတ်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီမှာလေ”

“သားတို့ညီအစ်ကိုကို မေမေတော့ အရှုံးပေးပါတာပဲ”

“သားသွားတော့မယ်နော် မေမေ”

“အေးအေး... ရန်လည်းဖြစ်မနေကြနဲ့ဦးနော်၊ ရာသီဥတုက ဒီကနဲ့ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အကျိုးအခွေးကိုအမြဲဝတ်ထား၊ ဒီမှာနေ သလိုလည်း တွေ့ကရာနေရာမှာ အိပ်မနေနဲ့ဦး။ မေမေတို့ကို ဖုန်းလေး ဘာလေးလည်း ဆက်ဦး။ သားညီက ဒေါသကြီးသနဲ့၊ သားက စောင့် ရှောက်လိုက်ဦး”

မှာသာမှာနေရတာပါ။ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကိုစောင့်ရှောက် ကြမယ့်ပုံလည်း မပေါက်ပါဘူး။ ညီဖြစ်သူကလည်း ဘယ်အရာကိုမှ လေ့လာစူးစမ်းခြင်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်တတ်သူမဟုတ်။ အမြဲ ဂျူးဂျူးရှဲရှဲနဲ့ ဒေါသ ဖြစ်ဖို့ကလွဲရင် ဘာကိုမှမသိတဲ့လူ။ အစ်ကိုလုပ်သူကလည်း အိပ်နေမိရင် ကမ္ဘာပျက်နေတာတောင် တုန်လှုပ်မည့်လူမျိုးမဟုတ်။

ဒီလိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ခရီးအတူ နှစ်ယောက်တည်းထွက် ကြမယ်တဲ့။ ခရီးက ကြမ်းတမ်းတဲ့ကချင်ပြည်နယ်။ ရတက်မအေး ပူပန် မိတာ သူမအလွန်မဟုတ်။

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမကင်းစွာ ကျန်နေရစ်သောမေမေ့ကို သူပြုံး ကြည့်ရင်း ဒရိုင်ဘာမောင်းသောကားပေါ်မှာ ခွေခွေလေးလဲ့ကာ ပါလာ ခဲ့ရပါသည်။

သူ့အတွေးထဲမှာတော့ အလုပ်သိပ်ရှုပ်နေမည့်မေမေ အလုပ်

သိပ်များ၍ အိမ်ကိုညအိပ်ရုံပဲ ပြန်လာနိုင်သောမေမေ၊ ဒေါသကြီးတတ် သောလုလင်နှင့် သူငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းအရာများက တစ်သိ ကြီးတွဲခဲ့လာရပါသည်။

လေဆိပ်ရောက်၍ ကားရပ်လိုက်သောအချိန်မှ သူ့ကို ဒရိုင်ဘာ က နှိုးစရာမလိုဘဲ သူက နီးထလာခဲ့ပါ၏။ သူက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အဝတ်အိတ်ကိုဆွဲယူကာ လုလင်ကိုမျက်စိဝှေ့၍ ရှာဖွေမိလိုက်ရာ ခုံတန်း ပေါ်မှာ သူများနည်းတူ ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့၍ သူက လုလင်ထံ တန်း တန်းမတ်မတ်လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

လုလင်က အထုပ်အပိုးများနှင့်သူ့ကိုမြင်သွားတော့ အံ့အား သင့်သွားပြီး...

“မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

“လေယာဉ်ကွင်းစဲ၊ ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ လေယာဉ်မပြင် တတ်မှန်းတော့ မင်းသိနေတာပဲ”

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု လုလင်က ထိတ်ထိတ်ပြာပြာလေး မေးလာတော့မှ သူက ပြုံးတုံ့လေးပင် အိတ်ကပ်ထဲမှ လေယာဉ်လက်မှတ်ကိုဆွဲထုတ်ယူကာ လုလင်မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်ပါသည်။

၃၀ ❖ မယ်ခိုင်

“မြစ်ကြီးနားလက်မှတ်ပဲ”

“မင်း အိတ်အပ်ပြီးပြီလား”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအဲ့လိုလုပ်ရတာလဲ”

“မင်းပဲ ငါ့ကိုဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ချန်ထားခဲ့တယ်လေ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ လုလင်က ဒေါသမဖြစ်ပြတော့ဘဲ ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။ လုလင်က ပြုံးပြုံးကြီးပင် သူ့ပခုံးကိုလှမ်းဖက်ကာ...

“ငါက မင်းမပါတော့ဘူးလို့ထင်နေတာ၊ စိတ်တော်တော်ထိ ခိုက်သွားတယ်။ မှတ်ထားနော်... မင်းပြန်လျော်ရမယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းကိုယ်ခန္ဓာက လေးတယ်”

“မင်းမသေနိုင်ပါဘူး၊ မင်း ငါ့ထက်မလတောင့်တာ ငါသိပါတယ်။ ဟားဟားဟား...”

ထိုအခါမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်သားတည်းကျ ရယ်မိလိုက်ကြပါတော့သည်။

အခန်း (၄)

မြစ်ကြီးနားမှ ပူတာအိုသို့ လေယာဉ်ကို နှစ်ဆင့်ပူးကြီး စီးလိုက်ရ၍ တော်တော်ကြီးခရီးပမ်းလာကြရပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် အကောင်းဆုံးညှိရိပ်သာသို့ပို့ခိုင်းပြီး သဘာဝရှုခင်းကို မငေးမောနိုင်ကြတော့ဘဲ လှဲအိပ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်တော့မှ လုလင်က နီးလာခဲ့သည်တွင် နောင်ရေးကို ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝိုးတဝါးဖြင့် လိုက်ရပါသည်။

“ဒီနဂါးက ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ အရေးကြီးနီးလို့”

ဟုဖွဲ့စပ်လေးပြောကာ အိပ်ရာထက်မှလူးလဲထလိုက်ပြီး နောင်
ရေးထိုင်နေသော ဝရံတာထက်သို့သွားကာ နောင်ရေးသားမှာ ရင်လိုက်
ပါ၏။

“ 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, ၁...”

ဟုဆိုကာ လက်တွေကိုပါ ဆန့်တန်းလိုက်တော့ သူပင်လျှင်
ကြောင်တက်သွားရပါသည်။ နောင်ရေးဟာ ရူးများသွားရှာပြီလားပေါ့။

သို့သော် မျက်နှာပေါ် ဖြာခနဲကျရောက်လာတဲ့ရောင်နီကြောင့်
သူသဘောပေါက်သွားရပါသည်။

“အရမ်းလှတယ်နော် လုလင်”

“ဒါကြည့်ချင်လို့ လိုက်လာတာလား”

“ငါ မနေ့ညကတည်းက ဝိတ်တာကိုမေးခဲ့တာ။ သူက နင်းမှုန့်
နည်းတဲ့နေ့ဆို မနက်ကိုးနာရီဝန်းကျင်ခန့်လို့ပြောတယ်”

“မင်းနိုးနေတာ ကြာပြီပေါ့”

“ဒီမှာရပ်နေတာ တစ်နာရီနဲ့လေးဆယ်ငါးမိနစ်တိတိရှိသွားပြီ”

“မင်း ခြေထောက်မညောင်းဘူးလား”

“ညောင်းရင် မင်းက နှိပ်ပေးမလို့လား”

“နှိပ်ပေးမယ်လေ၊ လက်နဲ့တော့မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းကြိုတစ်စက်နဲ့”

ပြုံးဆီအိလေးပြောကာ တောင်နံရံကြားမှနေကို ကြည့်လိုက်ပါ
သည်။

“အရမ်းလှတယ်နော်”

“လောကကြီးက လှပါတယ်ဆိုတာ လက်ခံသွားပြီလား”

“ရေခဲတောင်တက်ဖို့အစီအစဉ် နောက်ဆုတ်ရမယ်နဲ့တယ်”

“မင်းဘယ်တုန်းက အဲ့လိုစဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်သွားတာလဲ”

“ရေခဲတောင်တွေ အရည်ပျော်တယ်တဲ့”

“ဒီလောက်အေးနေတာကို”

“ဒါ မအေးတော့တာတဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ”

“ဝိတ်တာကပေါ့”

“သူလိမ်ပြောတာလို့ မထင်ဘူးလား”

“လူတိုင်း သေမှာကြောက်ကြတာချည်းပဲ၊ ငါခိုင်းထားပြီးပြီ”

“ခြောက်ပေကျင်းတူးဖို့လား”

“အဲဒီထဲမှာ မင်းသာသွားအိပ်”

“အဆင်ပြေသားပဲ၊ အနှောက်အယှက်ကင်းတယ်လေ”

“ငါးရှည်တွေ တိတွေ တက်မှာမကြောက်ဘူးလား”

၃၄ ❖ မယ်ခိုင်

“ကုသိုလ်ကံပေါ့”

“မင်းအတွက်လည်းပါတယ်၊ ငါ အိမ်လုံးချင်း တစ်လငှားခိုင်းထားတယ်”

“သွက်လှပါလား၊ ငါ့အတွက် မင်းစဉ်းစားပေးတာ ဒါပထမဆုံးထင်တယ်”

“သိပ်တော့အထင်မကြီးလိုက်နဲ့၊ မင်းအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ငါလှုပ်ရှားလိုက်တာ”

“ဘာ!”

“အမယ်လေး! လန့်လိုက်တာကွာ၊ ဟဲ့ဟဲ့... ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ မင်းမျက်လုံးက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လှချည်လား”

“မင်း... လုလင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက လုလင်ပါ၊ ဟဲ့ဟဲ့... ငါကတော့ စေတနာနဲ့ပါ။ မင်းက အိပ်မှာဆိုတော့ ငွေသုံးစရာသိပ်မှမလိုဘဲ။ ငါက လူရိုက်မိရင်လည်း ငွေလျော်ရ၊ ဒေါသဖြစ်တာနဲ့ ငွေယိုပေါက်ကြီးပဲမို့ပါ။ ဟဲ့ဟဲ့... ချစ်ကိုကြီးကလည်း”

“လုလင်၊ မင်းလုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ ရတယ်၊ မင်း

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၃၅

အတွက် ကော်ဖီကို ငါမပေးတော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ ဘေးနားမှကော်ဖီခွက်ကို လုလင်မြင်သာအောင် ပြပြီး သူကမော့ချဖို့ကြံရွယ်လိုက်သည်တွင် လက်သွက်သောလုလင်က ဆွဲလုပစ်လိုက်၏။

သူကလည်း မလွှတ်တမ်း တင်းကြပ်စွာဆွဲလိုက်သည်တွင် အားနစ်ခုကြောင့် ကော်ဖီတွေမှာ ခွက်ထဲတွင် ဘောင်ဘင်ခတ်ပြီး စင်ထွက်ကုန်တာကြောင့် နောင်ရေးရဲ့အင်္ကျီလက်များပင် စိုသွားရပါသည်။

လုလင်က လုံးဝအလျော့ပေးမည့်လူစားမျိုးမဟုတ်၍ နောင်ရေးကပဲ ကော်ဖီခွက်ကိုလွှတ်လိုက်တော့ လုလင်ကလည်း အလွှတ်နှင့် ဤသွားကာ ကော်ဖီခွက်မှာ လေဟုန်စီးသွားရပြီး...

“ဒုန်း! ခွပ်!”

“အီး...”

“ဟိုက်! သွားပြီ”

“အောက်မှာ လူ... လူ... လူကိုထိသွားပြီ”

“မင်းဘာဖြစ်လို့လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ငါမလွှတ်ရင် မင်းကရော ပေးမှာမို့လား”

“ငါ့အင်္ကျီတွေ ကော်ဖီခွက်နဲ့ကုန်ပြီ”

“အဲဒါ မင်းမပေးလို့ဖြစ်ရတာ”

“မင်းလုလို့”

“ဘယ်သူလဲ... အပေါ်ထပ်က ဘယ်သူလဲ”

အောက်ဘက်ဆီမှ အသံစာစာကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ

ငြိမ်ကုပ်သွားရပါသည်။ သူတို့အမှားနှင့်သူတို့ကိုး...

“ဘယ်သူလက်ချက်လဲလို့မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

ထိုသို့ရန်စွာသံက ထပ်မံ၍ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်တွင် နောင်ဆေး

က...

“တော်တော်ဝန်ဆောင်မှုကောင်းတဲ့ဧည့်သည်သား၊ ကြီးပွားတဲ့

မယ်”

“မနေ့က ငါ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းမတွေ့ဘူးကွ”

“ညှော်သည်လား”

“အပေါ်ကလူတွေ ပြောနေတာမကြားဘူးလား”

“အသံက ကြောင်အော်သံနဲ့”

ဟု ဒေါသကြီးတတ်သောလုလင်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလို

သည်တွင်...

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မင်း နားမပါဘူးလား၊ ငါ ဘာစကားပြောလိုက်သလဲ၊ မင်း မကြားဘူးလား”

“အပိုင်းအစိုင်းတွေ၊ တွေ့မယ်... ဒါ အခန်းဘယ်လောက် လဲ ဖိုးထောင်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါယုကျေးရှယ်၊ တကယ် ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ လာပါ၊ ဆေးခန်းသွားရအောင်... နင့်ခေါင်းမှာ သွေးထွက်နေပြီ”

“နင့်ခေါင်းပါ နာသွားချင်တာလား ဖိုးထောင်၊ ပြော၊ သူတို့ အခန်းနံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ”

ဟုအော်မေးနေသံကြောင့် လုလင်မှာ မခံမရပ်နိုင်ပင်...

“တွမ်တီး... နှစ်ဆယ်၊ သိလား”

ဟုပင် အော်ပြောလိုက်သေး၏။

“လုလင်၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ အဲ့လိုပြဿနာရှာရတာလဲ”

“ဒီမိန်းမအသံကို မင်းမကြားဘူးလား၊ သူ့လောက် သတ္တိက တော့ လုလင်တို့က ပျင်းသနားတယ်၊ လာခဲ့ပစေ၊ လုလင်ရဲ့လက်သန်း တစ်ချောင်းစာ မိသွားမယ်”

“ငါတို့ခွက်က သူ့ခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျသွားတာနဲ့တူတူပေါ့၊ ဗီတ် တာက သွေးတွေနဲ့လို့ပြောနေတယ်။ အမှန်က ငါတို့တောင်းပန်သင့်

သေးတာ”

“ဘာဖြစ်လို့တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ ခွက်မှာ မျက်စိပါတာမှမဟုတ်တာ။ မျက်စိပါတဲ့လူက ရှောင်ပေါ့။ လုလင်ကို ဒီလိုစွာလို့ရမယ်များထင်နေသလား”

ဟုဒေါနဲ့မောနဲ့ပြောကာ အကျိုးလက်ကိုပင့်တင်လိုက်စဉ်မှာ...

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

“ဒါ လက်နဲ့ခေါက်တဲ့အသံမဟုတ်ဘူး၊ ခြေထောက်နဲ့ကန်နေတာ။ ဒီမိန်းမ သေပြီသာမှတ်”

ဟုဒေါသတကြီးပင် ဝရန်တာဘက်မှ အခန်းထဲသို့ ကူးသွားပြန်ကာ တံခါးကိုဝုန်းခနဲဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင်...

“ခွပ်! ခွမ်း...”

နဖူးပြင်ပေါ် သွေးတွေယိုစီးကျနေတဲ့မိန်းကလေးက ဖန်ခွက်အကောင်းတစ်လုံးနှင့် သူနဖူးတည့်တည့် ပစ်ပေါက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူက လုံးထောင်မှတ်မထားခဲ့သည်မို့ နဖူးပြင်ကိုအုပ်၍ ခေတ္တမျှငုတ်တုပ်မေ့နေမိ၏။

“ဟင်! သွေးတွေ”

“ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သွေး

တွေ ဒီလောက်နဲ့ ရှင်သေမသွားနိုင်ဘူး”

“မင်းဘယ်လိုမိန်းမလဲ”

“ဒေါ်ယုကျေးဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ဒီတစ်မြို့လုံးသိတယ်။ မှတ်ထား... အခု ရှင်၊ နာသလိုပဲ ကျွန်မလည်းနာရတာပဲ။ ရှင့်သွေးက ရှင့်အတွက် တန်ဖိုးရှိသလို ကျွန်မသွေးကလည်း ကျွန်မအတွက် တန်ဖိုးရှိတာပဲ။ ရှင်ကံကောင်းသွားတာက ကျွန်မမှာ ကော်ဖီအဆင်သင့်ရှိနေတာပဲ။ အဲဒါအကြွေးမှတ်ထားမယ်။ ဟုတ်လား”

“ဘာ!”

သို့သော် မိန်းကလေးကတော့ ချာခနဲပြန်လှည့်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။ သူ့မှာသာ သွေးထွက်နေသောနဖူးကိုစမ်းကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ဖိုက်ချက်ကတော့ တော်တော်လှတာပဲ”

“မင်း၊ ငါ့အစ်ကိုလား သူများအစ်ကိုလား”

“ဒေါ်ယုကျေး၊ ဟုတ်လား... ဟားဟားဟား... လုလင်ရဲ့ ဒေါသလောက်တော့ ဒေါ်ယုကျေးတို့က ပျင်းသေးဘယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

“ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲမသိဘူး”

“လုလင်ရှုံးလိုက်တဲ့မိန်းမမျိုးပေါ့၊ အရည်အချင်းက မသေးဘူး”

၄၀ ❖ မယ်ခိုင်

ပဲ။ ငါကြည့်ဖူးသမျှဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာတော့ မင်းသမီးက မင်းသားကို ပါးရိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် လက်သီးနှံထိုး အဲဒါမျိုးတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သွေးထွက်အောင် ခွက်နှံပစ်ပေါက်တာ၊ ဒီဇာတ်လမ်းက ပထမဆုံးပဲ။ မဆိုးဘူး... ဇာတ်အိမ်က စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ငါသွေးထွက်လွန်ပြီး သေသွားရင် မေမေက မင်းကိုပဲအဖြစ် တင်မှာ”

“ဒေါယုကျေးပြောသွားတာ ကြားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီသွေးက မသေနိုင်ဘူးတဲ့”

“သေမယ်... ဒီမိန်းမ နောက်တစ်ခါတွေ့လိုကတော့ ခါးက ကိုင်ပြီး အစိမ်းလိုက် သွားကြားထိုးပစ်လိုက်မယ်”

ဟုပင် နာနာကြည်းကြည်းကြီး ကြိုးငါးပစ်လိုက်တော့ နောင်ရေမှာ တဟဲဟဲနှင့်...

အခန်း (၅)

“ဘာမဟုတ်တဲ့ အသီးပို့တဲ့မိန်းကလေးကများကွာ”

ဟုအကြိမ်ကြိမ် သူ့ဘေးမှာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်နေခြင်းကြောင့် စာအုပ်နှင့်မျက်နှာကိုဖုံးကာ လှဲအိပ်နေခဲ့သောနောင်ရေမှာ နားငြီးလာခဲ့ရပါသည်။

“မင်း ဘာတွေလာရွတ်နေတာလဲ။ တရားစာလည်း မင်းက သမ္မုဒ္ဓေဆုံးအောင်ရတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဘာရမှာလဲ... ဒေါယုကျေးဖျေါ့”

“ဪ”

“သူက တစ်မြို့လုံးက ဟိုတယ် အဲ၊ ဧည့်ခိုပ်သာတွေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေကို အသီးလိုက်ပို့တာတဲ့”

“စီးပွားရေးကောင်းသားပဲ”

“အဲဒါဆို သူ့အဆင့်က ဘာမှ ငါ့ခေါင်းကို သွေးထွက်သံယို လုပ်နိုင်ရတာလဲ”

“ဪ၊ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်တို့ဘာတို့ဆိုရင် လုပ်လို့ရတယ်ပေါ့”

“ရမလား... အားလုံးကိုဆွဲစိပ်လိုက်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဟိုကလုပ်ပြီးနေပြီလေ”

“ဒါကြောင့် ငါလိုက်စုံစမ်းနေတာပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားလှချည်လား”

“ဘယ်မှာစိတ်ဝင်စားလို့လဲ၊ သူ့ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဘာလုပ်သေးသလဲ၊ ပညာအရည်အချင်း... ဒါတွေ ငါဘာမှသိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ မတောက်တခေါက်အတန်းပညာနဲ့ ငါ့ကိုရန်လာစွာချင်နေသေးတယ်။ ဥပဒေက ဘာလဲ၊ သူ့နားလည်လို့လား။ ငါ့မှာငွေရှိနေတာပဲ၊ သူ့ကိုအချိန်မရွေး ထောင်ထဲထည့်ပစ်နိုင်တယ်”

“အင်း၊ သူက ဘယ်နှတန်းလေး နေရလို့လဲ”

“မူလတန်းတောင် မကျော်နိုင်တဲ့ဟာ”

“ဪ၊ တော်တော်သိနေပြီပဲ”

“နည်းနည်းပဲသိတာ၊ အဲဒါအကုန်ပဲ”

“ဘယ်သူကမှ ခိုက်မစစ်လိုက်ရသေးဘူး၊ သူ့ကိုခါးကကိုင်ပြီး သွားကြားထိုးပြီးပြီလား”

“ဟမ်... ”

ရုတ်တရက် ထိုစကားကို ကြောင်အမ်းသွားရပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းချင်းသဘောပေါက်သွားကာ...

“အင်း... အဲ... ငါ ဒေါ... ဒေါသတွေကို လျှော့ထားတာ။

ပိန်သေးသေးနဲ့ သွားကြားထဲမှာ ပျောက်သွားမှာစိုးလို့”

“စိုးရိမ်တယ်ဆိုတော့ အခြေအနေသိပ်မစိုးလောက်ပါဘူး၊ အဲ၊ မင်းကြောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ အရင်က သုံးပေခြောက်လောက်နဲ့ လက်ဖဝါးနဲ့တစ်ခါနှိပ်ပြားစာပဲရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သတိထားနော်၊ ရန်သူကိုလျှော့တွက်လို့မရဘူး၊ သူက ဖိုက်ချက်ပြင်းတယ်၊ နှစ်စက္ကန့်လေးနဲ့ သွေးထွက်အောင် ဖိုက်နိုင်တယ်။ တစ်ဖက်လူရဲ့အလစ်မှာ အလဲထိုးတဲ့တိုက်ကွက်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတိုက်ကွက်က ရန်သူ့ကိုကြောင်အမ်းသွားစေတယ်”

“နောက်တစ်ခါ ရမယ်ထင်နေသလား”

“မင်း ဟိုကားကြည့်ရတယ်မဟုတ်လား။ မိန်းမလက်တွေဟာသကားလေ”

ဟု နောင်ရေးက ပြောလိုက်တော့ လုလင်မှာ အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်ရပါသည်။

“လက်တွေချန်ပိယံကိုစိန်ခေါ်ပြီးထိုးတဲ့ ဟာသမယ်လေကွာ။ ပထမဆုံးတော့ ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ မှူးနောက်သွားအောင်ပြေးပြီး ရုတ်တရက် ကြီး အရှေ့တည့်တည့်ရပ်ပြီး အင်္ကျီကိုလှန်ပြလိုက်တာလေ။ ဘယ်သူထင်ထားမှာလဲ... အဲဒါသူ့ရဲ့ချက်ကောင်းပဲ။ ရန်သူရဲ့အလစ်မှာ တိုက်စစ်ဆင်တာလေ”

“ငါ့ကိုများ နာဗူးထင်နေသလား”

“မင်းလည်း အဲဒီတိုက်ကွက်မိသွားတာအမှန်ပဲလေ။ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ရန်တွေ့တော့မလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တံခါးပွင့်သွားတော့ သိပ်လှတဲ့မျက်နှာက သွားခနဲကြီးပေါ်လာတော့ မင်းခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်သွားပြီး အဝိုက်မိသွားတာလေ။ ဟဲဟဲ... ဆေးခန်းတောင် ပြေးလိုက်ရသေး”

ဟု နောင်ရေးက ခန်းခနဲဆိုလိုက်တော့ သူ့မှာ ရူးရူးရဲရဲဖြစ်သွားရပါသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးကို နှစ်ပတ်မျှ ကမူ့ရူးထိုးပတ်ပြီးနောက်

အထုပ်ကိုဆွဲကာ...

“သွားမယ်”

“ဘယ်လဲ”

“ဒီမှာမတည်းတော့ဘူး”

“ဘယ်မှာသွားတည်းမှာလဲ၊ ဒီမှာအဆင်ပြေနေတဲ့ဟာကို”

“အိမ်တစ်လငှားထားတာ အလာကားဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွ”

“အစောကြီးကတည်းက အဲလိုပြောပါလား၊ မင်းက အကြောင်းအရာနှစ်ခုကြားမှာ ဟတ်ဆက်ကြီးကွဲနေတယ်”

ဟုဆိုပြီး နောင်ရေးကလည်း အိတ်ကိုဆွဲကာ လုလင်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့တော့...

“အစ်ကိုတို့ကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဖိုးထောင်ဆိုသောသူက လိုက်လာခဲ့၍ သူက စူးစမ်းသလိုကြည့်လိုက်ရာ ဖိုးထောင်က လုလင်ရဲ့အိတ်ကို မ၊ပေးပြီးဖြစ်နေပါပြီ။

လုလင်ကလည်း ဖိုးထောင်ကိုပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် စကားပြောနေခဲ့သလို ဖိုးထောင်ကလည်း လုလင်နှင့်တရင်းတန်းရှိလာ၍ သူ့မှာ မျက်ဝန်းလေး မေးကျဉ်းသည်အထိ စဉ်းစားမိလိုက်ပါသည်။

ဖိုးထောင်က လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုခေါ်သွားပြီး...

“ဒီအိမ်ပဲ အစ်ကို”

ဟုဆိုကာ ငါလွင်နေသောတိုက်ပုလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့မှ သူသဘောပေါက်သွားရပါသည်။ ဪ၊ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ရင်းနှီးနေကြတာကိုးဟု သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။

သိပ်အကင်းပါးပြီး သွက်လက်သောဖိုးထောင်က လုလင်ရဲ့အိတ်ကို နေရာတကျချပေးပြီး သူ့အိတ်ကိုပါ ပြေးသယ်ကာ အိမ်ကို လိုက်ကာတွေ့ဖွင့်၊ မီးလင်းဖိုတွေ စစ်ပေး၊ မီးခလုတ်တွေကိုလိုက်စစ်၊ တံမြက်စည်းတွေ လှဲကျင်းပြီး ဟိုဟာပြင် ဒီဟာပြင်နှင့် သူတို့ရှေ့မှာ အလုပ်လိုက်ရှုပ်ပြပေးတော့ ဒါမျိုးဆို သိပ်ရက်ရောလှတဲ့လုလင်က ပိုက်ဆံငါးထောင်ကို ခေါက်ချိုးအိတ်လေးထဲမှထုတ်ကာ...

“ရော့၊ ဖိုးထောင်၊ ဒီမှာမှန်နဲ့ဖိုး”

ဟုလှမ်းပေးလိုက်တော့ ဖိုးထောင်က မလှပသောသွားမည်းလေးများပေါ်အောင် ပြုံးပစ်ကာ...

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို၊ လိုအပ်ရင် ဖိုးထောင်ကို ချက်ချင်းခေါ်သုံးလိုရပါတယ်”

“လိုအပ်တာကတော့ အများကြီးပဲ”

“ဘာတွေလဲ အစ်ကို”

“ထမင်းစားရတာလည်း အဆင်မပြေဘူး”

“ဒါများအစ်ကိုရယ်... စောစောကပြောရောပေါ့၊ ဖိုးထောင်စိစဉ်ပေးမှာပေါ့”

“မင်းမှာ အဆက်အသွယ်ရှိလို့လား”

“မိုးရာဟင်းကြိုက်သလား၊ တရုတ်စာ၊ ဗမာစာ အကုန်စိတ်ကြိုက်ရစေရမယ်။ အစ်ကိုလေး မသိလို့ပါ။ ဖိုးထောင်က ထမင်းချိုင့်တွေလည်း လိုက်ဖို့တယ်”

“အား... အဆင်ပြေတာပဲ၊ အဲ၊ ဒါနဲ့ သန့်ရဲ့လား”

“သန့်သလားတော့ မမေးနဲ့အစ်ကိုရေ၊ နာမည်ကိုက သန့်သန့်လေးတဲ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“အေး၊ ငါ နှစ်နပ်စားကြည့်မယ်၊ အမြည်းပေါ့ကွာ၊ အဆင်မပြေရင် နားမယ်။ အဆင်ပြေရင် စားမယ်။ ဒီတစ်လလုံးအတူတူ နှစ်သိန်းခွဲ၊ ပေးမယ်”

“ဗျာ! နှစ်သိန်းခွဲ”

“အင်းလေ”

“တ... တကယ်နော်”

“ဘာလဲ... ငါက ငွေရုပ်မို့လား”

“အစ်ကိုတို့က လူချမ်းသာတွေဆိုတာ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိပါတယ်ဗျာ”

“ဒီညနေက စ.ပို့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုလေး စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရမယ်”

ဟုဆိုကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှနှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါသည်။ သူ့ခြေထောက်တွေက မြေမှကျရဲ့လား။ သူ ဝမ်းသာအားရနှင့်ပြေးလာခဲ့မိသည်က ဒေါယုကျေးထံ တည့်တည့်ကြီးပင်။

“ဟိတ်! ဒေါယုကျေး”

အသီးရောင်းရငွေများကို ရေတွက်နေသောဒေါယုကျေးက စိတ်

မဝင်စားပုံနှင့်...

“ဘာလဲ”

“မင်း ငါ့ကိုကျေးဇူးမတင်ဘူးလား”

“မင်း၊ ရူးသွားပြီလား မိုးထောင်”

“ဟားဟား... ဒီမှာမတွေ့ဘူးလား”

ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကြီးကို ငွေသိပ်မက်သောဒေါယုကျေးရဲ့အရှေ့ကို ချပြလိုက်လျှင် ဒေါယုကျေးရဲ့မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရကာ ထိုငွေတစ်ထပ်ကြီးကို ဖွဖွလေးဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“နှစ်သိန်း”

“အင်း၊ နှစ်သိန်း”

“မိုးထောင်၊ ဒါ နင်... နင်ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“အိမ်ဝါကြီးကို ငှားလိုက်တာ”

“ဘာ! အဲဒီအိမ်ဝါကြီးကိုငှားတ... ဒီလောက်ရတယ်၊ ဘယ်နှလ၊လဲ”

“တစ်လတည်းမို့ကွာ... နို့မဟုတ်ရင် ထောပြီ”

“အရူးတွေလား မသိဘူး”

“မြို့သားတွေလေ၊ သူတို့ရန်ကုန်မြေဈေးမှတ်လို့ ဈေးပေါတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရငှားတာနေမှာပေါ့”

“အဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒီအိမ်မှာ ငါ့အကျီတွေရှိနေသေး

တယ်”

“ဘယ်အခန်းထဲမှာလဲ”

“ထပ်ခိုးခန်းထဲမှာလေ”

“ဒါများအလွယ်လေး... ည၊ ဝင်ခိုးလိုက်ရင် ရတယ်”

“ဝင်ခိုးရမယ်”

“အင်းလေ၊ ငါက လူတွေမနေဘူး အိမ်ရှင်တွေက နိုင်ငံခြား
မှာ သန့်တယ်ဘာညာဆိုပြီး အပြတ်ရွှီးထားလို့ ဒီလောက်ရတာပေါ့”

“အိမ်ရှင်တွေပြန်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မလာနိုင်ပါဘူးဟာ၊ အဲဒီအိမ်က လွတ်နေတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ၊ သုံးနှစ်ရှိနေပြီ။ ငါတို့သာ ခိုးမနေပေးရင် နေမယ့်လူတောင်
မရှိဘူး”

“ဟားဟား... ဒီစီးပွားရေးက မဆိုးဘူးဘဲ၊ သိပ်တောင်မပင်
ပန်းလိုက်ရဘဲ နှစ်သိန်းပိုက်နိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ငါတို့ဘယ်မှာနေကြမလဲ”

“အိမ်မှာနေမှာပေါ့ကွ”

“တစ်ချိန်လုံး လုံလုံခြုံခြုံနေလာခဲ့ရတော့ အဲဒီမှာ မနေချင်
တော့သလိုပဲ”

“မိမိချောင်ကိုကောင်းကောင်းလုပ်ရမယ်။ အဲဒါက စီးပွားရေး

“ဘယ်လို”

“နှစ်သိန်းခွဲ ရချင်သလား”

“နှစ်သိန်းခွဲ”

“တစ်လလေးနဲ့လေ”

“ဘယ်ကလဲ... ဘယ်မှာလဲ”

“ထမင်းချိုင့်လေ၊ တစ်လကို နှစ်သိန်းခွဲပေးမယ်တဲ့”

“ဒီလူ ရူးများသွားပြီလား”

“ဒီဝင်ငွေမျိုး ငါတို့ဘယ်လိုမှရှာမရနိုင်ဘူး၊ တစ်လ ငါးသောင်း
တန်ဆိုင်မှာ ဆွဲလိုက်၊ တစ်လတည်းနဲ့ နှစ်သိန်းမြတ်မှာနော်”

“သူတို့က မကြိုက်ရင်ရော”

“နင့်လက်ထဲမှာပဲရှိပါတယ် ဒေါယုကျေးရှယ်၊ ဆိုင်ရှင်ကို မင်း
သွားကြီးကြပ်ပေါ့”

“ဟားဟား... ဒီထက်ကောင်းတဲ့ကိစ္စတောင် ဒီလောက်အဆင်
ပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နတ်စုတ်နတ်ပြတ်က ဒေါယုကျေးကို မလိုက်
သလဲမသိဘူး၊ လေးသိန်းခွဲ... အဲ၊ မင်း ငါ့ကိုလျှိုထားတာ မရှိတော့
ပါဘူးနော်”

“ငါးထောင်ပဲ”

“ဒါနဲ့ လူက ဘယ်နယောက်လဲ”

“နှစ်ယောက်”

“ဘယ်ကတွေလဲ... ရေရော လှုံ့ရဲ့လား”

“မင်းသိပါတယ်၊ မင်းတောင် သူတို့လက်ချက်နဲ့ ခေါင်းပေါက် သွားသေးတယ်လေ”

“ဪ၊ အင်း... တစ်ယောက်တည်းပါ”

“နှစ်ယောက်ဟ၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ အပျိုစားတွေနော်။ နှင်းနဲ့တွေ့လိုက်တာက ညီ၊ လုလင်တဲ့။ ချောတယ်နော်။ ရေလည်း တော်တော်လှုံ့ပုံ ရကြတယ်။ အင်္ကျီတွေဆို အမှန်အကန်တွေချည်းပဲဝတ်တာ၊ သူက ဖားတာကြိုက်တယ်။ သူ့အစ်ကိုကတော့ ခပ်အေးအေးပါ။ နောင် ရှေးတဲ့။ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ယုံတတ်ပုံမပေါ်ဘူး။ အမြဲအိပ် နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ သတိထားရမယ်”

“ကြားတာနဲ့ကို သိပ်မတည့်ချင်လာတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေများ တယ်၊ ပိုက်ဆံရရင် ပြီးတာပဲ”

“သူတို့က ရေခဲတောင်၊ သွားကြမလို့တဲ့”

“ဘာ! ဒီလောက်အားတဲ့လူတွေကလည်း ဂိုသေးတာပဲလား”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ချမ်းသာကြပါတယ်လို့၊ ငါးကြီးကြီး

ပေါ်လာတော့မှ ငါက ဘယ်လက်လွှတ်ခံမလဲ၊ ငါက ဘာညာသာရကာ ဆိုပြီး ဖြေကြောက်အချိန်ဆွဲထားတယ်။ ဒါမှ ငါတို့ များများပိုက်မိမှာလေ။ သူတို့ညီအစ်ကိုဆီက ဆယ်ပုံလောက်ရလိုက်ရင် ငါတို့ကြီးကြီးကို တစ် ခုခုလုပ်ပေးနိုင်ပြီ”

ဟု ဖိုးထောင်က အားတက်သရောဆိုလိုက်တော့မှ သူမလည်း အားမာန်ပြည့်ဝသွားပြန်တော့သည်။

ကြီးကြီးဆိုသူမှာ ဒေါယုကျေးနှင့်ဖိုးထောင်တို့၏ မွေးစားမိခင် ဟုဆိုပါသည်။ ဖိုးထောင်နှင့်ဒေါယုကျေးတို့ကလည်း မောင်နှမအရင်းများ မဟုတ်ကြပါ။ ကြီးကြီးပြောတာတော့ မိဘတွေဆုံးသွားလို့ သနားပြီး မွေးစားထားတာလို့ဆိုပါသည်။

ငယ်ကတည်းက တစ်အိမ်တည်းအတူတူ ဆိုးတူကောင်းဖက် ကြီးပြင်းလာကြသူတွေမို့ ဒေါယုကျေးနှင့်ဖိုးထောင်က တကယ့်မောင်နှမ အရင်းများပမာ ချစ်ခင်ကြပါသည်။

ကြီးကြီးမှာ ငယ်ငယ်ကတော့ သူတို့တွေကို ရင်အုပ်မကွာစောင့် ရှောက်နိုင်ခဲ့ပြီး သူတို့အရွယ်ရောက်သောအချိန်မှာ အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် မျက်လုံးကွယ်သွားရ၍ ဒုက္ခိတဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သည်တော့မှ ရှစ်တန်းသာရောက်သေးသောသူမရော၊ ခုနစ်

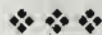
၅၄ ❖ မယ်ခိုင်

တန်းရောက်နေသောဖိုးထောင်ပါ ကျောင်းမှကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် နှုတ်
ထွက်ပြီး ကြီးကြီးကို တစ်ဖန်ပြန်၍ အလုပ်အကျွေးပြုနေကြသည်မှာ
လိမ်ညာသည်ပညာတွေ တော်တော်များများကို တတ်မြောက်၍နေခဲ့ပါ
သည်။

သူတို့က ပညာတတ်တွေမှ မဟုတ်ကြတာဘဲ။ ဒီလိုပဲ ဝမ်းရူး
ဖြေရှင်းရလေမပေါ့။ လူကသာ အဲ့လိုဘောက်ကျတဲ့အလုပ် လုပ်ရပေ
မယ့် ဒေါယုကျေးက မဟုတ်မခံ၊ ဆတ်ဆတ်ကျဲမို့ ထိုပြဿနာကိုဖြေ
ရှင်းရတာက အလုပ်တစ်လုပ်ပင်ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လိမ်ညာမှုမျိုးကို ဖိုးထောင်က
ပဲ အမြဲဦးဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ဖိုးထောင်က သိပ်အပင်ပန်းမခံနိုင်တဲ့လူ
ကိုး။ သူမကတောင် ဖိုးထောင်ထက် အလုပ်ကိုလုပ်နိုင်ပါသေးသည်။

အခုတော့ ငွေလုံးကြီးရှိရာဆီသို့ သူမနှင့်ဖိုးထောင်မှာ တစ်ညီ
တစ်ညွတ်တည်း ချီတက်ကြပေဦးမည်။

အခန်း (၆)

စတီးချိုင့်အကြီးကြီးကိုဆွဲ၍ ဝင်လာခဲ့သောသူမကို ဖိုးထောင်
က အားရဝမ်းသာကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒေါယုကျေးပဲ၊ မပြောဘဲရှိပါ့မလား။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆရာဝင်
လုပ်လာခဲ့တာ”

ဟု သူမက ဆရာကြီးလေသံနှင့်ပြောလျှင် ဖိုးထောင်မှာ သူ
ယုံကြည်ကြည်ပင် သူမလက်ထဲမှချိုင့်ကြီးကိုမ၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“အစ်ကိုတို့၊ ဖိုးထောင်ပါ”

ဟုအသံပြုလိုက်တော့မှ အိမ်ကြီးအရှင်သခင်မဟုတ်တဟုတ်
တွေက တံခါးဖွင့်ပေးတော်မူပါတော့သည်။ ဒီလိုပဲ သူတို့မြို့ပေါ်မှာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို အကျဉ်းချထားလေရောသလား။

“ဟဲ့ဟဲ့... အစ်ကို”

ဟု မျက်နှာချိုလေးသွေးကာ တံခါးလာဖွင့်ပေးသောလူလင်ကို
ကျော်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝိုင်းဝိုင်းနင်းပင်ဝင်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့ တန်းသွား
ကာ ပန်းကန်များကိုထုတ်ယူလိုက်တော့ ဆက်တီပေါ် တစ်ချိန်လုံးလဲ
လျောင်းနေသောအိပ်ပုပ်လူက ငေါက်ခနဲထထိုင်ကာ...

“မင်း ဒီအိမ်မှာ သိပ်ကျွမ်းကျင်တာပဲ။ မသိရင် မင်းပိုင်အိမ်
လို့ ထင်ရတယ်”

“အဲ့၊ ဟဲ့၊ ကျွမ်း... ကျွမ်းတာပေါ့။ ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်ကို
အပ်သွားတာလေ။ ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့...”

ထိုသို့ပြောနေသောဖိုးထောင်ကို သူဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိပ်
မြဲဆက်အိပ်နေလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုတို့၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာများခိုင်းစရာရှိဦးမလဲ”

“ရေခဲတောင်က ဘယ်အချိန်မှသွားလို့ရမှာလဲ”

“အမှန်က ဆောင်းတွင်းအေးအေးကြီးမှ ပိုကောင်းတာ၊ ဒါ
လည်း နှင်းဒဏ်ကိုကြောက်ပြန်ရော။ အခုချိန်က ပူလိုက်အေးလိုက်နဲ့
တစ်ခါတစ်ရံ မိုးနှင်းက ရွာချတတ်သေးတော့ ရေခဲစီးကြောင်းတို့ဘာတို့
စိုးရိမ်ရတယ်ဗျ”

“ကချင်ပြည်နယ်က လှတယ်နော်၊ ဒီလိုမျိုး နေထွက်လာတာ
ဒါ ပထမဆုံးတွေ့ဖူးတာပဲ။ တောင်နံရံကြားက ထွက်လာပြီး တောင်နံရံ
ကြားပဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ရှုခင်းတွေကလည်း လှတယ်၊ ပုစွန်ဆီရောင်
ထက် နည်းနည်းဖျော့တယ်”

“ဗျာ! ပုစွန်ဆီရောင်”

ဖိုးထောင် အံ့သြသွားရ၏။ လောကမှာ ဒီလောက်အားနေတဲ့
လူမျိုးရှိတာ သူ ပထမဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောင်နံရံကြားက
နေဝင်နေထွက်တာကိုယ် အထူးအဆန်းပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် တသသ
ပြောနိုင်လောက်အောင် အားတာ၊ ထိုလူနှစ်ယောက်ပဲရှိလိမ့်မည်ဟု ရင်
ထဲ၌ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေးပစ်မိပါ၏။

သူတို့မှာတော့ ထိုအရာတွေကို အလှတရားလို့လည်း မခံစား
ဖူးခဲ့သလို အဲ့လောက်အထိလည်း အားမနေခဲ့ပါ။ ဝမ်းရေအထွက် လှုပ်
ရှားနေတာနဲ့ပဲ ဘယ်သဘာဝတရားကြီးကမှ သူတို့အတွက် အလှအပ

မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် သူက ယောင်ချိုးလုပ်တတ်သူပီပီ...

“လိမ္မော်ခြံထဲမှာဆို ပိုလှသေးတယ်ဗျ။ အပင်တွေကြားက ထွက်လာပြီး အပင်တွေကြားထဲပဲ ပြန်ဝင်သွားရော”

“ဟာ! ဟုတ်လား၊ ငါလည်း ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

ပြဿနာပဲ၊ တမင်တကာရွဲ့ပြောနေတာကို ပြောမုန်းမသိပါလားနော်။ ဒီလောက်အပင်တွေကြားနေမှတော့ ဘယ်တောင်နံရံကိုတွေ့ရတော့မှာမို့လဲ။ အပင်တွေကြားကပဲ ဝင်မယ်၊ ထွက်မယ်ပေါ့။ ဒီလောက်မြင့်တဲ့နေမင်းကြီးကို။ သို့သော်...

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အစ်ကိုကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော်ပြပေးမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အလုပ်အအားဘူးဗျ။ အလုပ်နားရင် ဝင်ငွေပါနားသွားရော”

ဟုစကားခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ၊ ငါက နှစ်ဆလျော်ပေးမယ်လေ”

“ဒါမျိုးကို ဖိုးထောင်တို့က အကြိုက်ဆုံးပဲပေါ့။

“အားနာစရာကြီးဗျာ”

“ဘာလို့အားနာရမှာလဲ၊ ငါက လိုနေလို့ပဲဟာ”

ဟဲဟဲ... မပင်ပန်းဘဲ ရပြန်ဦးတော့မယ်။ ဒေါယုကျေး ဘယ်

လောက်အထိများ ပျော်နေရှာတော့မလဲ။

“အစ်ကို ဘယ်နေကြည့်ချင်သလဲ”

“မနက်ဖြန်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်စေရမယ်အစ်ကို”

“ငါက ဘယ်အချိန် အိပ်ရာထထားရမှာလဲ”

“ရှစ်နာရီလောက်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“အင်း”

“အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းစရာမရှိတော့ရင် ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်။ ဪ၊ ဟင်းကတော့ အပျံစားပဲဗျာ။ အစ်ကိုတို့ကြိုက်မှာသေချာတယ်။ ဒီဟင်းကိုသာမကြိုက်ရင် ပူတာအိုမှာ စားစရာမရှိတော့ဘူးဗျ”

ဟုခြောက်လုံးဆန်ဆန်ပြောပြီး ဖိုးထောင်ထွက်သွားကာမှ နောင်ရေးက အိပ်ရာမှထပြီး...

“အာစရိ၊ ဘာများအလိုရှိဦးမလဲ”

ဟု လုလင်ထံ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပင် ပြောပစ်လိုက်ပါ၏။

“ဘာလဲ”

“အင်း၊ မကြာခင် မင်းအိတ်ကပ်ထဲက ထောင်တန်တွေ ပြောင်ဦးတော့မှာပဲ။ နားနေတာကြာတော့လည်း ခြင်္သေ့တွေက အညောင်းမိ

နေရောပေါ့။ အဲ့လိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး”

“ဘာလဲကွာ”

“မြက်ရိုင်းတောထဲမှာ ပက်လက်လှန်ပြီး အိပ်နေလိုက်၊ ဒီ
လောက်မြင့်တဲ့နေက မြက်ပင်တွေကြားက ထွက်လာမှာပဲ။ သိပ်တော့
မဆန်းပါဘူး”

“ဟေ့ကောင်”

မျက်နှာနီနီနှင့်ဟန့်တားလာသောလူလင်ရဲ့စကားတွေကိုမူ သူ
နားမထောင်တော့ဘဲ ဆက်တီပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်ပြန်ပါသည်။ ဒါကြောင့်
လူလင်က သူ့ကိုဆက်ရန်မထောင်တော့ဘဲ ခွက်တွေချိုင့်တွေနှင့် ဘုန်း
ဂလုံး ဂလွမ်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါတော့သည်။

ထိုဆူညံသံတွေကို ခဏတာကြားပြီးတော့ သူ့ခြေသလုံးကိုကန်
ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့ ဟေ့... ထမင်းမစားဘူးလား”

သူ့နှိုးလာ၍ သူက မျက်လုံးဖွင့်ကာ...

“မင်း ပြင်ထားတာလား”

“ဒီအိမ်မှာ မင်းနဲ့ငါအပြင် သရဲပဲရိုမယ်၊ ငါမပြင်လို့ မင်းပြင်

ထားတာမို့လား”

“အင်း၊ မင်းပြောမှသတိရတယ်၊ သရဲ... အေး၊ သရဲဆိုတာ
ရှိနေနိုင်တာပဲ”

ဟု ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒေါသနှင့်မအပ်မစပ်ပင် ကြောက်
တတ်သောလူလင်က ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုလာပြန်ပါသည်။

“ဘာလဲ၊ ကြောက်နေပြန်ပြီလား”

“ဘယ်သူက ကြောက်တယ်ပြောလို့လဲ”

“မကြောက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲကွာ”

ဟုဆိုကာ သူက အိပ်နေရာကထပြီး ရေခဲသေတ္တာကိုဆွဲဖွင့်
ကာ ရေကို ခွက်ထဲမထည့်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းမော့ချပစ်ပါတော့သည်။
ပြီးနောက် သောက်လက်စရေဘူးကိုဆွဲယူကာ စားပွဲပေါ်တွင် ကျကျနန
နေရာယူလိုက်ပြီး မပြင်တတ်ပြင်တတ် ပြင်ဆင်ထားသောထမင်းပိုင်းတွင်
ဟင်းခွက်များကို တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းမြည်းကြည့်လိုက်မိ၏။

“အင်း၊ အရသာက ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး”

ဟု မချီးကျူးချင် ချီးကျူးချင်ပင်ပြောကာ ထမင်းကို စစား
လိုက်ပြီးမှ...

“မင်းမစားဘူးလား”

“ငါက အားတိုင်းယားတိုင်း မင်းကိုပြင်ကျွေးနေမယ်များ ထင်

၆၂ ❖ မယ်ခိုင်

နေသလား”

“အားတိုင်းယားတိုင်း ဟုတ်လား... မင်းပြောလာရင် စကားလုံး
က အသစ်တွေချည်းပဲ လှလင်”

“မင်းမလိုက်ဘူးလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မနက်ဖြန်လေ”

“မသိသေးဘူး၊ လူစိတ်ဆိုတာ တစ်စက္ကန့်ကို ပျင်းပျင်ခြင်းသုံး
ကြိမ် ပြောင်းလဲနေတတ်တာပဲ”

“ဆရာကြီးလိုလိုတာလိုလိုနဲ့ အဖြေ မင်းရင်ထဲမှာ အဆင်သင့်
ရှိပြီးသားပဲ။ ဘာကြောင့် ရိုးရိုးသားသားမဖြေချင်ရတာလဲ”

“မင်းများ အထင်ကြီးမလားလို့ပေါ့၊ ဟန်ကလေးပန်ကလေး
လုပ်ကြည့်တာ”

“အဲဒီပုံနဲ့ မင်းမလိုက်ဘူး နောင်ရေး”

“လိုက်တာမလိုက်တာထက် ငါ့အတွက် အဆင်ပြေမပြေက
ပိုအရေးကြီးဆုံးပါ”

“ငါတို့ဒီကိုရောက်လာတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီနော်”

“အဲ့တော့...”

သမိုင်းက ရာစုဝင် ❖ ၆၃

“ရေခဲတောင်ဆိုတာ မြင်တောင်မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“အဲလောက်မလွယ်ဘူး၊ တော်တော်ခရီးဝေးသေးတယ်လို့ ငါ
ကြားဖူးတာပဲ။ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရေတောင်ခဲနေတဲ့အရပ်ဒေသ
ပဲ၊ ဒီမှာ ဒီလောက်ကလေး အေးပြနေရုံနဲ့တော့ ရေခဲတောင်နဲ့ဘယ်လို
မှမနီးနိုင်ဘူး”

ဟု နောင်ရေးက တိတိကျကျဆိုလိုက်ချိန်မှာတော့ လှလင်ထံ
မှ တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

“ဒီခရီးက အဲလောက်ထိပျင်းစရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်
မထားတာအမှန်ပဲ”

“ငါ့အတွက်ဆို အခု ငါကောင်းကောင်းအိပ်နေရတယ်၊ ရာသီ
ဥတုအေးအေးလေးနဲ့ ကွေးလို့အကောင်းဆုံးပေါ့”

ဟုဆိုကာ မုန်ညင်းရွက်ကြော်ကို တစ်ဖက်နှိုက်စားပြီး အဆုံး
သတ်လိုက်ပါသည်။

“လှလင်၊ မင်း ဘယ်အခန်းထဲမှာ အိပ်မှာလဲ”

“မင်းရော”

“ငါ အပေါ်က ထပ်ခိုးမှာပဲ အိပ်မယ်”

ဟုဆိုကာ အခုထိ ညှော်ခန်းပြင်မှာသာရှိနေသေးသောသူအထက်

အိတ်ကို၊ မကာ လှေခါးထစ်ကလေးများအတိုင်း တက်လိုက်သည်တွင် တင်ကျန်ရစ်သောဖုန်မှုန့်ကလေးများက သူ့ဖိနပ်ဖြူဖြူပေါ် ကပ်ပါလာ ရပါသည်။

သူက ထိုဖုန်မှုန့်ဖြူဖြူလေးများကို မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ ဆက် တက်လာပြီး ထပ်မံလေးရှိအခန်းနှစ်ခန်းအနက် တစ်ခန်းကိုရွေးပြီး ဖွင့်ဝင်လိုက်ပါသည်။

“လူမနေတာ ကြာပြီနဲ့တုတယ်”

ဟုပွစိပွစိလေးပြောကာ အိပ်ရာပေါ်ကပ်နေသောဖုန်မှုန့်လေး များကို ပွတ်သပ်လိုက်မိပါသည်။ ပြီးနောက် အိတ်ကိုချကာ အင်္ကျီလက် ကိုပင့်လိုက်၏။ ကျောတစ်ခင်းစာအတွက်တော့ သူ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရ ဦးမှာပဲလေ။

သူ အနည်းငယ်လွဲကျင်းလိုက်တော့ အတန်ငယ်တောက်ပြောင် သွားရပါသည်။ ထိုအခါမှ အိတ်ကိုစနစ်တကျနေရာချပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်ပစ်လိုက်၏။

“အင်း၊ အိပ်ရတာတော့ မဆိုးဘူးပဲ”

ဟုဆိုကာ မျက်ဝန်းများကိုပိတ်ချဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာတော့...

“နောင်ရေး”

“အော့”

သူ ပြန်ထူးသံပင် မဆုံးလိုက်သေးဘဲ တံခါးရွက်က ပွင့်သွား ရကာ လူလင်က အဝတ်အိတ်ကြီးနှင့်ဝင်လာခဲ့၍ သူပင် အိပ်ရာပေါ် ထထိုင်လိုက်မိပါသည်။

“ဟမ်... လူလင်၊ မင်း၊ ဒါတွေက”

“ငါလည်း ဒီမှာပဲအိပ်မယ်”

“ဟ၊ ဘယ်လိုအိပ်လို့ရမှာလဲ၊ ခုတင်က ကျဉ်းကျဉ်းလေးဟာ ကို”

“သရဲတွေဘာတွေလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာ! သရဲ”

“မင်းက အအိပ်ကြီးပဲ... ငါသေရင်တောင် မင်းသိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... လူလင်ရာ၊ ကျွတ်!”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အခုလိုပဲ လိုက်တွယ်ကပ်တတ်သောလူလင် ကို သူစိတ်ပျက်ရပါသည်။ ဒီလိုအခန်းကျဉ်းလေးမှာ နှစ်ယောက်နေဖို့ အိပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားမိလိုက်ပါ၏။

“လူလင်”

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာမှညာဏ်မများနဲ့။ ငါက ဒီမှာပဲအိပ်မှာ”

“ပြောတာလည်း သေချာနားထောင်စမ်းပါဦး ဟိုဘက်မှာ တစ်ခန်းလွှတ်နေတယ်လေ”

“အဲ”

“အခန်းချင်းကပ်လျက်ပဲ၊ မင်းအိပ်၊ ဟောက်ရင်တောင် ငါက ကြားရမှာ”

“နောင်ရေး၊ မင်း ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့နော်”

“ဟာ... တကယ်ပါဆို”

ဟု သူက အမှန်အကန်ကြီး အာမခံလိုက်ပြန်တော့လည်း လုလင်ရဲ့မျက်နှာမှာ ကြည်စင်ဝင်းပသွားပြီး အိတ်ကလေးပြန်ဆွဲကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။

“ဟာ၊ ဒီအခန်းက ဖုန်သိပ်မရှိဘူးပဲ”

ဟုဆိုကာ အိတ်ကို ခုတင်ပေါ်ဖြစ်သလိုပစ်တင်ပြီး လှဲချပစ်လိုက်သည်။

“လုလင်”

“ဘာလဲ”

“မင်းအခန်းကို မသန့်ရှင်းတော့ဘူးလား”

“ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်လေ၊ သန့်ရှင်းစရာမှမလိုတာ။ မွှေးပြီး သန့်နေတာပဲ”

“ဒီမှာက ညမှောင်လွယ်တယ်နော်၊ ခြောက်နာရီခွဲပဲရှိသေးတယ်၊ မှောင်နေပြီ”

“တောင်တွပေါလို့နေမှာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး မေးစင်းစပြုလာသောမျက်ဝန်းတွေကြောင့်...

“ဒီနေ့အစောကြီးအိပ်ချင်နေသလိုပဲ”

“ဒီလိုရာသီဥတုက လူပျင်းတွေကို တိုးပွားစေတယ်လေ”

“ငါဘယ်တော့မှ ဒီလိုကြီးမအိပ်ချင်ဖူးပါဘူး”

ဟုဆိုကာ သန်းဝေလာရပြီးမှ...

“နောင်ရေး”

“ဘာလဲ”

“အဲ၊ မဆိုးဘူးပဲ၊ ပြောသမျှ အတိုင်းသားကြားရတယ်”

“အုတ်နံရံမှမဟုတ်ဘဲ၊ သုံးထပ်ပြားကြီးနဲ့ ကန့်ထားတာကို”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါအော်ရင် နိုးနော်”

ဟုစိတ်မချနိုင်ပြောပြီးချိန်မှာတော့ မျက်ဝန်းများမှာ ပိတ်ချင်လာခဲ့ရပါသည်။ မကြာခင်မှာပဲ အိပ်စက်ခြင်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

စလုံးကို ဆွဲခေါ်သွားရပါသည်။

သူတို့ဘယ်လိုသိလိုက်မလဲ၊ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေမှာ အိပ်ဆေး
တွေ ပါသွားမှန်းကို။ သိများသိလိုက်တော့ ဖိုးထောင်၊ အိုးစားကွဲပြီပေါ့။

သို့သော် တရားခံက ဖိုးထောင်မဟုတ်ဘဲ ဒေါယုကျေးဖြစ်နေ
ရပါသည်။ သူမ၏အဝတ်အိတ်မှာ လူလင်၏ခုတ်တင်တွင် မိန့်မိန့်ကြီးနေရာ
ယူနေရပါသည်။

လူလင်က နမော်နဲ့လူမို့ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် မှန်တင်ခုံပေါ်က
ဘီးနှင့် ခြေရင်းတွင် လုံးထွေးထားခဲ့သောအင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်ကို
တွေ့ရဦးမှာပါ။

အခုတော့ ထိုအိမ်ကြီး၏အရိပ်အခြည်ကို ချောင်းမြောင်းနေသူ
မှာ လက်အိတ်အနက်ရောင်ကိုစွပ်ပြီး မျက်နှာကို ပဝါအနက်ရောင်နှင့်
ဖုံးအုပ်လိုက်ပြီး တကယ့်ရာဇဝင်သူခိုးများနယ် ခြေလှမ်းကိုဟောပြီး ကား
ကာ အိမ်ဝင်းတစ်လျှောက် လေ့လာအကဲခတ်နေမိပါသည်။

မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် လေ့လာစူးစမ်းလိုက်တော့ ဟင်းတွေကို
ပြောင်သလောက်နီးပါး စားထားတာမို့ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အခုလောက်
ဆို ခူးခူးခေါခေါနှင့် ကောင်းကောင်းစက်တော်ခေါ်နေလောက်ပြီဟု ယုံ
ယုံကြည်ကြည်တွေးကာ ကော်ဖီပင် ဖျော်သောက်လိုက်ပါသေး၏။

အေးအေးဆေးဆေးနားနေပြီးမှ လေ့ခါးအတိုင်းပင် အေးအေး
ဆေးဆေးတက်လာကာ သူမနေခဲ့သောအခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့
လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့သောမြင်ကွင်းကြောင့် သူမအသက်ရှူပင် ရပ်သွား
ချင်မိပါ၏။ ဒါကြောင့်ပင် အခန်းတံခါးရွက်ကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ဆွဲပိတ်
မိလိုက်ပြန်ပါ၏။

“ဒုက္ခပဲ၊ အိပ်တာက ဘယ်လိုအိပ်နေတာလဲ၊ အင်္ကျီလည်း
မဝတ်ဘူး၊ ဘောင်းဘီကလည်း တိုတိုလေးနဲ့။ အဲဒါကြီးကို ငါက ဘယ်
လိုဝင်ရမှာလဲ”

ဟုပင် ပွစိပွစိလေးမြည်တမ်းမိပါသေး၏။ သို့သော် နောက်တစ်
နေ့ဆိုတာမျိုးက ပိုပြီးမသေချာလှသည်မို့ အရဲစွန့်ပြီး တံခါးရွက်ကိုပြန်
ဖွင့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ထိုအခါမှာတော့ မောင်မင်းကြီးသားက ဝင်ပေါက်ဘက် ကျော
ပေးပြီး အိပ်နေသည်မို့ သူမအသက်ရှူချောင်သွားရပါသည်။

“ဪ၊ လက်စသတ်တော့ ငါ့လက်စာမိတဲ့တစ်ယောက်ကီး”

ဟုလည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပွစိပွစိလုပ်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ
နှင့်အင်္ကျီဟောင်းကိုဆွဲယူကာ ခုတ်တင်အောက်မှအိတ်ကို ခြေအောက်နှင့်
ညှပ်ကာ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

အိတ်၏စစ်ကို အသံမမြည်အောင် ဆွဲဖွင့်ပြီးမှ ခုတင်အောက်မှာ ပွစာကျနေသော သူမပစ္စည်းများကို ထိုးသိပ်ထည့်ပြီး အိတ်ကိုမကာ အခန်းထဲမှထွက်မည်အပြုတွင် ကိုယ်တော်ချောက် အုအုအဲအဲမြည်လာ၍ သူမက ခုတင်ဘေးမှာပင် ပြားကပ်နေအောင် ဝပ်နေလိုက်ပြန်ပါသည်။

ဟိုလှည့်ဒီလှည့် အုအုအဲအဲအသံက ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်တော့မှ သူမက ပြားကပ်နေအောင် ဝပ်နေရာမှ အသာလေးကုန်းထကာ ရပ်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်နေသောသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးပါလေတော့သည်။

သူရေသူမပါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြူးတူးကြောင်တောင်ကြည့်နေကြရာမှ...

“အား...”

လုလင်မှာ သရဲမှတ်ပြီး ကြိုးအော်ပစ်ပါတော့သည်။ လုလင်ရဲ့အော်သံကြီးကြောင့် သူမမှာ ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမှန်းမသိနိုင်အောင် ယောင်အမ်းသွားရသော်လည်း လုလင်ကတော့ ချက်ချင်းပင် ခုတင်ပေါ်တွင် အရူးတစ်ယောက်လို ပတ်ပြေးကာ တံခါးကို ဝုန်းခနဲတွန်းဖွင့်ပြီး ပြေးထွက်သွားပါတော့သည်။

“နောင်ရေး”

ထိုအော်သံကျယ်လောင်လောင်ကြီးကြောင့် နောက်တစ်ယောက်ရှိပါသေးလားဆိုတာကို သူမဦးနှောက်ထဲ ချက်ချင်းအသိဝင်လာကာ သူမအိတ်ကို သေချာကျောမှာပိုးပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဝုန်းဆိုတွန်းဖွင့်ပြီး အိမ်ပေါ်မှခုန်ချမယ်ကြံတော့...

“ဟိတ်! မပြေးနဲ့”

ထိုအသံက သူမကို ပြေးတော့လို့ပြောလိုက်သလိုပင်။ သူမမှာ နောက်သို့လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကြောက်ချိန်ပင်မပေးနိုင်တော့၍ မျက်စိကိုပိတ်ကာ ခုန်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

ထိုသူခိုးကတောင် ခုန်ချတော့မှ သူက ဘာကိုတွယ်ကပ်နေတော့မှာလဲ။ သူကလည်း ဘာမှအကျယ်တဝင့်စဉ်းစားချင့်ချိန်မနေတော့ဘဲ ထိုသူခိုးခုန်ချသွားသောပြတင်းပေါက်ကပင် သူခိုးနှင့်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ခုန်ချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ပြီးနောက် သန်မာသောခြေလှမ်းတွေကိုသုံးပြီး အရှိန်နှင့်အားသွန်ပြေးလိုက်ကာ သူခိုး၏အင်္ကျီကုတ်စကို ဆွဲပစ်လိုက်သည်တွင် ပထမမှတ်ထားပါဘဲ တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံလိုက်ရပါသည်။

သူကလည်း သတိရှိနေပြီးသူ့ခို သူကိုယ်လျှောက်သောလည်ကုတ်စ

က လွတ်သွားပေမယ့် ညာခြေနှင့်လွဲကန်လိုက်ရာ၊ သူ့ခိုးက ဘယ်လက်
'နှင့်တောင့်ခံလိုက်တော့ သူက ဟန်ချက်မျက်သွားပြီး လဲမယ်ကြံတော့
ဘယ်ခြေနှင့်ပြန်ထိန်းပြီး ကိုယ်ကိုဝှေ့ကာ သူ့ခိုး၏မျက်နှာကို ညာလက်
နှင့် ရိုက်မယ်ကြံတော့ မီးရောင်မှုန်မှုန်ကြောင့် မြင်လိုက်ရသောမျက်ဝန်း
တစ်စုံ၏ဆွဲငင်အားက သူ့ကိုအလဲထိုးအနိုင်ယူခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုမျက်လုံး... သူ ဘယ်တုန်းက ထိုမျက်လုံးကိုရင်းနှီးမိနေ
သလဲ။ သူ့လက်က လေထဲမှာရပ်တန့်သွားတော့ အခွင့်အရေးကိုစောင့်
နေခဲ့တဲ့သူမကလည်း အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ချက်ချင်းပြေးထွက်ဖို့ ကြံ
ရွယ်လိုက်စဉ်မှာတော့...

“ဟိတ်!”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ ဆွဲမိဆွဲရာဆွဲလိုက်ရာ မျက်လုံးလေးတစ်
ခုပဲ ဖော်ထားပြီး ခေါင်းရောမျက်နှာပါ ဖုံးအုပ်ထားသောအစွပ်ကြီးက
သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာခြင်းနှင့်အတူ ဝဲခနဲပြေကျလာသောနီကျင်ကျင်
ဆံပင်ကျောလယ်ခန့်က သူ့ကိုနောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သွားခဲ့တာပါ။

“မိန်းကလေးပဲ”

သူ အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ မှင်တက်၍သာ ရပ်နေမိပါတော့သည်။
လက်ထဲမှ ခုထိကိုင်ထားဆဲဖြစ်သောခေါင်းစွပ်ကြီးကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့

စွာကြည့်ပြီး သူပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘာတွေက ဘယ်လို သူမတွေ့တတ်ပေ
မယ့် သူ့စိတ်ထဲ ကြည်လင်နေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

သူ့အိမ်ထဲပြန်ရောက်တော့ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ စောင်ကြီးနှင့်
ခေါင်းပြီးချကာ ငြိမ်နေသောလူလင်ကို ဟာသတစ်ဖုန်နယ် တွေ့မြင်လိုက်
ရပါသည်။

“လုလင်၊ ဒါကဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သ... သရဲ... သွား... ပြီးလား”

“ဘယ်က သရဲလဲ”

“မင်းပဲ သရဲနောက်ကိုခုန်ချပြီး လိုက်သွားတယ်လေ”

“ဒါတော့သိသားပဲ”

“သရဲကတော့ ဝိညာဉ်မို့ ထားပါတော့၊ ဒီလောက်အမြင့်ကြီး
ကို မင်းခြေထောက်မနာဘူးလား”

ဟု လုလင်ကပြောတော့မှ သူက သူ့ခြေထောက်ကိုသတိရသွား
ခဲ့ပြန်ပါသည်။ လုလင်ပြောတော့မှ သူ့ခြေထောက်က နာချင်သလိုလို
ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

“အယ်၊ အဲ့ဒါ သရဲရောဟုတ်ရဲ့လား”

လုလင်က တွေးဆဆလေးမေးလိုက်လျှင် သူ့မှာ...

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါသရဲမှသရဲအစစ်ပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါသွားဖမ်းတာ မိမှာပေါ့။ သရဲမို့ မမိတာပဲ”

“ငါမအိပ်ရဲတော့ဘူး နောင်ရေး”

“မအိပ်ရဲရင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ၊ ငါတော့ အိပ်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ခုတင်ပေါ်တက်အိပ်လိုက်တော့ လူငယ်ထံမှ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၍ သူက မျက်လုံးလေးသေးသေးဖွင့်ကာ ခိုးကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုပြုကြည့်နေသောလူလင်၏အကြည့်နှင့် ဆုံသွားရပါသည်။

“မင်း ငါ့ကိုစိတ်မချပါဘူး နောင်ရေးရာ”

“ဘာကြောင့်စိတ်မချရမှာလဲ”

“ငါ မင်းနဲ့အတူအိပ်မယ်”

“ငါ နှစ်ယောက်မအိပ်တတ်ဘူး”

“မင်း မိန်းမမယူတော့ဘူးလား”

“အဲဒါက ဘာဆိုလဲ”

“ထူးဆန်းတယ်၊ မယူတူးရှင်တယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ ငါ့ဟာငါ ယူချင်ယူမယ်၊ မယူချင်မယူဘူး”

“ယူချင်ယူ၊ မယူချင်နေ၊ ငါတော့ ဒီမှာပဲအိပ်မယ်၊ မအိပ်တတ်

ရင် ငါ့အခန်းထဲ ပြောင်းအိပ်”

ဟု ကျွတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးဆိုကာ လုလင်က သူ့အိပ်ရာမှာထိုးအိပ်ပစ်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်ပူးကြီးမအိပ်တတ်တဲ့သူကပဲ အခန်းပြောင်းရွှေ့အိပ်ဖို့ ဖြစ်လာရပါတော့သည်။

သူ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင် ကွေးကွေးလေးအိပ်နေသောလုလင်၏ တင်ပါးကို ခြေမနှင့်ထိုးကန်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ လုလင်ရဲ့အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်မိလိုက်၍ သူ့စိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားရပါသည်။

ဒါ လုလင်သုံးနေကျရေမွှေးလား...

မဟုတ်တာကို သူ့အာရုံက ကောင်းကောင်းသိနေခဲ့ရပါသည်။

ဒါကြောင့် သူ လိုက်ကာစတွေကို ရှူရှိုက်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ သူ့အာရုံမှာ ပေါ်လွင်ထင်ဟပ်လာခဲ့ပါသည်။

ဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ရနံ့မျိုးပါပဲ။

မစူးစမ်းတတ်သောသူကို ထိုရနံ့က စူးစမ်းတတ်အောင် သင်ပေး၍နေခဲ့ပါပြီ။

သူက အိပ်ခန်းတစ်ဝိုက် သဲလွန်စကိုရှာဖွေနေမိပါသည်။ သူ ခုတင်အောက်ကိုညှို့ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ မိတ်ကပ်ဘူးခွံတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်

၇၆ ❖ မယ်ခိုင်

ရ၏။ ထိုမိတ်ကပ်ဘူးကိုနမ်းကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းစွပ်အမဲကြီးကိုနမ်းကြည့်
လိုက်နှင့် သူက တစ်ခုခုကို လုံးလုံးကြီးသိသွားရပ်နှင့် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံး
ဟစ်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

သရဲကြောင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်သွားမိ၍ လန်းဆန်းနေ
သောလူလင်မှာ အိပ်ရာက ထထခြင်းမှာပင် နောင်ရေးကိုရှာဖွေမိလိုက်
ပါသည်။

သို့သော် အိပ်ရေးပျက်နေသောနောင်ရေးက ဘယ်ပျောက်လို့
ပျောက်နေမှန်းမသိ။ နောင်ရေးမရှိရင် သူ ထိုအိမ်မှာမနေရဲပါ။ ဒါကြောင့်
ပင် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဖြစ်သလိုကောက်စွပ်လိုက်ပြီးမှ အိမ်ထဲမှခြေ
ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

“ဒီကောင် ဘယ်သွားနေလဲမသိဘူး”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှ မကျေမနပ်လေးပြောနေမိပါသေး၏။ သို့သော် လမ်းချိုးလေးတစ်ခုထဲကိုအဝင်မှာတော့...

“အိုး... ဝိုး ဝိုး ဝိုး”

“ဒုန်း!”

အရှိန်မထိန်းနိုင်သောစက်ဘီးလေးရယ်နှင့် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်ပွစိပွစိလုပ်နေသောသူက မိတ်ဆက်သွားမိကြရပါသည်။

“အား... ကျွတ်ကျွတ်”

သူကလည်း လမ်းဘေးကိုလဲကျသွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း မြောင်းထဲမှာ ခွေခွေလေးဖြစ်နေခဲ့သလို စက်ဘီးက တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အပုံလိုက်နှင့်။ တစ်စစီလွင့်ကျနေသောအသီးအနှံများက လမ်းမပေါ်မှာရော၊ မြောင်းကြားလေးထဲမှာရော။

သူက တော်တော်လေးနာကျင်သွားရတာမို့ ညည်းညူမိသည်မှအပ ရုတ်တရက်မတ်တတ်ထမရင်နိုင်သေးပါသော်လည်း...

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မျက်စိမပါဘူးလား”

“ဘယ်မျက်ကန်းကရော စက်ဘီးစီးမယ်လို့ ရှင်ထင်လို့လဲ”

“ဪ... မင်းကိုး”

“ရှင် မှတ်ဉာဏ်အားနည်းလှချည်လား၊ ကျွန်မနာမည် မင်းကို

မဟုတ်ဘူး ‘ဒေါယုကျေး’... မှတ်မိပြီလား”

“မင်းဟာမင်း ဘာကျေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့အမှုမပါဘူး၊ ဒါ မင်းသက်သက်မကျေနပ်လို့လုပ်တာမဟုတ်လား... ဟမ်း”

“ရှင် ဦးနှောက်နည်းလှချည်လား၊ ရှင့်ကိုမကျေနပ်ရင် အဲ့၊ ကျွန်မအသီးတွေ အသီးတွေ”

သူ့ကိုပက်ပက်စက်စက်ရန်တွေ့မည်ဟုကြံပြီးကာမှ လွင့်စင်ကုန်သောအသီးတွေကို ရုတ်တရက်သတိရလိုက်၍ မြောင်းထဲမှာထိုင်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကုန်းထကာ လွင့်စင်ကုန်သောအသီးတွေကို တစ်လုံးချင်းကောက်နေမိ၏။

“ဖောက်သည်တွေတော့ ပျက်ကုန်တော့မှာပဲ”

ပါးစပ်မှပွစိပွစိပြောကာ သူ့ကိုလုံးဝရုမစိုက်တော့ဘဲ အသီးတွေကိုသာ လိုက်ကောက်နေသောသူမကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ခိုးလို့ရလှဖြစ်သွားရပါသည်။ အမှန်က သူမ ရန်စွာလိမ့်မည်ဟု သူထင်နေခဲ့တာလေ။

“ဟေ့! မင်း ဘာတွေပွစိပွစိလုပ်နေတာလဲ”

“ရှင် ထပ်ပြီးခေါင်းပေါက်ချင်ပြန်ပြီလား”

“မိန်းကလေးမို့အလျှော့ပေးထားတာကို ကမ်းမတက်နေနဲ့

နော်”

၈၀ ❖ မယ်ခိုင်

“တွေ့မယ်... ရှင်ထပ်တွေ့ဦးမယ်၊ အခု အသီးခိုနောက်ကျ လို့။ ရှင် ဒီမှာစောင့်နေ”

“ငါက မင်းကိုဘာလို့စောင့်ရမှာလဲ”

“ရှင်ကြောက်ရင် သွားလိုက်ပေါ့”

“ငါက မင်းကိုကြောက်ရင်၊ ဟုတ်လား... ရယ်စရာကောင်း လိုက်တာ။ လာခဲ့စမ်း၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်လာခဲ့။ မင်းလောက်တော့ လက် သန်းတစ်ချောင်းပဲပေးတယ်”

ဒီလူကို စက်ဘီးနဲ့ကို ဆေးရုံတက်ရအောင် တိုက်ချိုးပစ်ဦး မယ်ဟု ရင်ထဲ၌တေးမှတ်ကာ စွေကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ လမ်း ကွေ့ရောက်တော့ ချိုးကွေ့မည်ကြိုခိုက် သူ့ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုနေရာမှာ ထိုလူက မှင်သေသေနှင့်ရပ်နေသေးတာမို့ သူမ ပြုံးလိုက် မိပါသည်။

ဖိုးထောင်ရဲ့ငွေတွင်းလေးက ငကြောင်လေးပဲဟုလည်း ရင်ထဲ ၌ ပြောလိုက်မိပါသေး၏။ သူမ ထိုလမ်းချိုးထဲ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဝင် လာချိန်ထိ ထိုလူက ထိုနေရာမှာပင် ရပ်နေဆဲပါ။

“ဪ၊ ငါ့ကို လုံးဝမကြောက်ပါဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ။

ဟုတ်လား... တွေ့မယ်”

ဟုဆိုကာ စက်ဘီးကိုအားသွန်နင်းလိုက်ပြီးမှ လက်ကိုင်ကို သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့တည်လိုက်တော့ လုလင်မှာ ပြာဝေသွားရပါသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို သဘောလည်းပေါက်သွားမိ၏။ သူမက သူ ကို စက်ဘီးနှင့်ဝင်တိုက်ပစ်ပါတော့မည်ဆိုသောသဘောပေါ့။

ရတယ်၊ ဒေါယုကျေး... လာခဲ့စမ်း၊ ဟဲ့...

စိတ်ထဲမှာ ကြိုးငါးမိပေမယ့် အကယ်၍တိုက်သွားခဲ့လျှင်ဆို တာမျိုးကိုတွေးမိ၍ ဒူးတော့တုန်မိသားပင်။ သို့သော်လည်း စိတ်ကိုခိုင် ခိုင်ထား၍ ရပ်နေမိပါသည်။ သူမ သူ့အနားရောက်လာမှ သူက ခုန်ရှောင် ပစ်မယ်ပေါ့။

ဒါဆို သူမကောင်းကောင်းဒုက္ခရောက်ပြီပဲဟု အားရဝမ်းသာ ကြီးတွေးလိုက်မိတော့ သတ္တိတို့က ရင်ထဲပြည့်လျှံသွားရ၍ ပြုံးပြုံးကြီး ပင် နေရာမှာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေခဲ့မိပါသည်။

သူမစက်ဘီးကလည်း သူနှင့်နီးလေ နီးလာလေနှင့် ပို၍နီးလာ ခဲ့ရပါသည်။ သူမစက်ဘီးနှင့်သူ နှစ်ကိုက်မျှအကွာမှာမှ သူမကို သူက အားရဝမ်းသာကြီးနောက်ဆုံးပြုံးပြ၍ ခုန်ရှောင်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သူ ထိုသို့လုပ်မည်ဟု လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့၍ သူမမှာမှန် ဇာက်သွားရစဉ်မှာပင်...

“အား...”

နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။

အသစ်ကျပ်ချွတ်မီးတိုင်ကြီးကို အားသွန်ဝင်ကျုံးပစ်ရာ စက်ဘီးရောလူပါ မြောက်တက်သွားရပြီး သူမက ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာနှင့်ဆော့မှု အဆက်ပြတ်သွားရပါတော့သည်။

ကိုးရိုကားယားကြီး စက်ဘီးတခြား လူတခြားနှင့် လဲကျနေသောသူမရဲ့ပုံစံကြီးကို သူက အားပါးတကြီးပင် အာခေါင်ကြီးခြစ်ခြစ်ပြီး ရယ်နေမိပါသည်။

သို့သော် နည်းနည်းမှမလှုပ်လာဘဲ အမှန်တကယ်ပဲငြိမ်ကျနေခဲ့သောကြောင့် သူ သံသယဝင်လာခဲ့မိပါသည်။

“ဟေ့... ဟေ့...”

သို့သော် ထပ်ထူးမလာခဲ့သဖြင့် သူမနား ကပ်သွားပြီး...

“ဒေါယုကျေး”

ဟု စိမ်းစိမ်းကြီးခေါ်ကာ ခြေထောက်နှင့် သူမခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူမာမျက်လုံးပြူးသွားရပြီး...

“ဒေါယုကျေး... ဟေ့... ဒေါယုကျေး”

သူ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ထိ နောင်ရေးမှာ ပြန်မရောက်သေးပါ။ မေ့မျောနေခဲ့သောဒေါယုကျေးရဲ့ပုံစံက သူ့အာရုံကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါကြောင့် သူ့မှာ ရောက်တတ်ရာရာနှင့် ထိုင်ရမလိုထရမလို နှင့် ဆက်တီဝိုင်းကြီးကိုသာ ပတ်ပြေးနေမိပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ လုလင်”

“ဟင်! နောင်ရေး၊ မင်းဘယ်သွားမနေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူသတ်မှုတွေဖြစ်ကုန်ပြီလားမသိဘူး”

“ဟမ်! ...”

“ငါ့ကြောင့် သူသတ်မရတော့ဘူး၊ သေပြီလားမသိဘူး”

လုလင်ရဲ့ရောက်တတ်ရာရာစကားလုံးများကြောင့် သူပင်လျှင် ကြောင်နသွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရေသောက်ရန်ပြင်နေသောသူက ရေမသောက်ဖြစ်သေးပါဘဲ လုလင်ကိုအကဲခတ်မိနေပါသည်။ လုလင်က အမှန်တကယ်ပဲ ချွေးတွေယုံ၍ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေခဲ့တာပါပဲ။

ထို့ကြောင့် ဒါ လုလင်လျှောက်ပြောနေတာမဟုတ်ဘဲ သူ့ဆီတာ

၈၄ ❖ မယ်ခိုင်

ကို သူရိပ်မိသွားရပါသည်။ ဒါကြောင့် သူက လုလင်ကို သေချာမေးရ
ပါတော့မည်ဆိုသောဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လုလင်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်တော့
လုလင်မှာ တုန်ယင်စွာပင်...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ နောင်ရေး”

“ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ၊ ဘယ်မှာဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း
ပါ”

ဟုသာ အဆောတလျှင်ကြီးမေးချပစ်မိပါတော့၏။

အခန်း (၈)

“ဒီနေရာဆိုတာ သေချာလား”

“သေချာပါတယ်၊ ဒီမှာ ငါကရှောင်လိုက်လို့ သူက ဟိုဓာတ်
တိုင်ကို ဝင်ကျူးသွားတာ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ဓာတ်တိုင်နားသွားကာ သဲလွန်စကိုရှာဖွေ
လိုက်တော့ လူလဲကျထားဟန်ရှိသောနေရာမှာ သွေးကွက်ကြီးကိုတွေ့
လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! သွေးတွေ”

“ဘာ”

“ဒီမှာ သွေးစက်တွေ”

ဟုနောင်ရေးကဆိုသဖြင့် သူ့မှာမကြည့်ရဲကြည့်ရဲပင် ရှေ့တိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အမှန်တကယ်ပဲ သွေးကွက်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူ့ မူးချင်မေ့ချင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“တော်တော်လေးအခြေအနေဆိုးသွားပြီနဲ့တူတယ် လုလင်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ နောင်ရေး”

“သူဘယ်လိုလဲကျသွားတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘေးစောင်းလား မှောက်ခုံလား ပက်လက်လား... ဒါကိုပြောတာ”

“ပက်လက်ကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာမှာတော့ ဘာသွေးစက်မှ မရှိဘူး”

“ဒါဆို ဦးနှောက်များ ကွဲသွားတာလား”

“ဦးနှောက်! ”

“ခေါင်းကွာ... ခေါင်းကွဲသွားရင်တော့ ဒီလိုသွေးအိုင်နေမှာပဲ”

“ဟင်! ဒါ... ဒါဆို သူ... သူသေပြီပေါ့”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေကွာ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေးကြည့်

ရင်တော့ သိမှာပေါ့”

“ဟာ... အဲ့လိုမေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တရားခံကိုရိပ်မိသွားပြီး ငါအဖမ်းခံရမှာပေါ့”

“အင်း၊ အဲဒါလည်းဟုတ်သားပဲ”

“ရတယ်၊ ငါတို့ဘာသာ စုံစမ်းရအောင်”

“သူသာ အမှန်တကယ်သေသွားတာဆိုရင်တော့ မင်းသတိထားတော့ လုလင်”

“ဟာ! ဘာကြောင့်လဲ”

“သူသေခါနီးတုန်းက မင်းကိုနှောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတာလေ။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီးခုလိုဖြစ်ရတော့ မင်းကိုပဲ စိတ်စွဲနေမှာပေါ့။ စိတ်စွဲတဲ့လူနားမှာပဲ ဝိညာဉ်တို့ဘာတို့က အနေများတာနေ့”

“ဘာ! ... ငါနားမှာ”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ အဲ့လောက်ထိကြီးလည်းမဆိုးနိုင်ပါဘူး။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ လူ့ကိုဘာလုပ်လို့ရတာမှတ်လို့”

“အဲဒီဘာမှလုပ်လို့မရတာကိုပဲ ကြောက်တာကွ”

“ဘာမှလုပ်လို့မရပါဘူးဆို ဘာကြောက်နေတာလဲ”

“မရဘူး... ဒီနေ့ မင်းနားမှာပဲ နေတော့မယ်”

၈၈ ❖ မယ်ခိုင်

“မင်း၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ဒေါယုကျေးဆိုတာ သေချာတယ်
နော်”

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ ငါနဲ့တောင် အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရန်
ဖြစ်ခဲ့သေးတာပဲ”

“ဒေါယုကျေးဆိုရင် ဖိုးထောင်နဲ့သိတာပဲ”

“အဲ”

“ဖိုးထောင်ကိုမေးရင်တော့ သူသေမသေဆိုတာသိရလိမ့်မယ်”

“သေသွားရင် ငါတို့ကိုအမှုပတ်လာမှာပေါ့”

“မလိမ့်တပတ်နဲ့မေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ပေါ်တင်ကြီးမေးလို့ဖြစ်မလား”

“ငါကတော့ ကြောက်တာနဲ့ပဲ အသက်ထွက်ချင်လာပြီ”

“အင်း၊ အဲဒီစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဒေါယုကျေးကြောင့်ပဲဖြစ်
ရမယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဝိညာဉ်ခေါ်သံဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

“အဲ”

“သေသွားပြီးတဲ့သူက သူတို့စိတ်စွဲနေတဲ့လူကိုခေါ်တာလေ။ သူ
တို့လည်း နာနာဘာဝဘဝမှာ မိတ်ဆွေမရှိရင် ပျင်းစရာကောင်းလို့နေ

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၈၉

မှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်”

“မယ့်မရှိနဲ့၊ သရဲဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်ကွာ။ ဝိညာဉ်တွေဘာ
တွေက တကယ်ရှိတာ၊ မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

“ဟ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ မကြောက်ပါဘူး၊ သူ ငါတို့အိမ်ကိုမှမသိတာ”

“ဖိုးထောင်ပြောရင် ပြောပြမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မသိလည်းကိစ္စ
မရှိပါဘူးလေ။ သရဲဆိုတာက စိတ်ကလေးဖြစ်ပေါ်မိတာနဲ့ မီးခံသေတ္တာ
ထဲမှာတောင်ဝင်ပုန်းလည်း သူက လိုက်ဝင်နိုင်သေးတာပဲ။ သူက ပါဝါ
မြင့်ပြီးသွားပြီလေ”

“ငါတို့ ရန်ကုန်ပြန်ကြစို့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရေခဲတောင်တက်ဖို့လာမှတော့ ရေခဲတောင်
ရောက်အောင်သွားကြတာပေါ့”

“မတက်တော့ဘူးကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိုးထောင်ရောက်လာရင်တော့ အဖြေပေါ်လာ
မှာပဲ။ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး၊ ထမင်းချိုင့်ပို့ချိန်ရောက်နေပြီပဲ။ ခြေခံ၊
ခုတောင် ဖိုးထောင်က ရောက်ချင်ရောက်နေတော့မှာ”

ဟုဆိုလိုက်တော့မှ သူရင်ထဲ ပိုခြောက်ခြားသွားမိသည်။ သူ

အဖြေကိုသိချင်နေပေမယ့် ထိုအဖြေကိုရင်ဆိုင်နိုင်စရာ နှလုံးသားက နှိုးနေခဲ့ပါ။ တကယ်ပဲ ဒေါယုကျေး သေသွားခဲ့တာပါဆိုရင် သူဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

သို့သော် သူတို့အိမ်ရှေ့အရောက်မှာတော့ ဖိုးထောင်ကို ထမင်း ချိုင့်ကလေးနှင့် ငုတ်တုတ်တွေလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် လုံးကောင်မှတ် မထားသည်က ထိုစက်ဘီးပါပဲ။

“ဟင်! ဖိုးထောင်၊ ဒီစက်ဘီးက”

သူက ထိတ်လန့်တကြားနှင့်ပင် အမေးစကားမဆုံးနိုင်လိုက် သေးပါဘဲ ဖိုးထောင်ရဲ့ငိုသံတပြိုင်ကြီးက နားနှင့်မဆန့်အောင် ထွက်ပေါ် လာခဲ့ရပါသည်။

“ကြားရဲ့လား ဒေါယုကျေးရယ်၊ လူတွေက ငါ့ကိုမေးကုန်ပြီ။ ငါဘယ်လိုဖြေရမလဲဟဲ့... အီးဟီးဟီး”

ထိုအခါမှာတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး လည်ချောင်းတွင် တံတွေးများ သီးကုန်ရပါသည်။

“ဒေါ... ဒေါယုကျေး... ဘာ... ဘာဖြစ်... လို့လဲဟင်”

“ဒေါယုကျေး မင်းကိုဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့။ တကယ်တော့ နင်က အကောင်းကြီးကနေ... ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက်ကြီး... အီးဟီးဟီး”

“ဟင်! သူ... သူ... သေပြီလား”

တာဝန်မဲ့တဲ့လူတွေကြောင့်ပေါ့ အစ်ကိုတို့ရယ်... အီးဟီးဟီး”

“ဟင်... တ... တရားစွဲဦးမှာလား”

“ဘယ်သူတွေက ဘာတွေလုပ်သွားကြမှန်းမှမသိတာ၊ ကျွန် တော်တို့ ဘယ်လိုတရားစွဲရမှာလဲဗျ။ လူစိတ်မရှိတဲ့လူတွေ... သပြီဟ် စရိတ်လေးတောင် ချမသွားခဲ့ဘူး။ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား ဒေါယုကျေး ရယ်... အီး... ဟီးဟီး”

“အကယ်၍ သပြီဟ်စရိတ်ပေးရင်ရော တရားစွဲဦးမှာလား”

“လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပါပဲလား အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော် တရားနဲ့ဖြေပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အဲ့လိုဖြေတတ်တာ ကောင်းတာပေါ့”

“မကောင်းဘူးအစ်ကိုရဲ့၊ ဒေါယုကျေးမရှိရင် ကျွန်တော်ဘယ် လိုရပ်တည်ရမလဲဗျ။ သူနဲ့ကျွန်တော်က စွယ်တော်ရွက်တွေဗျ”

“အဲ့ဒါက ချစ်သူစုံတွဲတွေမှသုံးတဲ့စကားလေ”

“ကျွန်တော်တို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတူဝတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာဗျ။ တောင်းစားလည်းအတူဗျ... ခိုး၊ အဲ၊ ရှိလည်းအတူတူပဲ။ ခုတော့ ဒေါယုကျေးရယ်... အီးဟီးဟီး”

“မင်းတို့က မောင်နှမတွေလား”

“မောင်နှမတွေလိုပါပဲအစ်ကိုတို့ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က မိဘမဲ့တွေဗျ၊ ကြီးကြီးက ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ ဒီအရွယ်ထိရောက်လာခဲ့ကြတာ။ အခုတော့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကြီးကလည်း ဆေးရုံမှာ၊ ဒေါယုကျေးရယ်... မင်းမရှိရင် ငါဘယ်လိုငွေရှာပြီး ကြီးကြီးကိုကုနိုင်လဲဗျာလဲ။ ကြီးကြီးရဲ့အသက်ကို ငွေနဲ့ဆက်မယ်လို့ ဘယ်သူပြောခဲ့သလဲ။ အမယ်လေး... ဒေါယုကျေးရယ်၊ ငါဘယ်လိုဖြေရမလဲဟဲ့”

“သပြီဟ်စရိတ်က ဘယ်လောက်ကုန်ကျမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲသားတွေပါဗျာ၊ လေးငါးသိန်းလောက်ဆိုရင် လောက်မှာပါ”

“လေးငါးသိန်း?... ”

“များလို့လား အစ်ကို”

“နယ်မှာသေရတာ ကုန်ကျစရိတ် သိပ်နည်းတာပဲ”

“ဗျာ! ”

“နေဦးတစ်ခါတည်းယူသွား ဟုတ်လား... အမှုတွေဘာတွေလည်း ဖွင့်မနေနဲ့ဦး၊ ရဲက စားသွားဦးမယ်။ သူ့ဟာသူ ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်ဆောင့်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဘယ်သူက အပြစ်ရှိဦးမှာလဲ”

“ဗျာ... အစ်ကို၊ ဓာတ်တိုင်?”

“ဪ၊ အင်း... အဲ၊ ခဏစောင့်၊ ငါပိုက်ဆံယူပေးခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ သူက အပေါ်ထပ်ကို ကပြာကယာတက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ငွေတစ်ထပ်နှင့်အတူပြန်ဆင်းလာကာ ဖိုးထောင်ကိုကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးလိုက်တော့ ငွေအရှိန်ကြောင့် ဖိုးထောင်ရဲ့မျက်နှာမှာ ဖုံးမနိုင်မိမနိုင်ပင် ကြည်စင်ဝင်းပသွားရပါသည်။

“အုတ်ဂူလေးဘာလေးလည်း လုပ်ပေးလိုက်နော်”

“ဗျာ... အုတ်ဂူ”

“အင်း... ရှေ့၊ ယူလေ”

“ကျေးဇူးပါပဲအစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဖိုးထောင်တစ်သက်လုံးအမှတ်ရနေပါ့မယ်။ ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ငွေထုပ်ကိုယူကာ လှည့်ထွက်သွားပြီးကာမှ ပြန်လှည့်လာပြန်၍ သူ့ရင်ထဲထိတ်သွားရပါသည်။ ဒါနဲ့မကျေနပ်သေးဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဟင်းက အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ပြေ... ပြေပါတယ်ကွာ၊ သွားပါ... သွားမှာသာသွားခင်းပါ”

ဟု လုလင်က အဆောတလျင်ကြီးပြောလိုက်တာမှ မောင်မင်း

ကြီးသားက ထွက်ခွာတော်မူနိုင်တော့သည်။

အခုမှသက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်”

“မင်း လက်လွယ်လွန်းနေတယ် ထင်တယ်နော် လုလင်”

“အမှုဖြစ်ခဲ့ရင် ဒါ့ထက်ကမလားကွ... အခန့်မသင့်ရင် ငါက ထောင်ထဲဝင်ရနိုင်သေးတယ်။ အင်း၊ သူတို့ ဘာမှနားမလည်ကြလို့ တော်သေးတယ်”

“ငါတော့အဲလိုမထင်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းကဘယ်လိုထင်သလဲ”

“မသိဘူး”

“မသိဘဲများ လာပြီးဆရာလုပ်နေရသေးတယ်”

“ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို မတင်မကျဖြစ်နေတာတော့အမှန်ပဲ”

“သေတဲ့သူကဖြင့် သေသွားပြီ ဘာကိုမတင်မကျဖြစ်နေရသေး တာလဲ”

“အင်း၊ နှမြောစရာပဲ၊ လှလှပပလေးနဲ့။ အမှန်က ငါက သူ ကို သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့အပ်နှင်းချင်တာ... တစ်လောကလုံးမှာ မင်းကို Lesson ပေးသွားတာ အဲဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေ”

“အံ့ဟာ! သူ Lesson ကိုလား ငါက ဖြုန်နေရဦးမှာ။ ဟွန့်၊

အိပ်ရေးပျက်နေလို့၊ မဟုတ်လို့ကတော့ တံတောင်တွေခူးတွေ ပလူယုံ သွားမယ်”

“ဟားဟားဟား... ညမှကျွေးဟုတ်လား၊ ညတော့ သူ မင်း ကိုလာတွေ့ရင်တွေ့ဦးမှာပဲ”

ဟုဆိုပြီးမှသာ စောစောက ဘာမှမပြောခဲ့ပုံမျိုးနှင့် အပြင်မှ ဝယ်လာသောစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလှန်လှောကာ စိတ်ဝင်တစားနှင့်ဖတ်ပြ နေလိုက်သည်။

သူကသာ ခုံပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာစာဖတ်နေခဲ့ပေမယ့် လုလင် ကတော့ ထလိုက်ထိုင်လိုက်နှင့် သူ့ရှေ့မှာ မှူးနောက်အောင် လမ်းလျှောက် ပြနေခဲ့ပါသည်။

“လုလင်”

“အား... လန့်လိုက်တာကွာ”

“ဟားဟားဟား... မင်းကတော့ တကယ်ပဲ”

အမှန်တကယ်ပဲ ချောက်ချောက်ချားချားပုံစံနှင့် ရောက်တတ် ရာရာဖြစ်နေသောလုလင်ကို သူရယ်ချင်မိပါသည်။ လုလင်ရဲ့စိတ်ထဲက သယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ သူမသိပါ။ လုလင်တွေ့နေမည့်အကြောင်း အရာတစ်ခုကိုတော့ သူခန့်မှန်းမိနေပါ၏။

၉၆ ❖ မယ်နိုင်

လုလင်က ည ဘယ်မှာအိပ်ရမယ်ဆိုတာရယ်၊ တကယ်ပဲ သူမ
က သူ့ကြောင့်သေသွားပြီလားဆိုတာရယ်၊ သူ့ထောင်ထဲဝင်ရမှာစိုးရိမ်
မိတာရယ်၊ ဝိညာဉ်တို့ဘာတို့ကို လိုတာထက်ပိုပြီးကြောက်တတ်သော
ကြောင့် သရဲခြောက်ခံရမှာရယ်ကို သူ့တွေးကြောက်နေမိမှာ သေချာလှ
ပါသည်။

သူ လုလင်ကိုသနားလည်းသနားသလို ရယ်လည်းရယ်ချင်မိ
ပါ၏။ လူတစ်ဖက်သားကို ယုံလွယ်သောလုလင်ကတော့ ယုံယုံကြည်
ကြည်ပင် ပုံဖော်ပြောနေသောစိုးထောင်၏လေတောမှာ မျောသွားပြီး
ငါးသိန်းတော့ အလှူထည့်ပြီးနေပါပြီ။

သူစဉ်းစားမိပါ၏။ စိုးထောင်က ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ...။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း (၉)

“ဒေါယုကျေး... ဟားဟားဟား...”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ရုပ်က ပုရွက်ဆိတ်အုံကုန်တော့မယ်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ရွှေခေါင်းလေး၊ မင်း ငါ့ခေါင်းကိုရွှေချမထား
ချင်ဘူးလား”

“ရွှေနှဲ့တော့မဟုတ်ဘူး၊ သစ်စေးနဲ့ချပေးရမလား”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ နင့်ကို ငါးသိန်းမပေးတော့ဘူး”

“ဘာ! ငါးသိန်း”

ငွေမက်သောဒေါယုကျေးကို ငွေနှဲ့ဆွယ်လိုက်တော့မှ မျက်လုံး

တွေက ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်နှင့် တောက်ပလာရပါတော့သည်။

“ငွေမျက်နှာက တယ်လည်းကြီးသကိုး”

“ဘယ်မှာလဲ ငါးသိန်း”

“ငွေသရဲမ၊ အင်း...”

ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲမှငွေငါးသိန်းကိုထုတ်ကာ သူမရှေ့သို့ အပ်လိုက်ချပေးပစ်လိုက်သည်တွင် တောက်ပသွားသောသူမမျက်ဝန်းတွေမှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာတို့နှင့်။

“နင် ဒီငွေတွေကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“အသုဘစရိတ်”

“ဘာ...”

“အမယ်လေး၊ လန့်သွားတာပဲ၊ တိုးတိုးလုပ်ပါ”

“သူများရဲ့အသုဘစရိတ်ကြီးကို ငါ့ကိုလာပေးစရာလားဟဲ့”

“ဘယ်ကလာ သူများဟာဟုတ်ရမယ်... အဲ့ဒါ နင့်ရဲ့အသုဘ

စရိတ်”

“ဘာ...”

“ခွပ်! ခွပ်! ”

သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ဖိုးထောင်ရဲ့ခေါင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်

ခေါက်ပစ်လိုက်ပါ၏။

“အား... နာတယ်ဟ”

“မင်းသံ အရင်သေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“မင်းပဲ သေပြခဲ့ပြီးမှ”

“ငါက ဘယ်မှာ ဘယ်သူ့ကို ဘာကြောင့်သွားသေပြရမှာလဲ”

“လုလင်ရှေ့မှာလေ၊ နင်ပဲ နင်လဲကျတဲ့နေရာမှာ ရာပန်းဆီ

တွေဖျော်ပြီး လောင်းထားခဲ့တယ်ဆို။ အဲဒါ နင်သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပြီလို့ သူထင်သွားအောင်မဟုတ်လား”

“အဲဒါပညာပေးလိုက်တာလေ၊ ဒီလောက် မိန်းကလေးတစ်

ယောက်လုံး သူကြောင့်မေ့မျောသွားတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးထွက်သွားလို့ ပညာပြလိုက်တာ။ သူ နောက်တစ်ကြိမ်လာကြည့်မှာပဲဆိုတာ ငါ သေချာပေါက်သိလို့ပဲ”

“အဲ့တော့ နင့်ကိုသေသွားပြီလို့ သူတို့ထင်တာ အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

“အွန်း... ဉာဏ်နည်းရင်တော့ ထင်ချင်ထင်မှာပေါ့။ ခေါင်းကုန်

သွားလို့ ငါသေသွားတာလို့ ထင်ချင်လည်းထင်မယ်”

“အဲ့တော့ ငါက ငွေငါးသိန်းကို ပိုက်လိုက်ရရော”

“ဘယ်လိုပြောလာခဲ့တာလဲ”

“အမှန်က ငါ သူတို့ကိုလိမ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာသူတို့ မလုံလို့ပေးလာခဲ့တာ။ ငါမယူရင် ငါ့လောက်ခိုက်တဲ့လူ ကမ္ဘာမှာရှိတော့ မှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

“အဲ့တော့ ငါက သေလိုက်ရဧရာပေါ့”

“ဒီစက်ဘီးကိုမြင်တော့ လုလင်က ပြာသွားတယ်လေ။ အဲ့ဒါ နဲ့ ငါကလည်း နင်ပြောတာကိုဆက်စက်ပြီး အော်ပိုပြလိုက်တယ်။ ဒါပေ မဲ့ ငါကလုံးဝမလိမ်ဘူးနော်။ နင်မရှိရင် ငါနေလို့မရဘူးပဲပြောပြီးတိုတာ နင်သေသွားပြီလို့လည်း ငါမပြောဘူး။ သူတို့ဟာသူတို့ တွေးချင်ရာတွေ နေကြတာကိုပဲ ငါကမဖြေရှင်းတာပါ။ လိမ်ရမယ့်အပိုင်းက အခုမှရောက် မှာ”

“ဒါငါးသိန်း ငါပိုင်မယ်ဆိုရင် လိမ်မယ်”

“နင် သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ရှောင်နေရမယ်”

“ဒါလိမ်တာလောက် မခက်ပါဘူး။ အေးဆေးပါ”

“ပြီးတော့ သရဲခြောက်ရမယ်”

“ဘာ”

“ယုတ္တိရှိအောင်ပေါ့၊ လုလင်က သရဲကြောက်တတ်တဲ့ရတယ်”

ဟု ဖိုးထောင်က တွေးဆဆလေးပြောလိုက်စဉ်မှာတော့ သူမ ကိုမြင်ပြီး လန့်အော်လိုက်တဲ့လုလင်ရဲ့အသံကို ကြားမိလိုက်၍ ရယ်ချင် သွားရပါသည်။ သို့သော် သူမကိုဖမ်းမိပါလျက်နှင့် လွှတ်ပေးခဲ့သောကို လူချောကိုလည်း ရုတ်ချည်းသတ်ရသွားပါသည်။

“လုလင်ကလန့်ပြီး ဒီဗျို့ကထွက်ပြေးသွားတော့လည်း သူတို့ ထမင်းချိုင့်ကို ငါတို့ပိုင်တာပေါ့ကွာ။ ဒါမှ နင်ကလည်း သေချင်ယောင် ဆောင်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ခေါင်းပါလားနော်၊ ဟုတ်ပြီ... နင့်ဆံပင်ကို အနက်ရောင်ကနေ ရွှေရောင်ပြောင်းပစ်ရမယ်”

“မီးသွေးထမ်းတဲ့ကုလားကြီး အဖြူရောင်ဝတ်လာသလိုဖြစ် နေပါဦးမယ်။ တော်တော့ကွာ”

“ဟားဟားဟား... ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ နှစ်သိန်း နှစ် သိန်းနဲ့ အခုငါးသိန်း။ ဟားဟားဟား... ကိုးသိန်း၊ ပွတာပဲ။ အဲဒီရတနာ အိုးလေးတွေကို နှမေ့လိုက်တာ။ တစ်သက်လုံးလုပ်စားလာတာ ကြာ ပြီ၊ ဒီတစ်ခါပဲ အချို့ကြီးရဖူးသေးတယ်”

“ပိရိုမြစ်မှာနော်၊ မပိရိုလို့ကတော့ ခေါင်းနဲ့ကိုယ် ဆိုစားကွဲ ပြီသာမှတ်”

၁၀၂ ❖ မယ်ခိုင်

“သိန်းပိုင်းပိုက်မိပြီဆိုတော့ အဲဒီညီအစ်ကိုကို အမြန်ဆုံးပထုတ်
ပစ်မှဖြစ်တော့မယ်။ မထူးပါဘူးကွာ... ဒီညပဲ လှုပ်ရှားလိုက်ရအောင်”

“အင်း၊ အဲ့ဒါတော့ဟုတ်ပါပြီ။ အိမ်ထဲကို ဘယ်လိုဝင်ကြမလဲ။
လုလင်ကြောက်တာနဲ့ပဲ တံခါးကိုလှံအောင်ပိတ်ပြီး အိပ်တော့မှာ”

“လွယ်ပါတယ်ဟာ၊ အဲဒီအိမ်ကို ငါကောင်းကောင်းအလွတ်
ရတယ်။ အလွတ်မရလို့ကတော့ ဟိုနေ့က ကိုယ့်အထုပ်ကို ကိုယ်သွား
ပြန်နိုးကတည်းက ဂွိုပြီ။ အဲဒီလူက သိပ်အပြေးသန်တာ၊ လက်ကလည်း
မြန်တယ်ဗျ။ ငါသာမမြန်ရင် သူလက်စာနဲ့ မြေကြီးပေါ် ကြွေခပြီးနေ
လောက်ပြီ။ မင်းပြောတော့ အိပ်ပုပ်ကြီးတာဆို၊ သွက်လိုက်တာ လွန်ပါ
ရော”

“သိဘူးလေ၊ ငါသွားတိုင်း အဲဒီလူက အိပ်နေတာချည်းပဲ
မြင်ရတာကိုး”

“ဒီနေ့ ငါတို့သွားတာ သတိတော်တော်နဲ့ကြိုဆိုလိုတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စံရင် ရွှေထီး၊ အောင်မြင်ရင် သူတို့အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးကြ
လိမ့်မယ်။ ခံရရင်တော့ မြေကြီးပေါ့၊ လိမ်လည်လှည့်ပျားမှုနဲ့ အချုပ်ခန်း
ထဲ တန်းခနဲပဲ”

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၀၃

ဟု ဖိုးထောင်ကပြောလိုက်လျှင် သူမရင်ထဲမှာ ခိုင်မာမှုကို
ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

“လုလင်က ကြောက်မို့ သိပ်အရေးမကြီးပေမယ့် နောင်ရေး
ဆိုတဲ့လူကိုတော့ သတိထားရမယ်”

ဟု ဖိုးထောင်က ထပ်၍သတိပေးလိုက်ပြန်လျှင် သူမမျက်ဝန်း
ထဲမှာ ကြည်စင်ရှင်းသန့်နေတဲ့ရုပ်လွှာတစ်ခုက ချက်ချင်းပေါ်လာရ၍
ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူမကို အဲဒီရှင်းသန့်တည်ငြိမ်လှတဲ့ရုပ်လွှာကပဲ ဖမ်းစားနေ
ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၀)

တတုတ်တုတ်နှင့် ညသန်းခေါင်ယံတိတိအချိန်သို့အရောက်မှာ တော့ လေရူးတွေက ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့်ဆော့ကစားနေခဲ့ပါသည်။ ခွေးအူသံ တဂူစူးကလည်း ညသန်းခေါင်မိုးလားမသိ၊ သာမန်ထက်ပို၍ကျယ်လောင် စူးရှနေရပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်က အရိပ် မည်းမည်းနှစ်ခုကို သွက်လက်စွာကူးယှက်နေခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရမိပါသည်။ ထိုအရိပ်မည်းကြီးများက အိမ်ဝါကြီးနားသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“အိုကေတယ်နော် ဖိုးထောင်”

“အိုကေပါတယ်ကွာ”

ဟုကျန်တစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်တော့မှ ခြေလှမ်းတွေ ပို၍အားမာန်ပြည့်လာသယောင်ပင်။ ထိုအရပ်နှစ်ခုက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပင် လွတ်နေသောမှန်တံခါးချပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပာ် ဘွန်း ဖယ်၍ အိမ်ထဲသို့ခုန်ဝင်ပစ်လိုက်ပါသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့မှ ပါလာသောအိတ်ကိုဆွဲဖွင့်ကာ ပိတ်အုပ် ဖြူကြီးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖိုးထောင်က ခေါင်းမှစ၍ခြေဖျားထိ ဖုံးသွား အောင် ခြုံလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ဟဲ့... တကယ်သရဲနဲ့တူသွားပြီ။ ငါတောင်ကြောက်ချင်ချင် ပဲ။ နင်က အိမ်အပြင်ကိုပြန်ထွက်၊ ဟိုဘက်မှာ မလွယ်ပေါက်လေး ရှိ တယ်၊ အခြေအနေမကောင်းတာနဲ့ မြန်မြန်လစ်တော့။ နင့်ကိုမိသွားလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ပေါက်တယ်နော်”

“အင်း၊ ဒါဆို မင်းကရော”

“မင်းထက်တော်လို့ မင်းဆရာလုပ်နေတာပဲ၊ အေးဆေးပါ။ အဓိကက ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒီမြို့ကနေ မြန်မြန်ထွက်ပြေးရေးပဲ။ အပိုင်ကိုချထည့်ပစ်ဦးမယ်”

ဟုကြိုးဝါးပစ်ကာ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲလိုက်ကြပါသည်။

ဖိုးထောင်ရဲ့တာဝန်က အိမ်ပေါ်ကကြည့်၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လမ်း လျှောက်နေသလိုပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးဖို့ပဲဖြစ်ပါသည်။

ဖိုးထောင်ထွက်ခွာသွားတော့ သူမမှာပါလာသော ဝါကျွန်ကျွန် အချောင်းတစ်ချောင်းကို မီးနှင့်မြှိုက်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ထိုအချောင်း ကြီးမှ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ဆိုးကြီးက အခံရဆိုးစွာ နှာခေါင်းထဲစီးဝင်သွားရ ပါသည်။ ထိုအခါမှ သူမက မျက်နှာကို ပဝါစကြီးနှင့်စည်းကာ ဆံပင် ကျောလယ်ခန့်ကို ဒီအတိုင်းဖြန့်ချထားလိုက်ပြီးမှ တစ်အိမ်လုံးအမှောင် ကျသွားအောင် မိန်းချပစ်လိုက်တော့၏။

သတိရှိရှိနှင့်အိပ်နေသောလုလင်မှာ မီးမှောင်မှောင်သွားခြင်း ပင် ဖျတ်ခနဲနိုးလာခဲ့ရပါသည်။

“နောင်ရေး... နောင်ရေး”

တိုးတိုးလေး မဝံ့မရဲခေါ်မိပြန်ပါသည်။ သို့သော် အခန်းချင်း ကပ်နေသောနောင်ရေးထဲမှထူးသံက ထွက်မလာခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် သူ နောင်ရေးကိုဆက်မခေါ်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာသာ ခေါင်းမီးခြုံပြီး ကျေး နေလိုက်၏။

သို့သော် မှောင်နေ၍ ကြောက်စိတ်က ပိုပြင်းပြလာတာကြောင့်

ဘယ်လိုမှအိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။ ကြိတ်မှိတ်ပြီး အိပ်ကြည့်ပေမယ့်လည်း စက်ဘီးကိုအားသွန်နင်းလာသောသူမရဲ့ပုံရိပ်ကသာ ကြီးမားနေခဲ့ပါသည်။

သူ ဇောချွေးတွေပင် ပျံ့ချင်လာပါ၏။ အခုအချိန် သူမကသာ ရောက်လာခဲ့တာမျိုးကို သူနည်းနည်းမှမတွေ့ဘဲတော့ပါ။ နောင်ရေးကို ခေါ်ချင်ပေမယ့်လည်း တွေးပြီးကြိတ်ဖန်ကြောက်တတ်သည်ဟု ကင်္သက်လုံး သူ့ကိုလှောင်ရယ်လို့ဆုံးနိုင်မှာမဟုတ်၍ အားတင်းပြီးနေမိရာမှ ပို၍ကြောက်စိတ်က တိုးဝင်လာရပါသည်။

ခွေးအူသံကလည်း သာမန်ထက်ပိုကျယ်လောင်လာသယောင် ထင်မှတ်ရပြီး လေတိုး၍မြည်နေသောသစ်ရွက်လှုပ်သံကလည်း မှန်တိုင်း ကြောင့် လှုပ်ခတ်နေကြတဲ့သစ်ပင်ကြီးတွေပမာ။

“သရဲဆိုတာ တကယ်မရှိဘူး၊ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး”

ဟုပင် ပါးစပ်မှပွစိပွစိရေရွတ်နေမိပါသည်။ ခေါင်းပြီးကို အကြာကြီးမြဲထား၍ အသက်ရှူပင် မှန်းကြပ်လာခဲ့ရပါသည်။ ဒါကြောင့် အရဲစွန့်ကာ စောင့်ကြားထဲမှ ခေါင်းကိုပြုထွက်လိုက်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှောင်ထုကြားထဲ စူးစမ်းလိုက်ရာ ညှိမ့်စိုရနံ့တစ်ခုကြောင့် လေထုကို ပို၍အာရုံစိုက်ကာ ရှူရှိုက်လိုက်မိပြန်ပါသည်။

ဘာအနံ့လဲ... ဒီအိမ်မှာ နေလာတာ ငါးရက်မျှရှိသွားပါပြီ။ ထိုရနံ့ကို လုံးဝမရူးပါ။ ဒါဘာရနံ့လဲဟုသိချင်လာ၍ ပို၍စူးစမ်းနေမိသော်လည်း ပို၍ထိတ်လန့်လာရပါသည်။

ငါက ယောက်ျားပဲ။ သူက မိန်းမဝိညာဉ်ကြီးပဲဟူ၍ အရဲစွန့်ကာ သာနေသောလရောင်ကြီးကိုပင် ခံစားပစ်မည်။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒေါယုကျေးရယ်ဟု မခံမရပ်နိုင် အားတင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူ ငုတ်တုတ်မေ့လဲသွားချင်ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ၅။၅။၅။၅။နှင့် လရောင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်နေခဲ့သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“သ... သ... သ... ရဲ”

သူ့အသံတို့က လည်ချောင်းဝဌ်ပင် တိမ်ဝင်ပျောက်ဆုံးကုန်ရပါသည်။ ကျယ်လောင်လှတဲ့သူ့အသံတွေ ဘယ်ရောက်သွားကုန်ပြီလဲ။

“သ... သ... သ... ရဲ”

ပြတင်းဝမှာပင် မှင်တက်စွာရပ်နေခဲ့မိသည့်သူနားသို့ ဒေါယုကျေးက တိုးကပ်သွားပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုအသုံးပြုကာ သူမဆုံးမတွေကို ပို၍ထွေးအောင်ဖန်တီးလိုက်ပြီး သူမမျက်နှာအောက်မှာညီတည့်တွင် ဓာတ်မီးကိုထားပြီး သူမမျက်နှာပေါ်သို့ အလင်းရောင်ကိုကျရောက်

စေလိုက်ကာ လျှာကလေးပင် တန်းလန်းလေးထုတ်ထားလိုက်သေး၏။

အိမ်ထဲသို့ ကျောက်ဂုံတစ်ရပ်လို တဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်လာ
ခဲ့တဲ့လူလင်က ဒါကိုမြင်သွားကား...

“သ... သ... သ... ရဲ”

“အပ်”

အမယ်လေးပင် မအော်နိုင်တော့ဘဲ အပုံလိုက်ခွေလဲသွားပါ
တော့သည်။ ထိုအခါမှ သူမက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးနှင့် သူ့မျက်နှာကို
ထိုးကြည့်ကား...

“အင်း၊ သေတော့မသေနိုင်ပါဘူး နှလုံးက အကောင်းကြီးခုန်
နေသေးတာပဲ”

ဟုဖွတ်ဖွတ်လေးဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားမယ်ကြံပြီးမှ ခုတင်ပေါ်မှ
စောင်ကိုဆွဲယူပြီး လှလင်ရဲ့ကိုယ်ပေါ် လွှမ်းတင်ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“သွေးခဲပြီးသေသွားမှာစိုးလို့နော်၊ ရှင့်ကိုတော့ မသေစေချင်
ပါဘူး။ ပြေးရုံသက်သက်ခြောက်တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက အပေါက်
ဆိုးပေမယ့် ပိုက်ဆံတော့ပေးတယ်။ အင်း၊ နည်းနည်းသဘောကောင်းလို့
သက်ညှာလိုက်တာနော်”

ဟုပါးစပ်မှလည်း ဖွတ်ဖွတ်လေးပြောကာ ထွက်ခွာမည်အပြုမှာ

တည်ကြည်ခန့်ငြားတဲ့သူရုပ်သွင်ကို တစ်ခဏတော့ သူမ ငေးကြည့်ဖြစ်
သွားပါသည်။

“ချောတော့ချောသားပဲ၊ ချောမှာပေါ့၊ ရှင်တို့က ပိုက်ဆံရှိတာ
ကို။ လူတွေက ထူးဆန်းတယ်နော်၊ ကံကောင်းတဲ့လူတွေကျတော့လည်း
အဖေနဲ့အမေခွဲချမ်းချမ်းသာသာနေရတယ်၊ ကံဆိုးတဲ့လူကျတော့လည်း
မွေးစားတဲ့မိခင်ကိုတောင် အမေလို့မခေါ်ရဘူး... ကြီးကြီးတဲ့ ကြီးကြီး
သာ သေသွားရင် ငါ ဘယ်သူ့ကိုခင်တွယ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။
တော်သေးတယ်... ဖိုးထောင်ကို ဘုရားသခင်က ငါ့အနားမှာရှိနေစေ
လို့၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့မှာ စကားပြောဖော်တောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း
ရှင့်လိုပဲ အစ်ကိုတွေအစ်မတွေနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာနေဖူးချင်လိုက်တာ”

“မင်း တကယ်ပဲဆန္ဒရှိတာလား”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ မီးများထိန်လင်းသွား၍ သူမမှာ လန့်
ဖျပ်သွားရကာ ပဝါစကို မျက်နှာပေါ်သို့ အမြန်ဆုံးဖုံးအုပ်ပစ်ပါသည်။

“မင်းဘာလာလာမိတာလဲ၊ ပထမအကြိမ်တုန်းကလည်း ဘာ
မှပါမသွားဘူး၊ အခုလည်း ဘာမှမယူရသေးဘူး၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ခေါ်
ဘာလာမိတာလဲ”

ဟု တရားခံမေးမေးလာချိန်မှာတော့ ပြေးပေးကံကို သူမစဉ်း

၁၁၂ ❖ မယ်ခိုင်

စားပြီးနေပါပြီ။ ဒါကြောင့်ပင် သူမအသာလေးငြိမ်နေလိုက်၏။ ပွင့်နေသောပြတင်းပေါက်မှ ရုတ်တရက်ထကာ ခုန်ချပစ်မည်ပေါ့။ ထိုအကြံနှင့်ပင် သူမက ထပြေးဖို့ကြံရွယ်လိုက်စဉ်မှာ သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို မြဲမြံတင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကိုခံလိုက်ရပါသည်။

“မပြေးနဲ့”

သူမဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုလူဘက်သို့ ချာခနဲရုတ်တရက်လှည့်ပစ်ကာ သူမလက်ကိုခွဲကိုင်ထားသောထိုလူ၏လက်ကို ကိုက်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“အား...”

အော်သံနှင့်အတူ သူမလက်မှာ အနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်သွား၍ ပြတင်းပေါက်မှ ဘုတ်ခနဲခုန်ချလိုက်၏။ ခြေကျင်းဝတ်မှာ စူးခနဲနာကျင်သွားရပေမယ့် ထိုနာကျင်ခြင်းကို ခံစားမနေအားတော့ဘဲ ထော့နင်းထော့နင်းပင် လွတ်ရာသို့ပြေးလိုက်မိပါ၏။

သွေးများပင်စို့လာသော လက်ကောက်ဝတ်မှသွေးရာကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ ထော့နင်းထော့နင်းနှင့်ပြေးထွက်သွားသောပုံရိပ်လေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် သူ့မှာ ချာချာလည်နေရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

သတင်းက အတိအကျရထားပြီးသားမို့ သူ ထိုအသီးဆိုင်ကို သိပ်ကြာကြာမရှာလိုက်ရတော့ပါဘဲ တွေ့ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ မြင်လိုက်ရပါပြီ။ အသီးတွေကိုအော်ရောင်းနေသည့် လုလင်ရဲ့ဒေါယုကျေးကိုပါ။

လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကျန်းကျန်းမာမာပင် အရှင်လတ်လတ် ကြီးတွေ့လိုက်ရတာပါ။

သူ ထိုမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။

ဘာကြောင့် ငွေကို အဲလောက်ကြီးသဲသဲမဲမဲရှာဖွေနေရတာလဲ။

မနေ့ညက သူမပြောသွားတဲ့စကားတွေက ရင်စိတ်က စကား

အမှန်တွေပဲလား... ဒါဆို ဖိုးထောင်ပြောသွားတဲ့စကားတွေကရော
အလိမ်အညာတွေချည်းပဲလား...

သူ ဝေခွဲမတတ်နိုင်အောင်ကို သူမနှင့်ဖိုးထောင်က သူ့ကိုဖြု
စားနေရပါသည်။ သူက ထိုဆိုင်လေးနားသို့ချဉ်းကပ်သွားကာ...

“ဒီကြက်မောက်သီးက ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးရာဖိုးနှစ်တွဲပါ။ အဲ...”

ဖြေပြီးတော့မှ ဝယ်သူကိုကြည့်လိုက်မိရာ ရင်ထဲထိတ်လန့်သွား
ရပါသည်။ ဒါ နောင်ရေးဆိုတဲ့လူပဲ၊ ငါ့ကိုများ မှတ်မိသွားပြီလား။ ဒါမှ
မဟုတ် မမှတ်မိဘူးလား...

“ဒီအသီးက ချိုရဲ့လား”

အဲ့ဒီလောက်မှဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုမမှတ်မိဘူးပဲဟု ယုံကြည်လိုက်
မိပြီးမှ...

“ချိုပါတယ်၊ အရမ်းကိုချိုတာ။ အခွံနွာပြီး စားလိုက်ရုံပဲ”

“အင်း၊ ဒီအသံကို တစ်နေရာရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြားဖူးနေ
သလိုပဲ”

သူက တွေးဆဆဟန်လေးနှင့်ပြောလိုက်တော့ ထိတ်လန့်သွား
တဲ့သူမရဲ့မျက်လုံးတွေက သိသိသာသာကြီးပင် အရောင်ပြောင်းသွားမိ

ပါသည်။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီအသီးတစ်ထောင်ဖိုးပေးပါ”

ဟုချက်ချင်းစကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်တော့ သူမမှာ ပြာပြာ
သလဲပင် မြန်မြန်ကြီးထည့်ပေးလာ၍ သူက ခေါက်အိတ်ထဲမှိုက်ဆံတွေ
ကိုရေတွက်ကာ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး သူမကိုပေးလိုက်တော့
သူ့လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်မှ ဆေးထည့်ထားသောဒဏ်ရာဆီ မျက်စိက
ရောက်သွားပြန်ပါသည်။

“ခွေးကိုက်ခံရတာလေ”

“ဘာ”

“ခွေးလေ၊ ခွေး... အဲ့ဒီခွေးက အဆိပ်သိပ်ပြင်းတာ”

“ခွေး... ဟုတ်လား၊ ရှင်း...”

သူမကိုများ ခွေးနှင့်နှိုင်းရကောင်းလားဟု ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်
ပင် ရန်တွေမည်ကြပြီးမှ ငွေမျက်နှာကြောင့် ဒေါသတွေကို မြှသိပ်ထား
လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဝယ်ပြီးသွားတော့လေ၊ ဈေးဝယ်တဲ့လူက ရှင်တစ်ယောက်
တည်းမဟုတ်ဘူး”

ဟုပင် ရန်ထောင်လိုက်ပါသေး၏။

“ကိုယ့်တစ်သက်မှာတော့ Customer ကို ဒီလိုဆက်ဆံတဲ့
ဈေးသည်ဟာ မင်းပထမဆုံးပဲ”

ဟဲ့ ရွဲ့ပြောကာ သွားမည်ကြံတော့ သူမလက်ကောက်ဝတ်မှ
ညီညီအကွက်ကြီးကို သတိပြုမိသွားကာ..

“မင်းနဲ့ကိုယ်ဟာ တော်တော်တူတာပဲ”

“ဘာ”

“မင်းလက်မှာလည်း ညီညီအကွက်ကြီးရှိနေတယ်လေ”

“အင်း၊ ကျွန်မကိုလည်း ခွေးဆွဲထားတာပေါ့”

“ကိုယ်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ သူများအိမ်ထဲဝင်ခိုးလို့ အိမ်
ရှင်က ပြစ်ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ တံဆိပ်နှိပ်ထားတယ်လို့ပဲထင်တယ်”

ဟုမင် ပြုံးပြုံးကြီးပြောကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမမှာ အိုး
တို့အင်းတင်းနှင့်ကျန်နေရစ်မှာပဲလားဆိုတာကိုတွေးမိကာ သူ ပြုံးလိုက်
မိပါသည်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိုဒီသွားလာ
နေသောလူလင်ကို စိတ်မသက်သာဖွယ် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ လုလင်”

“ငါတို့ပြန်ကြစို့ နောင်ရေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီး”

“နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကြာလာရင် ငါ နှလုံးရောဂါရတော့
မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက စူးစမ်းသလိုမေးလိုက်တော့ လုလင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အကြမ်းဖျဉ်းအကဲခတ်ကာ..

“ည..ညက ငါ့ဆီ ဒေါယုကျေးရောက်လာတယ်”

“အင်း အဲတော့ မင်းက ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

“သရဲကို ငါဘာလုပ်လို့ဦးမှာလဲ”

“နားရင်းတီးထည့်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါဆို နောက်တစ်ခေါက်
လာရဲတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“နောင်ရေး၊ မင်းအခြောက်မခံရတိုင်း ငါ့ကိုကိုယ်ချင်းမစာ
မနာမပြောနဲ့၊ ညက ငါ့ဆီ ဒေါယုကျေးတကာယ်လာတာကွ၊ အင်္ကျီအနက်
နဲ့ရော အဖြူနဲ့ရော”

“ဟာ သွက်လုတယ်၊ အင်္ကျီနှစ်ထည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ပြန်
ကြီး လဲဝတ်လိုက်တာလဲ”

“သရဲပါဆိုမှ လဲဝတ်စရာလိုသေးလို့လားကွ၊ ဟိုးနားမှာလည်း

၁၁၈ ❖ မယ်ခိုင်

လမ်းလျှောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အနောက်မှာလည်း ရပ်နေသေးတယ်”

“အဲတော့... မင်းက မစူးစမ်းမဆင်ခြင်တော့ဘဲ အစွမ်းကုန် ကြောက်ပစ်လိုက်ပါလေရောပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟမ်”

“မင်းလိုလူတွေ ငါ့ဦးလောက်ကိုင်ထားမိရင်တော့ အဲဒီလူက တော့ သူဌေးပဲ”

“ဘာ! ငါ့ကို လအလိုပြောချင်တာလား”

နောင်ရေးက အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်နှင့် မလှုပ်မယှက်ကြီးနေ ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ငါသာ အတယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာမှာ လည်တဲ့လူက ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လေကိုအောက်ချချင်တဲ့လုလင်က ဟစ်ကြွေးပါလေတော့၏။ အမြဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတတ်သောလုလင်ကို ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူချယ်ချင်သွားရပါသည်။

ဪ၊ လုလင်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလိမ်ခံနေရလို့ အလိမ် ခံနေရမှန်းပင် မသိရှာပါလားနော်ဟု သနားစဖွယ်တွေးပစ်မိပါ၏။

လုလင်ကတော့ သူမှန်တယ်ဆိုပြီး မာန်မာနလေးနှင့် မိမိကိုယ်

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၁၉

ကို အထင်ကြီးကာ ဘဝင်လေးနှင့် သူ့အရှေ့မှာပင် မရှက်မကြောက် မိန့်မိန့်ကြီးရပ်နေမိခဲ့ပါ၏။

“ဘာ! ဒေါယုကျေ၊ ဒါတွေအားလုံးကို နောင်ရေးသိနေတယ် ဟုတ်လား”

“အားလုံးကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ငါမသေမှန်းကိုပြောတာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီတစ်ခုပဲမို့”

“ပြီးတော့ သူ့ရိုးကလည်း ငါပဲဆိုတာ သူ သိနေတယ်လို့ထင် တယ်”

“ဘာ”

“သေချာသလောက်နီးနီးအခြေအနေမှာရှိတယ်”

“ဒါဆို ငါတို့တယ်လို့လုပ်ကြမလား၊ ငါတော့ ဆွဲစိခံရတော့မယ် လို့ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ သဘောကောင်းမယ့်ပုံပေါ့”

ပါတယ်”

“မကြာခင်ပဲ ထောင်ထဲဝင်ရတော့မယ်၊ အခုတစ်ပေါ်တုန်းလား”

“ဝင်ချင်မှဝင်ရမှာပေါ့”

“သေချာလှချည်လား”

“နင်ပဲ ချီးစားကြည့်လေ”

“ချီးစားရင်တော့ ခါးမှာပေါ့”

“နင်က စားဖူးလို့လား”

“ခွေးတော့ စားတာပဲ”

“ခွေးက နင့်ဘော်ဒါမို့ ချီးက ခါးမှန်း နင်ကသိတာလား”

“အရူးမ၊ ခွေးရဲ့လျှာက အရသာခံတတ်လို့လား”

“ခွေးနဲ့ချီးအကြောင်း ရှင်းတမ်းလုပ်နေရတာနဲ့ပဲ လိုရင်းက ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး”

“ဘယ်မှမရောက်ဘူး၊ ထောင်အကြောင်းရောက်နေတာ”

“ဪ၊ အင်း... သူ ငါတို့ကို ထောင်ထဲသွင်းချင်တယ်ဆိုရင် အခုလောက်အချိန်ဆို ငါတို့နှစ်ယောက် အစစ်အဆေးအမေးအမြန်းမရှိ ထောင်သုံးနှစ်က သေချာနေပြီ”

ဟု သူမကဆိုကာ တံတွေးကိုမြှူချလိုက်ပြီး...

“ထူးဆန်းနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တက်က ငြိမ်နေတာလဲ”

“လေပြည်ညင်းရဲ့နောက်မှာ မုန်တိုင်း၊ မုန်တိုင်းရဲ့နောက်မှာ

လေပြည်ညင်းတဲ့။ တိုင်းအထိများ တက်တိုင်မလို့လားမသိဘူး”

“ငါတို့ကတော့ အီးကွဲပြီထင်တယ်၊ ပြေးကြမလား”

“လွတ်မယ်တဲ့လား၊ လွတ်တယ်ပဲထားဦး၊ ဘယ်နေရာမှာ သွား လုပ်စားရမှာတဲ့လဲ”

ဟု စိုးထောင်က ပြောလိုက်တော့ သူမမှာ ငြိမ်ကျသွားရပြန် ပါသည်။

“ငါတို့နေရာလည်းနဲ့ပဲပြီ ဒေါယုကျေးရယ်၊ ဒီနေရာက လုပ် စားလို့အကောင်းဆုံးနဲ့ ဝင်ငွေအရဆုံးပါ။ ဒါကို နင်လည်းသိပါတယ်။ ဘယ်ထွက်ပြေးချင်သေးတာလဲ”

“ဒါပေမဲ့...”

ဟုတစ်ဝိုင်းတစ်စပြောပြီးမှ နှစ်ယောက်လုံးမှာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားရပြန်ပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖြစ်လာသမျှကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကြမယ်ဟုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြန်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

“မင်း၊ လမ်းလျှောက်မထွက်ချင်ဘူးလား လုလင်”

“နောင်ရေး၊ မင်း ခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မအိပ်ဘဲ ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ”

“မင်းကော အခုတလော ဘာကြောင့် အိပ်ထဲမှာပဲ ကုပ်နေ
ရတာလဲ”

“ငါက ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါပါ”

“မင်းတွေ့ဖူးသလား လုလင်၊ ပိုက်ဆံကိုအသုံးပြုအသန်ရှာ

၁၂၄ ❖ မယ်ခိုင်

နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းတွေ့ဖူးသလား”

“မင်း ဆေးမှားသောက်မိပြီလား နောင်ရေး”

“အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံတွေကိုရှာပြီး သူ ဘာလုပ်မယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ”

“ငါတို့အမေလို သားသမီးတွေအတွက်ပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီအရွယ်မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ ခပ်ငယ်ငယ်၊ အိမ်ထောင် မရှိသေးတဲ့မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဆိုပါစို့”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ရှင်းနေတာပဲ၊ ယောက်ျားဝယ်မလို့နေမှာ ပေါ့”

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ သူက အဲလောက်ထိကြီးတွယ်မက် မယ့်အမျိုးအစားထဲက မဖြစ်လောက်ဘူး”

“ဘာ... နောင်ရေး၊ မင်း...”

“ငါ အမြဲ သူ့အကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေမိတယ်”

“ဟင်း... ငါ့အစ်ကိုလည်း လူဖြစ်စပြုလာပြီပဲ”

“သူလိမ်ပြောတာလား၊ အတည်ပြောသလားဆိုတာ လေ့န်ရ ခက်နေတယ်”

“မင်းလည်း အဲ့လိုဖြစ်နေသလား၊ ငါလည်းအဲ့လိုဖြစ်နေတယ်”

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၂၅

“ဘာ!”

“လူတူမဲ့ရှား နာမည်တူမရှားဆိုတာ လောကမှာ တကယ်ပဲ ရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့”

“တူတာပဲဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါ မနက်က ဒေါယုကျေးကိုတွေ့လိုက်သလိုပဲ”

“အမ်...”

“ငါ ဒီမှာနေရတာ ရူးချင်လာပြီ၊ ပြန်ဖို့လို့ပြောရင်လည်း နေ့ ရွှေ့ညရွှေ့နဲ့”

“နေပါဦးကွာ၊ ဒီကိုနောက်တစ်ခေါက်ရောက်ဖြစ်တော့မှာမဟုတ် ဘူး၊ ငါပျင်းလို့လာခဲ့တာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကလည်း ဘာဖြစ်လို့မပြန် ချင်ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဘာလဲ၊ မင်းကိုသရဲထင်ခြောက်နေလို့လား”

“မခြောက်တော့ပါဘူး”

“ဘယ်ခြောက်တော့မလဲ၊ ငါ့ကိုသရဲက ကြောက်သွားတာကိုး”

ဟုသူကပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ လူလင်က ဟာမိတ်ဟက်ဟက်

ကြီးရယ်လာခဲ့ပါသည်။

“ငါမရှားဘဲ မင်းရှားသွားပြီ နောင်ရေး”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုလက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး လုလင်မှာ ဟက်ဟက် ဟက်ဟက်ရယ်မောနေခဲ့ပါသည်။ လုလင်က အားရအောင်ရယ်မောပြီးချိန် မှာ သူက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရာမှလှဲချကာ...

“ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်နေမိပြီ လုလင်”

“ဘာ!”

“ငါ သူ့ကိုအမြဲတမ်းသွားကြည့်နေမိတယ်၊ လူလိမ့်မိသိုတာ သိသိချည်းနဲ့ ချစ်မိသွားတယ်”

ဟုပင် တည်ငြိမ်စွာပြောပြီး မျက်လုံးတွေကိုပိတ်ကာ အိပ်ပျော် သွားသောနောင်ရေးကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာ တုံးတီးကြီးနားထောင်လိုက်ရသူ မို့ အစမရှိအဆုံးမရှိပင် ကြောင်တက်တက်ကြီးနှင့် ဟတ်ကော့ကြီးဖြစ် ကျန်နေရစ်ပါသည်။

“အချစ်?... ချစ်တယ်?... အရှားတွေပဲ၊ ဘာကြောင့် တခြား လူကိုချစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်လို့တောင်မဝဘူး။ ကိုယ့်အသားကို နာအောင်လုပ်ကြည့်ပါလား။ ချစ်နေနိုင်ဦးမလားလို့ ငါကစောင့်ကြည့် ချင်သေးတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်အသားကိုနာအောင်လုပ်ခဲ့ရင်

ခံနိုင်ကြမှာလား။ ဟားဟားဟား... အလကား လူကြားကောင်းအောင် အချစ်ကြောင့် အသက်ပေးဝံ့တယ်ဘာညာနဲ့။ အရှားတွေ”

ဟုပင် ပွစိပွစိလုပ်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့ ထမင်းချိုင့်လာပို့သော ဖိုးထောင်နှင့်ဆုံသွားရပါသည်။

“ဟာ၊ အစ်ကို၊ ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ”

“ဟိုဟိုဒီဒီ”

သူသာမန်ကာလျှံကာပင် ထွက်သွားမည်အပြုတွင် ဖိုးထောင် ၏စက်ဘီးကို သတိပြုမိသွားပြီး...

“အဲ့... ဖိုးထောင်”

“ဗျာ! ဘာခိုင်းမလို့လဲအစ်ကို”

“မင်းစက်ဘီး ငါ့ကိုခဏငှားပါလား”

“ဗျာ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ စက်ဘီးစီးချင်လာလို့”

“အစ်ကို၊ ကျွန်တော်မအား...”

သူသဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ဖိုးထောင်ပါပေါ် မှ အငြင်းဝါကျထွက်ပေါ်မလာခင်မှာပင် ခေါက်ချိုးအိတ်ထဲမှ ထောင် တန်နှစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး ဖိုးထောင်၏ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ဖိုးထောင်၏စက်

ဘီးကိုဆွဲယူကာ နင်းလာမိပါ၏။

အင်း၊ အခုလိုစက်ဘီးနင်းပြန်တော့လည်း နေလိုထိုင်လို့ ကောင်းသားပဲ။ လေက တဖြူဖြူနှင့် နားရွက်နားတစ်လျှောက် ဝေ့ဝဲ ကျီစယ်နေရပါ၏။

မြို့လေးက ကျဉ်းပေမယ့်လည်း သဘာဝရှုခင်းများနှင့်သာယာ လှပနေသည်မို့ သူနှစ်သက်လှပါသည်။ သူ စက်ဘီးကိုမြို့ထဲတစ်လျှောက် ယတ်နင်းနေမိရာ အရိပ်တစ်ခုကို မထင်မှတ်ထားပါဘဲ တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဒေါယုကျေး”

ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရတဲ့အရိပ်ဟာ ကချင်ရိုးရာစားသောက်ဆိုင် ဟုရေးထားသောဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် သူ့မှာ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသော တွေးဆလေးပင် ထိုဆိုင်ရှေ့မှာ ယောင်လည်လည်နှင့်ရပ်နေမိပါ၏။

ထိုသို့ရပ်နေသည်မှာ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှသောကြောင့် စက်ဘီးကိုဒေါက်ထောက်ရပ်ပြီးမှ ဆိုင်ထဲသို့ခပ်တည်တည်ပင် ဝင်လာ ခဲ့ပါသည်။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲရှင်”

“ဗျာ... အဲ၊ ဘာရသေးလဲ”

ဟုသူက ကြောင်တောင်တောင်နှင့်မေးလိုက်စဉ်မှာ မေးလာသူ

ဆိုင်ရှင်မှာ ဧည့်သည်ပါလားဟုသဘောပေါက်သွားပြီး...

“မူးလွှတ် ချဉ်စပ်သုပ်၊ ရိုးရာထမင်းပေါင်း၊ ငါးပေါင်း၊ ခရုချက်၊ ခေါင်ရည်စပ်စိန့်ကချင်စစ်စစ်၊ ပြီးတော့ တောသားရထားတာရှိတယ်”

သူဘာမှနားမလည်ပါ။ ထိုမိန်းကလေးရွတ်ပြသမျှအားလုံးဟာ သူမသိတာတွေချည်းမို့ ဘာမှာ၍ မှာရမှန်းပင်မသိတော့။

“ကချင်စစ်စစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“သောက်တဲ့ဟာလေ”

“ဪ”

“အရက်ပေါ့”

“အရက်မကြိုက်ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ခေါင်ရည်သောက်ပါလား၊ ကချင်ပြည်နယ်လာ ရင်တော့ ဒါကိုမြည်းဖူးမှ ခေတ်မီတာအစ်ကိုရဲ့”

“ခေါင်ရည်? ဒါကဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“အစ်ကိုတို့မြေပြန့်မှာတော့ အချိုရည်ပေါ့”

“အင်း၊ ဒါဆို အဲ့ဒါပဲသောက်ကြည့်မယ်”

“အမြည်းကရော”

“လိုက်ဖက်တာပဲ ချပေးပါ”

“ငါးပေါင်းစားကြည့်ပါလားအစ်ကို၊ ပြီးတော့ တောသားမီးအုံ့လည်းကောင်းတယ်”

“အင်း၊ ချလေ”

ဟုပင်လွယ်လွယ်ပြောကာ ငါးစာနီးလေးပေါ် ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ရန်ကုန်မှာလို မှန်အကာတွေနဲ့ပွဲစည်းမထားတော့ ပြတင်းပေါက်မှာ လေက တဖြူးဖြူးနှင့် နေလို့ပဲကောင်းနေပါတော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် သူထိုင်နေရာစားပွဲပေါ်သို့ ဖန်ခွက်တစ်လုံး၊ ပုလင်းတစ်လုံးနှင့်အတူ ငှက်ပျောဖက်များနှင့် မီးတင်းနေအောင် ကင်ထားသောအရာတစ်ခု၊ ငှက်ပျောဖက်လေးနှင့်ပဲ ထုပ်ထားသောအရာတစ်ခုက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရောက်ရှိလာပါသည်။

သူ ထိုအရာကိုစိတ်ဝင်စားမိသွားပါသည်။ ‘ဘယ်လိုအစားအစာမျိုးပါလဲ’ ဟုဆိုကာ လက်ကလေးနှင့်တို့ရုံ ဖက်ကလေးကို ခေါက်ရိုးအတိုင်းဖွင့်ချလိုက်တော့ နှစ်သက်ဖွယ်ဟင်းနဲ့မွှေးမွှေးက စူးခနဲကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“မွှေးတာလား နံတာလား”

သူက တွေးဆဆလေးပင် အသင့်ချထားသောတူကိုကိုင်ကာ မွှေနှောက်ပြီး ငါးအသားတစ်ခုကိုညှပ်ကာ စားကြည့်လိုက်တော့ လျှာဖျား

တွင် ပူစပ်စပ်အရသာကို သူနှစ်သက်သွားမိ၏။

“မဆိုးဘူးနဲ့”

ပြီးနောက် နောက်ထပ် မီးတင်းနေသောဖက်ထုပ်တစ်ခုကို ခေါက်ချိုးအတိုင်းဖွင့်လိုက်တော့ ငါးပါးလွှာထားသောအသားချပ်ကလေးများကို စီရီရီတွေ့လိုက်ရ၍ အသားတစ်လွှာကိုတူနှင့်ညှပ်ကာ တို့စားလိုက်တော့...

“အင်း၊ ဘယ်လိုအနံ့လေးလဲ၊ မွှေးတာလား နံတာလား။ အင်း၊ ကောင်းတော့ကောင်းသားနဲ့”

ဟုဆိုကာ ပုလင်းထဲမှအရည်ကိုငဲ့ကာ မော့ချပစ်လိုက်၏။

“ဟား... ကောင်းလိုက်တာ၊ သဘာဝအရည်ပဲ။ ဒီကွာလတီနဲ့ နိုင်ငံခြားအိတ်စပို့လုပ်နိုင်ရင်တော့ ထောငြိ”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်ခွက်ပြန်ငဲ့ထည့်၍ သောက်လိုက်ပြန်ပါ၏။ ထိုသို့ထူးဆန်းသောအစားအစာတွေကို သူစိတ်ဝင်စားနေတာနှင့်ပင် လာရင်းကိစ္စကို လုံးလုံးကြီးမေ့သွားရပါတော့သည်။

ဒါကြောင့်ပင် သူနားလေးမှ ဒေါယုကျေးဖြတ်၍ဖြတ်သွားရမယ့်ပင် သူမသိလိုက်ပါ။ သူကလည်း မသိလိုက်သလို ဒေါယုကျေးဖြတ်ကလည်း အစားငမ်းနေသောသူကို မမြင်လိုက်ပါ။

သူမ ဆိုင်အပြင်ကိုရောက်လာတော့မှ သူမ၏စက်ဘီးကိုဘွား
ခနဲတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြသွားရပါသည်။

“ဒါ ငါ့စက်ဘီးအမှန်တကယ်ပါ”

ဟုဆိုကာ စက်ဘီးအနားမှာ ပြူးတူးပြုတ်ကြည့်နေမိပါ၏။
ကြည့်လေ... သူမစက်ဘီးနှင့်ပိုတူလေဖြစ်လာ၍ သူမဒေါသဖြစ်သွားရ
ပါသည်။ ပြောတော့ဖြင့် မအားဘူးလေးဘာလေးနဲ့ ဖိုးထောင်ဟာ ဒီဆိုင်
မှာ အရက်လာသောက်နေပြန်ပြီထင်တယ်ဟုတွေးမိကာ ဖိုးထောင်ကို
ဒေါသဖြစ်သွားမိပါ၏။

‘ကြီးကြီး ဒီကိုရောက်နေပါတယ်၊ ကောင်းမှုလုပ်တုရားမှာ တရား
ထိုင်နေပါတယ်၊ ကြီးကြီးကိုသွားတွေ့ရအောင်ပါ’ လို့ပြောတုန်းကဖြင့်
မအားဘူးလေးဘာလေးနဲ့၊ ခုတော့ ဒီအရက်ဆိုင်မှာ အကြွေးလာဆပ်
နေရတာပေါ့ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးတွေးပစ်မိပါသည်။

သူမမိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင် စက်ဘီးကို ဖိုးထောင်မသိခင် ယူသွား
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သူမအတွေးထဲမှာတော့ ဖိုးထောင်က စက်ဘီး
ကို သူများမိုးသွားပြီအထင်နဲ့ ပြာယာခတ်မစေပေါ့။

သူမက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဝမ်းမြောက်စွာပင် စက်ဘီး
ဒေါက်ကိုဖြုတ်လိုက်စဉ်မှာ ခေါင်ရည်ကိုတစ်ကျိုက်ပြီးတစ်ကျိုက်မော့ချ

နေပါသောလူလင်က အမှတ်မထင်မြင်သွားကာ...

“ဟေ့... ဟေ့”

အော်လိုက်ပေမယ့် အချည်းနှီးပင်။ သူမက စက်ဘီးဒေါက်ကို
ဖြုတ်၍ပင် သွားနေခဲ့ပါပြီ။ သူက ပြတင်းပေါက်မှခုန်ချပြီး သူမနောက်
လိုက်မယ်ကြံတော့...

“ဟေ့လူ၊ စားပြီးလစ်မပြေးနဲ့လေ။ ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီ”

ဟုပင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် သူ့အင်္ကျီစကိုဆွဲထားသောကြောင့်
သူက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ခေါက်ချိုးအိတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန်နှစ်ရွက်
ကိုထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး သူ့အင်္ကျီကိုဆွဲထားသောလက်
ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပုတ်ချပစ်ခဲ့မိပါသေး၏။

သူက ဆက်ရန်ဖြစ်မနေအားတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှခုန်ချ
ကာ ထိုစက်ဘီးကွေ့သွားရာသို့ အားသွန်ပြေးလိုက်ပစ်ပါသည်။ ဒါ ဒေါ
ယုကျေးဆိုတာ သေချာလှသည်။

ဒါဆို သူမ မသေဘူးပေါ့။ ဒါဆို ဖိုးထောင်အရူးကောင်က
လိမ်စားနေတာပေါ့။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပွင့်ထွက်လုမတတ် ရှုပ်ထွေးနေရ
ပါ၏။ ထိုသို့ရှုပ်ထွေးလေ ပို၍ဒေါသထွက်လေပါပဲ။

ဒါကြောင့်ပင် ရှိသမျှအင်အားအကုန်သုံး၍ ပြတင်းပေါက်လှမ်းမြင်

နေရသော ထိုစက်ဘီးလေးနောက် ပြေးလိုက်မိပါသည်။ သို့သော် မျက်
ခြည်ပြတ်သွားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်၏စေခိုင်းချက်ကြောင့်
စမ်းတဝါးပါးရှာဖွေမိရင်း ရောက်တတ်ရာရာလာခဲ့မိရာ နောက်ဆုံးတွင်
ကောင်းမှုလုံဘုရားရှေ့တွင် ထိုစက်ဘီးကို ပိုင်ရှင်မဲ့စွာတွေ့လိုက်ရပါ၏။

သူဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ထိုစက်ဘီးကိုဝုန်းဆွဲမြည်သွားအောင်
ကန်လှဲမိပြီးမှ ဘုရားရင်ပြင်ပါလားဆိုတဲ့အသိက ဝင်လာ၍ မကျေမချမ်း
နှင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ပြီး လဲနေသောစက်ဘီးကို ပြန်ထောင်
လိုက်ပြန်ပါသည်။

ပြီးတော့မှ ဘာရယ်မဟုတ် မကျေမနပ်လေးပင် စက်ဘီးကို
ပွစိပွစိလေးမြည်တမ်းပြီး ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ ဘုရားပေါ်သို့ဝင်
လာခဲ့ပါသည်။

သူ ဒေါယုကျေးကို ဝေပဲရှာဖွေမိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူမ
ကပဲ အပုန်းကောင်းတာလား၊ သူမျက်စိကပဲ လျှမ်းတာလားမသိ။ မတွေ့
ရပါ။ သူမ ဘုရားပေါ်မှာရှိမှန်းသိလျက်နှင့်မတွေ့ခြင်းကို သူ ပို၍မကျေ
မချမ်းဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

သို့သော် သူ ဘုရားရင်ပြင်အကွေ့လေးတစ်ခုအရောက်မှာ
တော့ မြင်လိုက်ရတဲ့ ဒေါယုကျေးရဲ့နောက်ကျောလေးကိုအတွေ့မှာတော့

သူကောင်းကောင်းရန်တွေ့ပစ်မည်ဟု ကြံရွယ်ခိုက်...

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ လိုတာထက် ပိုမထားတာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ”

“ကြီးကြီး”

“အမေပါ၊ အမေဆိုတာကို မင်းလည်းသိပါတယ်၊ နောက်ဆုံး
အကြိမ်လေး အမေလိုခေါ်လိုက်ပါ”

သူမ ထိုသို့ခွင့်ပြုချက်ပြန်တော့လည်း မခေါ်နိုင်တော့ပါ။ ရင်
ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကျေကွဲနေရပါ၏။ သူမပါးစပ်မှ အမေဟူသောစကားလုံး
က ထွက်မလာနိုင်တော့လောက်အောင် လည်ချောင်းသွေးတွေ ခန်း
ခြောက်ကုန်ရပါသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း တလုပ်လုပ်နှင့် အနာဂတ်ပျောက်သွားသူတစ်
ဦးပမာ နာကျင် အက်ရှုနေရပါသည်။

“ဖိုးထောင်ကို လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းစားလို့ရအောင် မွေး
စားခဲ့တာပါ။ မထင်မိဘူး... မီးရထားသံလမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်သလိုတောင်း
စားနေခဲ့တဲ့ကလေးက ဒီလိုသိတတ်နားလည်လာခဲ့မယ်လို့ လုံးဝထင်မိဖူး
မထားခဲ့မိဘူး”

ဟုဆိုကာ အဝေးကိုငေးလိုက်ပြီးမှ...

“လောကကြီးက ငါ့ကိုဒဏ်ပေးခဲ့တာပဲ။ နောက်ဆုံးအကြိမ်
ငါက မင်းတို့ကို ရဲရဲကြီးဝန်ခံသွားမှာပါ”

“တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားဟင်”

“ငါက မင်းတို့အပေါ်မကောင်းခဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ မင်း
တို့ ဘာဝမ်းနည်းနေသေးတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ်ကောင်းခဲ့ပါတယ်”

“ငါက မင်းတို့ကိုပညာတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တုန်း။ ဒါကြောင့်
မင်းတို့တွေက လူလိမ်လူညာတွေဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုလိမ်ညာသူ
တွေကို ငါက သိပ်နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့က ငါ့ကို
ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ ငါဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မင်းတို့ ဒီလို
တွေ ဆက်မလုပ်ကြနဲ့တော့။ ငါ့အတွက်လည်း ဆက်ပြီးဒုက္ခခံစရာမလို
တော့ပါဘူး။ ငါ တကယ်ပဲ တရားဘောင်ထဲမှာ ပျော်မွေ့နေပါပြီ။ ယော
ဂါကြီးဘဝနဲ့ပဲ တရားအားထုတ်ရင်း ငါ့ဘဝကို နိဂုံးချုပ်တော့မယ်”

“သမီးမှာ ပိုက်ဆံတွေ တော်တော်ကြီးစုမိနေပါပြီ မေ... အမေ
ရယ်၊ အမေ့မျက်လုံးကို ပြန်ကုပေးနိုင်ပါပြီ။ လောကကြီးကိုမမြင်ချင်တော့
ဘူးလားအမေ။ အမေ့သမီးကို၊ ပြီးတော့ သိပ်လိမ္မာသွားတဲ့မိန်းမတောင်ကို
အမေမကြည့်ချင်တော့ဘူးလား”

“မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ အဲဒါတွေက ပူလောင်းလွန်းတဲ့ကိလေ
သာတွေပါ။ သိပ်ခေါ်ချင်လွန်းတဲ့ဒီစကားလုံးကို ကြိမ်ဖန်များစွာခေါ်လိုက်
ပါ။ ပြီးတော့ နောက်လာမတွေ့ကြနဲ့တော့၊ မင်းတို့လာရင်လည်း ငါ
စကားပြောတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်!”

“ဝစ်ပိတ်တရားကျင့်တော့မှာမို့ပါ”

“အမေရယ်”

“မင်းက ငါ့သမီးအရင်းဆိုပေမယ့် ဘာမှအမွေမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။
ဒါကြောင့် ငါစိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ပြောနိုင်ပါတယ်။
မင်းအဖေနာမည်က ထွန်းလှပါ။ သူသေသွားတာ ကြာပါပြီ။ သူ့ရည်းစား
ဟောင်းမြသီရိကိုတမ်းတရင်းနဲ့လေ။ ငါ သူ့ကိုမုန်းမုန်းနဲ့ မင်းကိုပါ နှိပ်
စက်မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လောကကြီးက ငါ့ကိုပြစ်မှုစီရင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါ
ကြောင့် ဒီအပြစ်ကို ငါတစ်သက်လုံး ကြည့်ဖြူစွာခံယူသွားမယ်။ မင်း
ကောင်းကောင်းနေရစ်လိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ပါတယ်”

“အမေရယ်၊ သမီးမျှော်လင့်ခဲ့တာက အမေ့ရင်ခွင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့
လို့လဲဟင်... ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်လေးတောင် သူ့ကိုခေါ်
မသွားချင်တာလဲ”

“မင်းကိုမုန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ပြတ်နေတဲ့သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တာက အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထိုမျက်မမြင်အမျိုးသမီးကြီးက တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်လျှင် သူမမျက်ဝန်းထဲမှအရည်ကြည်တို့က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ခုန်ထွက်လာရပါ၏။

“ငိုပါ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားလိမ့်မယ်။ မင်းက စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့သူပါ။ လူကောင်းနဲ့ပူးစာဆုံလိမ့်မယ်လို့ယုံကြည်ပါတယ်။ မင်းဘဝကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ကောင်းကောင်းဖြတ်သန်းနိုင်ပါစေလို့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပြုပါတယ်”

ဟုဆုတောင်းပြုကာ မျက်လွှာကိုချ၍ ငြိမ်သက်သွားသောယောကျ်ားကြီးကိုသာ သူမအကြိမ်ကြိမ်ကန်တော့နေမိခဲ့ပါသည်။

သူမပုံနှုန်းနှုန်းက သူရင်ကို နီးချီသွားစေခဲ့ပါသည်။ သူမအမြင်မှာ သူမဟာ တကယ်ပဲ သနားစရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် သူမအပေါ်ဖြစ်နေမိခဲ့သောဒေါသတွေက ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်ကုန်မှန်းမသိတော့၊ တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေခဲ့သောသူမရဲ့မျက်ရည်ဥများကိုသာ သုတ်ပေးချင်နေမိပါတော့သည်။

သူမ ထိုခုံတန်းလေးမှာထိုင်၍ ငိုနေခဲ့သည်မှာ အချိန်အတော်ကြာနေခဲ့၍ သူက သူမကိုအဝီရိသွားအောင် ကူညီချင်ပေမယ့်လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့မရင်းနှီးဖူးသည့်သူက ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမကိုသာ အဝေးမှငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်းလာပြီမို့ နှင်းဝတ်မှုအမှုအမွှားလေးတွေက ကျစပြုလာခဲ့ပါပြီ။ သူမသာ ဒီပုံအတိုင်း နှင်းတောထဲဆက်နေဦးမည်ဆိုပါက သူမနေမကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကိုထုတ်ကာ သူမခေါင်းပေါ်မှာ လွှမ်းတင်ပေးလိုက်၏။

“ဟင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါပါ၊ လုလင်ပါ”

“ရှင် ကျွန်မကိုထောင်ထဲပို့မယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်”

“ဘယ်သူက မင်းကိုထောင်ထဲပို့မယ်ပြောလို့လဲ”

“ရှင်က”

“ငါ အစောကြီးကတည်းက သိပြီးသားပါ။ မသိချင်သောင့်ဆောင်နေတာ”

ဟုပင် ဖုင်သေသေနှင့် လိမ်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မတို့ညာယူထားတဲ့ ရှင်ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးမှာပါ”

“ရပါတယ်၊ ဒီလောက်နဲ့ ငါ့မိသွားနိုင်ပါဘူး။ မင်းအတွက် အသုံးလိုနေတာပဲလေ။ မင်းသုံးပေါ့”

“မလိုတော့ဘူး၊ အခုမလိုတော့ပါဘူး”

“ဒေါယုကျေး”

“ရှင်မြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“မင်းက သမီးလိမ္မာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုအဲ့လိုပြောပေးတဲ့လူ ကမ္ဘာမှာ ရှိနေသေးတာပဲ”

“မင်းကို လူတော်တော်များများက အဲ့လိုပြောကြမှာပါ။ မင်းက လိမ္မာတဲ့ကလေးပဲကိုး”

“ကျွန်မအဖေနာမည်မှန်က ဦးထွန်းလူတဲ့ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ခုမှသိခွင့်ရလဲမသိဘူး။ အဖေ... အမေ၊ အဲ့လို ကျွန်မသိပ်ခေါ်ချင်ခဲ့တာ။ ကျွန်မ အဝအပြတောင်ခေါ်ခွင့်မရလိုက်ဘူး။ ဘာကြောင့် ကျွန်မ အမေက အဲ့လောက်ထိပြတ်သားရတာလဲ။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းနာကျင်ရမှာပဲလို့ ဘာကြောင့်မတွေးပေးကြတာလဲ”

“မငိုပါနဲ့ ဒေါယုကျေးရယ်”

“ရှင်မသိပါဘူး၊ ခုလိုကြီး ရှင်မခံစားဖူးပါဘူး။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နုံးချိနေပြီ။ ကမ္ဘာလည်းမရှိတော့သလို နားခိုစရာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဘာအတွက် ရှင်သန်နေရသေးလဲ။ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ဘာကြောင့် ကျွန်မကိုမချစ်ရတာလဲ”

“ဖြေလိုက်ပါ ဒေါယုကျေး၊ သူ့အတွက် ကောင်းသွားတာပါ။ နင်က သဘောထားကြီးရမှာပေါ့။ တရားစစ်ကိုတွေ့ရှိသွားတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။ အေးချမ်းတဲ့အရိပ်မှာ ခိုဝင်သွားတာကို နင်ပျော်ရွှင်ရမှာပေါ့။ ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းကျေကွဲနေရသေးတာလဲ။ နင်ပျော်ရမှာပေါ့”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး အားပေးလိုက်တော့လည်း သူမရင်ထဲ ကြည်နူးသွားမိသလိုပင်။

အခန်း (၁၃)

သူတို့အိမ်ထဲသို့ ထမင်းချိုင့်ကြီး မ, ရှိစင်လာသောဒေါယုကျေး
ကြောင့် နောင်ရေးမှာ မျက်လုံးများပင် ပြာဝေသွားရပါသည်။ ဒါကြောင့်
ပင် ဆက်တီပေါ်တွင် လွဲအိပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ချက်ချင်းထကာ...

“ဟေ့! မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဖိုးထောင်မှမအားတာဘဲ၊ ထမင်းချိုင့်လာပို့တာပေါ့”

“ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းမစွပ်ချင်နဲ့... ပေး”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ထားသွားပါ့မယ်”

ဟု သူမက ပြောလိုက်ပေမယ့် နောင်ရေးက သူမလက်ထဲမှ

၁၄၄ ❖ မယ်နိုင်

ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲယူကာ သူမမဝင်နိုင်အောင် တံခါးကိုဆွဲပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။

“အော့၊ ထမင်းချိုင့်ကြီးဆွဲလို့ပါလား။ ကိုယ်တိုင်သွားယူပြီး ပြန်လာတာလား”

ဟုပြောပြီးကာမှ တစ်ခုခုကိုသတိရသွားဟန်နှင့်...

“မင်း သူတို့အိမ်ကို ဘယ်တုန်းကသိသွားတာလဲ”

“အဲ၊ မနွေ... မသိပါဘူး။ ဖိုးထောင်ပဲ လာပို့တာလေ”

“ဖိုးထောင်က ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲမဝင်လာနိုင်တာလဲ”

ဟုပြောလိုက်တော့ ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ဖြစ်သွားရသည့်နောင်ရေးကြောင့် သူပို၍သံသယဝင်လာခဲ့ရပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ထမင်းချိုင့်လာပို့သည့်သူကို စူးစမ်းရန်အတွက် တံခါးရွက်ကိုဖွင့်မယ်ကြံတော့ နောင်ရေးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်ကာကွယ်လိုက်၍...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး။ ဖိုးထောင်ကိုခိုင်းစရာရှိလို့ ခေါ်မလို့”

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“နံဟောင်နေတဲ့အဝတ်အစားတွေကို ထပ်မဝတ်နိုင်တော့လို့

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၄၅

ဒီဘီအပ်မလို့ပေါ့”

“ဒီနေ့ နေမသာဘူး၊ နောက်နေ့မှအပ်ကွာ”

“ဒီနေ့အပ်မှာ”

ဟုဆိုကာ သူက တံခါးရွက်ကိုဖွင့်မယ်ကြံတော့ နောင်ရေးက သူ့ကိုယ်ကြီးနှင့် ပို၍ကာကွယ်ထားလိုက်ပြန်၍ သူက နောင်ရေးရဲ့ကိုယ်ကြီးကိုတွန်းမယ်ပြီး အတင်းဖွင့်ဖို့ကြံရွယ်ပါတော့သည်။ နောင်ရေးကလည်း ထမင်းချိုင့်ကြီးတန်းလန်းနှင့် လိုက်ဆွဲနေပါ၏။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ အနှောင်အဖွဲ့လွတ်ကင်းသောသူကပဲ အနိုင်ရသွားကာ တံခါးကိုဝှန်ဆွဲဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးဝတည့်တည့်မှာ ရပ်နေသောသူမကို ငူငူကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! မင်းမပြန်သေးဘူးလား”

ဟု နောင်ရေးက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာကြီးဆိုလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ တည်ငြိမ်စွာပင် အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဝိညာဉ်မဲ့နေသောခြေလှမ်းများနှင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသောသူမကို သူ့ရော နောင်ရေးပါ တအံ့တကြွေးကြည့်နေကြခိုက် သူက နောင်ရေးကို အိတ်ကြီးထဲမှအထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

“လိမ်ညာမိတဲ့အတွက် ရှင်တို့ကိုတောင်းပန်ပါတယ်။ အမှန်က ဒီအိမ်က နိုင်ငံခြားသွားနေတဲ့မိသားစုရဲ့အိမ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်တံခါးပိတ်ထားပြီး ပိုင်ရှင်တွေကလည်း နှစ်ချီပြီးပြန်မလာကြလို့ ကျွန်မတို့ကပဲ ဘာလိုလိုညာလိုလိုနဲ့ ယောင်ဗါးလုပ်ပြီး သုံးနေခဲ့တာပါ။ ရှင်တို့ မြန်မြန်ရွှေ့ကြပါ။ တကယ်တော့ တရားမဝင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်ငှားခနှစ်သိန်းကို ရှင်တို့ကိုပြန်ပေးပါတယ်။ တကယ်တော့ ထမင်းလစာက ငါးသောင်းတန်ပဲ ရှင်တို့ကိုကျွေးတာပါ။ လိမ်ထားတဲ့နှစ်သိန်းကိုလည်း ပေးပါတယ်။ ကျွန်မက မသေသေးတော့ အသုဘစရိတ်ငါးသိန်းရောပါပေါင်းပြီး ဒါပိုက်ဆံကိုးသိန်းပါ။ သေချာစစ်ကြည့်ပါ။ ရှင်တို့ပေးခဲ့တဲ့ အတိုင်း ထားတာပါပဲ”

ဟုပြောကာ မျက်လွှာချထားတဲ့သူမက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မော့ကြည့်လာခဲ့ပြီး...

“ရှင်တို့ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လိမ်ညာမှုကြီးမှန်း သိသိချည်းနဲ့ ဌာနဆိုင်ရာတွေကို မတိုင်ပေးတဲ့အတွက်ပါ။ မှားခဲ့တဲ့အမှားအတွက် ရှင်တို့ကိုတောင်းပန်ဖို့လော့ခဲ့တာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းလေးငုံ့ချပြီးမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“သွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းစိုက်စိုက်လေးချကာ ထွက်သွားတော့...

“ဟေ့ဟေ့...”

လုလင်ရဲ့ဟန်တားသံကြောင့် သူမခြေလှမ်းတို့က ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“မင်းလိုတာ သုံးလေ”

ဟုဆိုကာ ရက်ရက်ရောရောကြီး ငွေထုပ်ကိုလှမ်းပေးနေသော လုလင်ကို နောင်ရေးက ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ သူများဆီက ဘယ်တော့မှလိမ်မယူတော့ဘူး။ ရှင်တို့လိုသဘောကောင်းတဲ့လူတွေနဲ့တွေ့ရတော့ ပိုပြီးရှက်မိပါတယ်။ ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘဝကိုမှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ပဲ ရပ်တည်သွားပါတော့မယ်။ ရှင်တို့ကိုကတိပေးပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲမှထွက်သွားသောသူမကြောင့် နောင်ရေးက၊

“ဘာမှကိုနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ရှုပ်နေတာပဲ”

“သူနဲ့တွေ့တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှက်နေမိလာတယ်”

“ငါရောပဲ။ ငါဆို အမြဲတမ်းအိပ်ပဲအိပ်နေမိခဲ့တယ်။ မိဘတွေ

က အလုပ်အကိုင်တွေရှိကြပါလျက်နဲ့ ဘွဲ့တွေယူထားပြီးမှ လုံးဝမကူညီဘဲ အလေလိုက်နေဖို့ပဲသိတယ်။ အချိန်တွေ ဘယ်လော့စာထိနေမျှာဖို့

ကောင်းနေပြီလဲ”

“ငါတို့က ပျော်ပါးဖို့လောက်ပဲ သိနေစဉ်းစားနေတဲ့အချိန်မှာ
ငွေရဖို့ သူက ခက်ခက်ခဲခဲလုံးပမ်းနေတဲ့အချိန်ပဲ”

“ဒေါယုကျေးက သိပ်တော်တာပဲ”

“တကယ်တော့ သူ အဲ့လို ငွေတွေ အပူတပြင်း နည်းမျိုးစုံနဲ့
ရှာနေခဲ့တာ မျက်စိမမြင်တဲ့သူအမေကို ဆေးကုပေးဖို့ပါ”

“ဟမ်”

“ငါ မနေ့က လွမ်းစရာကောင်းတဲ့စကားသံတွေကို မထင်မှတ်
ဘဲ ကြားခဲ့ရတယ်။ သူသိပ်ဝမ်းနည်းနာကျင်နေရမှာပဲ။ ဘဝဆိုတာမျိုး
ကို လုံးဝအလေးမထားခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့ရဲ့ရပ်တည်မှုက ငါတို့နဲ့မတူဘူး။
ဘဝကိုနာကြည်းနေတဲ့မိခင်က သားသမီးကိုပစ်ပယ်ခဲ့တယ်။ ငါတို့က
တကယ်ကံကောင်းပြီး မွေးလာခဲ့ကြတာပဲ နောင်ရေး။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ
ကံကောင်းမှုကို အလဟဿကုန်ဆုံးစေခဲ့သလဲမသိဘူး”

“ငါတို့ သူ့အမေကိုကုပေးရအောင်လား”

“မလိုတော့ဘူး၊ မြင်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး။ အေးချမ်းခြင်းအမှန်
ကို တွေ့ရှိသွားပြီ။ ပြောပုံအရတော့ ဝစီပိတ်တရားထိုင်တော့မယ်နဲ့တူ
ပါတယ်။ ငါ့ရင်ထဲကိုရောက်လာတယ်။ မနေ့က သိပ်ပိုကြွေးခဲ့တယ်”

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ့ကိုခံစားရအောင် ဘယ်သူကမှမလုပ်နိုင်ခဲ့
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က သူ့ဘဝကိုသိလိုက်ရတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်
ခံစားရတယ်။ ငါ သူ့ကိုကူညီချင်တယ်”

“သူက အဲ့လိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အဲ့လိုလုပ်တာကို လက်ခံမယ့်
လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်လုပ်တဲ့မိန်းမတွေက မာနပိုကြီးတတ်တယ်”

“နေစမ်းပါဦး မင်းကလည်း ဘယ်လိုသိနေရတာလဲ”

“မင်းအစ်ကိုပဲ၊ မင်းထက်စောပြီးသိတာ မဆန်းပါဘူး။ သူ့နဲ့
ပတ်သက်ပြီး မင်းထက် ငါက ပိုသိနေသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းကိုခြောက်ခြောက်နေတဲ့သရဲလေ။ အဲဒါ ဒေါယုကျေးပဲ”
သူပြီးလိုက်မိပါသည်။ ဒါကိုပဲ နောင်ရေးက တအံ့တသြဖြစ်
သွားကာ...

“မင်း စိတ်မတိုဘူးလား”

“အံ့သြစရာပဲ ငါ ဒေါယုကျေးကို စိတ်မတိုတတ်တော့ဘူး”

“မင်း ရူးသွားပြီ”

“မင်းရော မရူးလို့လား၊ မအိပ်မနေ သူ့သတင်းကိုပဲ အာသိမဲ
မစိုစမ်းနေရလောက်အောင် မင်းဘယ်တုန်းက သူ့များကို အဲ့လောက်

၁၅၀ ❖ မယ်ခိုင်

စပ်စုဖူးလို့လဲ”

ဟု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွဲချက်တင်ပစ်ကြကာ ကျော
ချင်းကပ်ပြီး ကိုယ်စီ ကြိတ်ပြုံးနေမိလိုက်ကြပါသည်။

အခန်း (၁၄)

ဘယ်တော့များမှ အိမ်ရှင်တွေရောက်လာကြလိမ့်မလဲဟု ရင်
တမမနှင့်အိပ်နေရင်း တစ်ညပြီးသွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူ့အိပ်ရာထလာတော့ ထုံးစံအတိုင်း နောင်ရေးကိုရှာဖွေမိ
ပြန်ပါသည်။ သို့သော် နောင်ရေးအခန်းတွင် ကပ်ထားသောစာကြောင့်
သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

‘ငါ့ကိုရှာမနေနဲ့၊ ငါအပြင်သွားတယ်’ တဲ့လေ။

သူ မပြုံးဘဲရှိပါတော့မလား။ အကြောင်းမသိတာကလွဲ နောင်
ရေးရယ်။ မင်း ဒေါယုကျေးဆီသွားမှန်း ငါသိပါတယ်။ ခုမင် ဆရာကြီး

စတိုင်လ်နဲ့ ပြုံးနေမိတာပါ။

သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် မျက်နှာသစ်ရန် အခန်းထဲဝင် လာချိန်မှာတော့ ရုတ်တရက် ဒေါယုကျေးမျက်နှာကြီးကိုမြင်ယောင်သွား မိကာ...

“မဖြစ်ဘူး... နောင်ရေးနဲ့ဒေါယုကျေး ညီသွားလိုက်တော့ ငါ ကျန်ရစ်ဖြစ်ပြီ။ မဖြစ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ သွားတိုက်တံတွင် သွားတိုက်ဆေးကိုညှိယူပြီး မြန် မြန်ကြီးသွားတိုက်မယ်ကြပြန်တော့...

“အဲလိုဖြစ်သွားတော့ရော ဘာအရေးလဲ၊ နောင်ရေးက ငါ့ အစ်ကိုပဲ။ ပြီးတော့ ဒေါယုကျေးက အလယ်တန်းတောင်မအောင်ဘူး”

ဟုနိမ့်ချတွေးပေးလိုက်ရာမှ...

“ဒါပေမဲ့ သူကတော်တော်လှတာ။ မပြင်ဆင်ဘဲနဲ့ ဘိုသီဘတ် သီလည်းလှတယ်၊ ဓာတ်တိုင်ကိုတိုက်မိလို့ ကိုးရိုကားယားနဲ့ ဖရိုဖရဲမေ့ လဲနေတာတောင် လှတယ်”

ဟုတွေးလိုက်မိပြန်တော့ မျက်နှာကိုရေနဲ့ပဲ ဖြစ်သလိုသစ်ကာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုမွှေးကြိုင်သွားအောင် ရေမွှေးတွေအထပ်ထပ်ဖြန်းလိုက်ပြီး မှ သူနှင့်လိုက်ဖက်မည်ထင်ရသော အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုရွေးချယ်ကာ ဝတ်

ဆင်လိုက်ပါသည်။

“ဟားဟားဟား... ဒီလိုလူချောတစ်ယောက်ကို ဒေါယုကျေး မကြိုက်ရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုကြိုက်မှာလဲ”

ဟုပင် ကိုယ့်ဗာသာကိုယ် ဘဝင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေးပြီးကာမှ တစ် စုံတစ်ယောက်က အာရုံထဲတန်းပေါ်လာရပါသည်။

“နောင်ရေး၊ နောင်ရေးက ငါ့ထက်တောင် ချောရင်ချောနေဦး မှာ”

ဟုတွေးမိလိုက်ချိန်မှာတော့ သူရင်ထဲ ပူလောင်သွားရပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူက အိမ်ထဲမှမြန်မြန်ကြီးပြေးထွက်ပြီး ဒေါယုကျေး မနက် ပိုင်းသစ်သီးရောင်းရာဆိုင်သို့ အပြေးလာခဲ့သည်တွင် ဒေါယုကျေးနှင့် အတူ သစ်သီးတွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီးအော်ရောင်းနေသောနောင် ရေးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူ တစ်ဒဂ်မျှငေးကြောင်သွားရပါသည်။

“အစ်ကို၊ လိုက်ဖက်တယ်နော်”

ဟုဆိုပြီး ဖိုးထောင်က သူ့ကိုအဖော်လုပ်ငေးကြည့်နေသေး တာကြောင့် သူက ဖိုးထောင်ကိုနားရင်းတီးပစ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုလုပ်နေတာကိုမင်းက အရသာခံကြည့်နေစရာလား”

“ဗျာ”

“ငါပေးထားသမျှမှန်ဖို့တွေအကုန်လုံးကို ပြန်သိမ်းလိုက်ရ”

“မလုပ်ပါနဲ့အစ်ကိုရယ်”

“သွား... သွားရောင်းကုလေး၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီလောက်ကြီးလိုက်ဖက်ညှိနေတော့
ကြည့်ကောင်းလို့ကြည့်နေတာ”

“ဘာ!”

“အမယ်လေး... လန့်လိုက်တာဗျာ”

“နောက်တစ်ခါ မင်းဒီလိုစကားပြောလို့ကဟော့ သေပြီသာ
မှတ်”

“ဟားဟားဟား၊ အစ်ကိုရော ဒေါယုကျေးကိုကြိုက်နေပြီလား”

“ဟမ်... ငါကဘာလို့ကြိုက်ရမှာလဲ အသံကပြီသေး၊ လိမ်က
လိမ်သေး၊ သူ့ကိုကြိုက်မယ့်အစား ကြောင်တစ်ကောင်ကိုယ်ပြီး မွေး
စားလိုက်မယ်”

“အစ်ကိုနောင်ရေးနဲ့သဘောမတူနိုင်လို့လား”

သူ ထိုအရာကို ဘယ်တုန်းကမှမတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော်...

“ဒါပေါ့၊ ငါ့အစ်ကိုက ဘွဲ့လည်းရပြီးသား၊ ဒီပလိုမာတွေလည်း

တန်းစီအောင်ချိတ်ထားတယ်။ ဘာသာစကားသုံးမျိုးကိုလည်းကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင်ပြောတတ်တယ်”

“မထင်ရဘူးနော်၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုနောင်ရေးကို အမြဲ
အိပ်နေတာပဲတွေ့လို့ အပျင်းကြီးလို့ထင်နေတာ”

“မင်းက အဲ့လိုထင်စရာလား”

“အစ်ကိုနောင်ရေးက အဲ့လိုဆိုပြန်တော့လည်း ဖိုက်သားနော်၊
မဖြစ်ဘူး... ဒေါယုကျေးနဲ့မြန်မြန်နီးသွားအောင် လှော်မှပဲ”

“ဘာ!”

“ဒီလိုလူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံချင်မှဆုံ
တော့မှာလေ”

“ဖိုးထောင်၊ မင်း ထောင်ကျသွားချင်ပြီလား”

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ အစ်ကိုလည်း ဒေါယုကျေး
ကိုကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်နေတာဗျ”

“ဘာ... ငါက ဒေါယုကျေးကို”

“မလိမ်တတ်ဘဲနဲ့ မလိမ်ပါနဲ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်တော့ သူရင်တစ်ခုလုံး ထူပူရိန်းမြသွေးရပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် ကမ္ဘာ့ထိုးနှင့် အသီးရောင်းနေသောသူနှစ်ယောက်နား

ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိဘဲ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သူ ထိုနားသို့ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင်...

“ဟတ်ချိုး... ဟတ်... ဟတ်ချိုး”

ဒေါယုကျေးမှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို နာတွေ့မှုန်ကုန်ရပါသည်။

“လု... လုလင်... ဟတ်ချိုး”

သူပင်လျှင် ကြောင်နသွားရပါသည်။ သူမက လိုရင်းကိုပင် မပြောနိုင်ရှာတော့ဘဲ ဟတ်ချိုးက မတက်နိုင်သေးပါ။

ထိုဟတ်ချိုးကြီး ပြီးသွားချိန်ထိတော့ သူမမှာ စိတ်ရှည်ရှည် လေးစောင့်နေလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် စောင့်ရကျိုးမနပ်စွာဘဲ...

“ရှင် ရေမွှေးတွေ ဘယ်လောက်တောင်ဆွတ်လာခဲ့တာလဲ”

ဟူသည့်မျှော်လင့်မထားသောစကားသံမှာတော့ နောင်ရေးရာ ဖိုးထောင်ပါ ပြုံးမိသွားကြပေမယ့် သူမတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ထောင့်ကြားသို့ မသိမသာတိုးကပ်သွားမိရပါသည်။

“နာကိုမ္မန်သွားတဲ့အထိ ဆွတ်လာခဲ့ရသလား။ အဲ့လောက်ထိ ကြီးပဲ ခန္ဓာကိုယ်က ပုပ်နေရင် ရေသာချိုးပစ်ပါတော့လား”

“ငါ နေ့တိုင်းချိုးတယ်”

“ရှင်ကိုဘယ်သူကရော ဖိုက်စစ်နေလို့လဲ၊ ရှင်နဲ့တွေ့ရတိုင်း

ဘာတစ်ခုမှအဆင်မပြေဘူး”

ဟု အစ်မကြီးလေသံနှင့် ပွစိပွစိလေးလုပ်လာတော့ သူမမှာ ရှက်အမ်းအမ်းနှင့်ပင် ဒေါသဖြစ်လာရပါတော့သည်။ သူမတော့ အပျို လှည့်လာသောလူပျိုတစ်ယောက်ပီပီ ပြင်ဆင်ခဲ့လိုက်ရတာ။ သူမကတော့ သူ့ကိုအသိအမှတ်မပြုဘဲ သူတောင်းစားလိုဆက်ဆံနေ၍ သူမက စိတ်ရှိ လက်ရှိပင် သူမရောင်းနေသောအသီးတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကောက် ကာ တစ်ကိုက်စီကိုက်ပစ်တော့၏။

မထင်မှတ်ထားသောသူလုပ်ရပ်ကြောင့် အားလုံးမှာ မှင်တက် နေရစဉ်မှာ သူမက ပန်းသီးအလုံးနှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် ဂရိတ်ဖရသီး ဆယ် ငါးလုံးခန့်ကို သွားရာပေးပြီးနေပါပြီ။

“ကဲ! ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

သူမက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် အဲ့လိုပြောလိုက်တော့ တစ်ချိန်လုံးငြိမ် သက်နေတဲ့သူမက မျက်ရှည်တွေဖိုးဖိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့ရပါသည်။

“ရှင်က ချမ်းသာတယ်၊ ပညာတတ်တယ်ဆိုပြီး ထင်ရာလုပ် နေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ဆင်းရဲပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်၊ လူတကာကိုလိမ်လည်ပြီးမှ ရတဲ့ငွေနဲ့ ဘဝကိုရပ်တည်ရပါတယ်၊ ပညာလည်းမတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကလည်း ရှင်တို့လိုမိန့်ဖနဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရ

ရင် ရှင်တို့လိုပဲ ပညာတတ်မှာပါ။ ကျွန်မက နိမ့်ကျနေတဲ့မြေပြင်မှာပါ။ လုံစိုက်ဝင်သမျှ အောင့်အီးသည်းခံရဦးမှာပဲ။ ရှင်တို့လို ငွေရှိတဲ့လူတွေ ရဲ့ခိုင်းသမျှကို ခံနေရဦးမှာပဲ။ နှိမ်သမျှကို ခံရဦးမှာပဲ။ ကျွန်မတို့က အဆင့်အတန်းမှမတူတာ။ ရှင်တို့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရမှာပေါ့။ ဘယ်သူက တစ်ပါးသူရှေ့မှာ ဒူးထောက်ချင်ပါ့မလဲ။ အဲဒါ ငွေကြောင့်ပဲ။ ရှင်ကလည်း အဲဒီငွေကြောင့်ပဲ အမြဲမောက်မာဝင့်ကြွားနေတာပဲလား။ ဟမ်း... ရှင် တို့နိုင်ပါတယ်။ ဒီအသီးဆိုင်လေးလောက်တော့ ရှင်မျက်စိထဲ ဘယ်ထား ပါ့မလဲ။ ရှင်လျော်နိုင်တာကိုး။ ရှင်သိရဲ့လား... ဒီအသီးဆိုင်ဖြစ်ဖို့ လက် ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားမှမရှိဘဲ ကျွန်မရုန်းကန်ခဲ့ရတာကို ရှင်သိရဲ့လား။ ကျွန်မလည်း လူထဲမှာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မတောင်းပန်ချင်ဘဲ ငွေပေး ပြီးဝယ်ချင်တာပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်... ရှင်က ဒီအသီးလေးငါးဆယ်လုံး မှမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဆိုင်လုံးလည်း လျော်နိုင်ပါတယ်။ ရှင်တို့က ချမ်းသာ ပါတယ်။ လုပ်တိုင်း တင့်တယ်ပါတယ်”

ဟုပင် စကားရှည်ကြီးကိုလည်းပြောပစ်ကာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသောဒေါ်ယုကျေးကြောင့် ကျန်သုံးယောက်မှာ မှင်တက်နေမိကြကုန်ပါသည်။

သူ့ရဲ့ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စနောက်သောအားဖြင့် ပြုမူလိုက်သော

လုပ်ရင်က သူမအတွက် အဲ့လောက်ထိကြီးပဲ ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားစေ ရတာလား။ သူက တကယ်ပဲ သူမစွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့သလို မောက်မာရင့် သန်တဲ့လူတစ်ယောက်လား။

သူ ကိုက်လက်စအသီးကြီးကိုကိုင်ပြီးမှသာ ထိုနေရာမှ ဝိညာဉ် ပါမလာသူတစ်ဦးနယ် အသက်မဲ့စွာထွက်ခွာလာမိပါသည်။ သူ ဘယ် တုန်းကမှ သူ့ကိုယ်သူ သူမပြောသလိုမမြင်ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါပဲ။

သူက သူမကိုမခံမရင်နိုင်လေးဖြစ်သွားပြီး ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်လိုက်မိတာပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ငါလျော် နိုင်ပါတယ်၊ ငါက ပညာတတ်ပဲ၊ ငါက ချမ်းသာတာပဲဟူသောမာန်မာန ထောင်လွှားတဲ့စိတ်က အလျဉ်းမရှိတာအမှန်ပါ။

ဘာကြောင့် သူ့ကိုအဲလိုမျိုးကြီးပြောရတာလဲ။ သူ ဝမ်းနည်း ခံစားရပါသည်။ သူ့ကမ္ဘာလေးဟာ ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ ကျဉ်းခြောင်း သွားရပါသည်။

သူမရဲ့အကြည့်စိမ်းစိမ်းကို ပြန်မြင်ယောင်မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ အက်ရှုနာကျင်ရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တို့က ကသောကမေ့ လူးလွန့်နေ၍ သူက ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ ခြေဦးတည်ရာလွှဲရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကောင်းမှုလုံစေတီသို့ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

ဤတွင် ချောင်ကျကျဘုရားအကွယ်လေးမှာ တရားထိုင်နေသောယောကျ်ားကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုယောကျ်ားကို သူက ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း...

“ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီက ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းနဲ့ဝေးကွာသွားပြီ။ သိပ်ကောင်းပါတယ်”

ဟုပင် တစ်ယောက်တည်းပြောမိပြောရာ ပြောနေမိခဲ့ပါသည်။

“အန်တီသိရဲ့လား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေသလိုပဲခံစားရတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုချစ်လို့နောက်ပြောင်မိတာပါ။ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ဒေါသထွက်ရင် အသီးတွေကိုတော့ တစ်လုံးကို တစ်ကိုက် ဘယ်ကိုက်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က နောက်ပြောင်တာလို့ နောင်ရေးကသိပေမယ့် သူက ဘာလို့မသိရတာလဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်မိနေမှန်းမသိပါဘူးဗျာ။ နာအောင်အောင့်ကြီးနဲ့ ခံရခက်ခက်ကြီးခံစားနေရတယ်ဗျ။ သူက ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပဲ ပူပူကြီးခံစားစေတယ်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်ကြောက်ရတယ်၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်စိုးရိမ်ရတယ်၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်ရတယ်၊ အခု သူ့ကြောင့် ဝမ်းနည်းနေရတယ်၊ တကယ်တော့ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် သိပ်ဒေါသမဖြစ်တတ်တော့ဘူးဆိုတာ သူသိမှာမဟုတ်တာ။ သူ ကျွန်တော့်ခေါင်

ကို ခွက်နဲ့ပစ်ပေါက်တယ်။ အဲဒီကတည်းက သူက ကျွန်တော့်ရင်ထဲဝင်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကိုဆို မျက်စိထဲမှာ မထားခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူစိတ်ချမ်းသာ ရယ်မောပျော်ရွှင်အောင်လို့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လုပ်မပေးတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောင်ရေးကတော့ သူ ပြုံးအောင်လုပ်ပေးတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှမတွေ့မိခဲ့ဘူး။ အဲ့လိုပဲ သူ့ကို ဈေးရောင်းလိုက်ကူရင် သူပျော်မယ်လို့ တကယ်ကိုမစဉ်းစားမိဖူးတာပါ။ သူပျော်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း အဲလိုမျိုးလုပ်မှာပေါ့။ ဒါလည်း ကျွန်တော်နဲ့ဆို သူပျော်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုဆို အမြဲလူဆိုးလူညစ်ကြီးလိုပဲ သူကမြင်နေတာ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေရပါတယ်အန်တီရယ်။ အန်တီပဲ ကောင်းတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့မှာ ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်၍နေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ် ရှိန်းမြဲမြဲ ပူနွေးနေသောနေရောင်သည် ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားရကာ မိုးစက်အသွင်သို့ကူးပြောင်းသွားပြီး မြေပြင်ပေါ် ကြောလာခဲ့ရပါသည်။

“မိုးတောင် ရွာလာပါလား”

ဟုလေးပင်စွာပြောလိုက်မိပေမယ့် တိုင်နေရမှ မထဖြစ်သေး

ပါ။ မိုးစက်တွေကြားမှာသာ ငြိမ်သက်၍ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွင်းပမာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေမိခဲ့ပါသည်။

မိုးရေများက အင်္ကျီထူတွေကြားမှတစ်ဆင့် ကိုယ်ခန္ဓာအသား အမျှင်များကြားထဲသို့ တစ်ပေါက်ချင်းစိမ့်ဝင်သွားသည့် အေးစက်စက် အရသာကို နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ရာခံစားလိုက်ရပါသည်။

သူရဲရဲထဲမှာ သိပ်ကိုပူလောင်နေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ဒီမိုး ရေတွေက သူ့နှလုံးသားကို အေးစက်စေလိုက်တာပါ။ သူမရဲ့စိမ်းကား အေးစက်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ စကားသံတွေက သူ့နှလုံးသားကို ပူလောင် စေလွန်းလို့ပါ။

အေးစက်ပေးစမ်းပါ မိုးရေရယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ သဲသဲမဲမဲရွာချ ပေးစမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ရဲရဲထဲမှာ သိပ်ကိုပူလောင်နေလို့ပါဟု တသသတေး မှတ်နေမိပေမယ့် ပါးစပ်မှတော့ အာငွေ့များပင် ထွက်၍နေခဲ့ရပါသည်။

မိုးရေထဲမှာ ကောင်းကင်ကြီးကိုမော့ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေခဲ့ သည့်သူ့ကို သူမချောင်းကြည့်နေခဲ့သည်မှာ အချိန်အတော်ကြာသွားခဲ့

ပါပြီ။ တစ်ယောက်တည်းမြည်တမ်းနေသောသူ့ရဲ့စကားလုံးများက သူမ ရင်ထဲသို့ ထုတ်ချင်းပေါက် စိုက်ဝင်သွားတတ်သော မြားတစ်စင်းနှယ် အရှိန်ပြင်းလှပါသည်။

သူလိုပေါ့ပျက်ပျက်လူတစ်ယောက်က သူမစကားလုံးတွေကို အဲဒီလောက်အထိပဲနာပြီး ကျေကွဲခံစားနေလိမ့်မည်ဟု သူမတွေးမထား ခဲ့မိရိုးအမှန်ပါ။

သူမက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ပင် ပြောမိပြောရာ ပြောပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ပြီးမှ သူမလွန်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပေ မယ့် ရင်ထဲရှိတာကုန်သလောက်ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူမရဲရဲထဲမှာလည်း နာကျင်ခံစားရတာပါပဲ။ ငွေကြောင့် သူမ တစ်ဘဝလုံး နိမ့်ကျခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် သူမကိုယ်သူမ နိမ့်ကျလှပါလားဟု ဘယ်တုန်းကမှမတွေးခဲ့ဖူးပါ။

ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သူမရှေ့မှာ ထွက်ပေါ်လာသေးမိ အချိန်အထိပေါ့။ သို့သော် ကွာခြားလွန်းလှသောအဆင့်အတန်းမျိုးနှင့် ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း သူမရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာရော၊ ကိုယ်သူမ သိမ်ငယ်စွာပင် စိတ်ထိခိုက်ခံစားရပါသည်။

သူတို့နှင့်ယှဉ်လိုက်တော့ သူမဘဝက အရာရာခံသေးစုတ် နံချာ

၁၆၄ ❖ မယ်ခိုင်

နေခဲ့ရပါသည်။ ထိုညအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အာရုံထဲပေါ်လာချိန်တိုင်း မတန်မရာကိုတွေးမိလေခြင်းဟုဆိုပြီး သူမကိုယ်သူမ အကြိမ်ကြိမ်အပြစ် တင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုနှစ်ယောက်နှင့် သူမက ဘယ်လိုမှမလိုက်ဖက်ဘူးဆိုတာကို သိလေ၊ သူမပို၍ခံစားရလေပါပဲ။ သူမဘဝဟာ သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့တော့မှပဲ မပြည့်မစုံနှင့် ဟာတာတာကြီးဖြစ်လာခဲ့ရတာပါ။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ သူတစ်ပါးရှေ့မှာ ဒူးထောက်ဖူးသည့်သူမက ထိုညအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခဲ့ရပါသည်။

သူမသိပ်မှားသွားခဲ့တာကိုး...

အပြစ်မယူခဲ့တာကိုပဲ သူမက ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသည်။ အမေ့ရဲ့ဆုံးမစကားကြောင့်ရော၊ သူတို့နှစ်ယောက်မှ သူမရဲ့အလုပ်ကို သူမ စိတ်ပျက်လာခဲ့မိပါသည်။ သူမ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်။ ဘယ်တော့မှ လူ တွေကိုမလိမ်တော့ဘူးလို့။

ဒါကြောင့်ပင် သူတို့ထံမှလိမ်ယူထားခဲ့သောပိုက်ဆံများကို ပြန် ပေးပြီး လိမ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုကာ ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒီလို မှ ဒီနောက်ပိုင်း သူမရဲ့ဘဝဟာ သန့်စင်ရာကျမယ်ဟု ယုံကြည်ခဲ့မိလို့ ပါ။

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၆၅

သို့သော် သူလိုတော့ သူမက လက်လွတ်စယ်ကြီးမဟုတ်ပါ။ မိုးရွာရင်လည်း ထီးဆောင်းပါသေး၏။ သူကတော့ ထီးမဆောင်းနိုင် လောက်အောင်ပါပဲ စိတ်ပျော့ရသလား။ အလကားလူကြီးပဲဟု ပျစ်ပျစ် နှစ်နှစ်တွေးကာ သူမက လှည့်ထွက်မည်အပြုမှာ သာမန်ထက်ပို၍ငြိမ် ချက်သားကောင်းနေခဲ့သောသူကြောင့် သူမရဲ့ခြေလှမ်းတို့က ထွက်ခွာ ၍မရပြန်ပါ။

သူမက မိုးရေထဲမှာ ငြိမ်နေသောသူနားသို့ မရဲတရဲလေး အရဲ ကိုးကာ တိုးကပ်သွားပြီးမှ...

“လုလင်”

မဝံ့မရဲလေးခေါ်လိုက်၏။ သို့သော် သူကပြန်ထူးမလာ၍...

“လုလင်”

ဒါလည်း ထူးသံက ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ ‘သူမနှင့်စကားများ ထားကြတာပဲ၊ သူမကိုစိတ်ကောက်နေမှာပေါ့’ ဟုတွေးကာ ထီးကို သူ ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးပေးလိုက်ပါသည်။

“ထတော့လေ၊ ရှင် ဒီမှာထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီ လဲ။ ရှင်က အဲလောက်ကြီးကျန်းမာရေးကောင်းနေလို့လား” ဟုမျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲကာ ပြောနေမိသွားပါသည်။ သူ

၁၆၆ ❖ မယ်ခိုင်

ကို ပြောချင်ရာ စိတ်ထဲရှိတာအကုန်ပြောခဲ့ပြီးမှ သူနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်
ရဲတော့သဖြင့် မျက်နှာကိုလွှဲပြီးနေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“လုလင် ရှင်ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ ထီးယူရင်လည်း ယူ
ထားလေ။ တော်ကြာ ကျွန်မတို့ကို ဘုရားရင်ပြင်မှာ အတွဲချိန်းနေတယ်
လို့ အထင်လွဲကုန်ကြဦးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း လုလင်ထံမှ ထူးခြားစွာတိတ်ဆိတ်
နေခဲ့တာကြောင့် ထူးခြားခြင်းရနံ့ကို သူမက စတင်ရှုရှုမိလိုက်၍
လုလင်ဘက်သို့လှည့်လာခဲ့လျှင် ခေါင်းစိုက်စိုက်ကျိုးကျွာကာ ငြိမ်သက်နေ
ခဲ့သောလုလင်ကြောင့်...

“လုလင်... လုလင်”

စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းများက ပဲ့တင်ထပ်သွားပါလေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

သူ အိပ်ရာမှနိုးလာတော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် အပုံလိုက်ကြီးဖြစ်
နေသောစောင်ပုံကြီးကြောင့် သူချက်ချင်းအသက်ရှူကြိမ်သွားရပါသည်။

“နိုးပြီလား”

အမြဲကြားနေကျ နောင်ရေးရဲ့အသံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြား
လိုက်ရတော့မှ စောင်ပုံကြားထဲမှ သူက လှုပ်လီလှုပ်လီနှင့် ထထိုင်လာ
ရပါသည်။

“ရော့”

ဟုဆိုကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုလှမ်းပေး၍ သူက တုန်တုန်ချီချီ

ပင်ယူကာ ကော်စီပူကိုမော့ချလိုက်မိသည်။

“ဘယ်ကဘယ်လို အိမ်ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“မင်း ဒီမှာအိပ်နေတာ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီတိတိရှိပြီ”

“ဟမ်”

“ငါတောင် နည်းနည်းစိတ်ပူလို့ မေမေ့ကိုဖုန်းဆက်ထားသေးတယ်။ အခန့်မသင့်ရင် မေမေ့လိုက်ချင်လိုက်လာနိုင်သေးတယ်”

“ငါ ဘုရားရင်ပြင်မှာထိုင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ”

“မင်းတော်တော်စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်နဲ့တူတယ်။ ဒီသုံးဆယ့်ခြောက်နာရီအတွင်း ငါ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုသုံးသပ်ကြည့်နေမိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ငါအဖြေတစ်ခုကို ရလိုက်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မပြောသေးပါဘူး။ တိုက်ပွဲဆိုတာ ရန်သူတွေများမှ ပိုလှတာ၊ သြရသ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား။ အချစ်စစ်ရဲ့လမ်းလေးဟာ မပြောင့်တန်းဘူးလို့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်မဆိုင်ဆိုတာ နောက်တော့ မင်းသိလာရမှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ မသိသလို မပြောချင်သလိုနှင့် ကော်စီခွက်ကိုကိုင်

ပြီး ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်နေခဲ့ပါသည်။

“ဒီလောက်များတဲ့စောင့်တွေကို သူ ဘယ်ကဆွဲထုတ်လာသလဲ မသိဘူး။ မင်းကိုအပုံလိုက်ခြုံပေးသွားတော့တာပဲ”

“ဘာ! သူက... ဘယ်လို”

“မင်းအံ့သြသလို ငါလည်းအံ့သြရတာပဲ။ သူက မင်းကိုကြည့်မရလို့ ရန်တွေ့သွားတာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါအမှန်ပဲ။ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ အဲ့လိုလုပ်သွားခဲ့တာ”

ဟု နောင်ရေးက အတည်ပေါက်ကြီးပြောလာတော့ သူမျက်နှာမှာ ဖြတ်ရှိက်ခံလိုက်ရသည့်နယ် ထူပူရိုင်းမြဲသွားရပါသည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းရှက်နေတာလား”

“ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ”

“ရှက်ရင်လည်း ရှက်တယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ကွာ”

“ဒီအရူးမကို ငါက ဘာလို့ရှက်နေရမှာလဲ”

“ဒါကြောင့် မင်းကို သူရန်တွေ့တာပေါ့၊ ဟုတ်တာကို မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့လိုသာ ဟန်ဆောင်နေရင်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်တော့မှရည်းစားဖြစ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု နောင်ရေးက တည့်တည့်ပြောမစ်တော့ လူလင်ရင်ထဲ

ခံစားသွားရပါ၏။

“အဲဒါဆို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက သူ့ကိုကြိုက်နေလို့လား”

“နည်းနည်းပေါ့”

“ရိုးသားစမ်းပါ လုလင်ရာ”

“ငါ့ကို အဲလိုအလွတ်ရနေပြီပဲ၊ ဘာလို့မေးနေသေးတာလဲ”

“ဪ၊ မင်းကအမှန်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသားဖြေရမှာ ရှက်နေသလား”

“ပြောမှာလား မပြောဘူးလား”

“ပြိုင်ဘက်ကို လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြောပြလိုက်လိုက်တော့ လှပပရုံးပွဲဝင်ဖို့သာ ပြင်ပေကော့”

“လုက မလှ၊ အသံက ကျယ်သေး၊ စွာကလည်း စွာသေးတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို မင်းဘာလို့ကြိုက်နေသေးသလဲ”

“မင်းကရော”

ဟု နောင်ရေးက ပြောလိုက်တော့မှ ရန်လိုနေသောလုလင်မှာ ငြိမ်ကျသွားရပါတော့သည်။

“အခုချိန်မှာ မင်းနဲ့ငါက အနုဂ္ဂနဲ့ဘာဘူပဲ”

ဟု နောင်ရေးက အေးစက်စက်ပြောနိုင်လှပေမယ့် လုလင်ရင်ထဲမှာတော့ ပူပန်သွားရပါသည်။ ဒါကို နောင်ရေးက သိနေ၍ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

စိုးရိမ်နေတာလား လုလင်...။

မင်းဘာကိုစိုးရိမ်နေသေးသလဲ...။

ဒါဟာ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဆိုရင်တောင် မင်းက ပန်းတိုင်နားက လူတစ်ယောက်ပဲ။

တာမထွက်ရသေးတဲ့ငါ့ကို မင်းက စိုးရိမ်နေစရာလား...။

အမြဲတမ်း သူ့ကို အနိုင်ယူ ခိုလ်ကျခဲ့တဲ့လုလင်ကို သူစိတ်အနှောက်အယှက်ပေးချင်မိပါ၏။ သူ ပြတင်းပေါက်ကိုဖျက်နှာမှုပြီးသာ ပြုံး၍နေခဲ့ပါတော့သည်။

ပြီးတော့ ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်တဲ့သူပင်လျှင် စိုးရိမ်စရာနေရာမကျန်လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်ပြသွားသောသူမရဲ့ပုံရိပ်က သူ့အာရုံထဲ ပျောက်ပျက်မသွားခဲ့ပါ။

သူရင်ထဲမှာလည်း ခံစားရတာပါပဲ...။

ကိုယ်ချည်ရွယ်ထားခဲ့တဲ့မိန်းကလေးက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့အခြားလူကို ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကြင်နာယုယပြနေတာလောက် စိစားရသိုးသော

၁၇၂ ❖ မယ်နိုင်

အချိန်ဟာ လောကမှာ မရှိလောက်တော့ဘူးဟု ထင်မြင်နေမိပါသည်။

အေးစက်စပြုနေသောကော်ဖီခွက်ကို တစ်ကျွက်တည်းနှင့်မော့
ချပစ်လိုက်ပါသည်။ သိပ်နှစ်သက်မိတယ်ဆိုသောကော်ဖီရဲ့အရသာပင်
လည်ချောင်းထဲ ဘယ်လိုစီးမျောသွားသည်မသိ။

အခန်း (၁၆)

ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါယုကျေးကို မမြင်ရသည်ကိုတွက်လျှင်ဖြင့် ဒီ
နေ့ရောဆိုလျှင် သုံးရက်မြောက်ရှိသွားပါပြီ။

ဒါကြောင့်ပင် သူ့စိတ်တွေ တင်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အဖျားပျောက်
ခါစမှာပင် ဒေါယုကျေးရှိရာသို့ မအောင့်နိုင်မအီးနိုင်စွာပင် ရောက်လာ
ခဲ့တော့ ခြံရှင်၏ပြောပြချက်ကြောင့် သူမနေမကောင်းဖြစ်နေတာ သိ
လိုက်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမကို ပို၍စိတ်ပူသွားပြီး သူမနေထိုင်ရာ အိမ်ပု
လုံးလုံးလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့စဉ်မှာ သူမကိုထိုင်ရင်း အန်ပြတ်သောက်

၁၇၄ ❖ မယ်ခိုင်

နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အဟွန်း... ဟင်း”

ချောင်းဟန်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လုံးဝထင်မှတ်
မထားခဲ့သည့်လုလင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဆန်ပြုတ်ပင် သီးချင်သွားရပါ
သည်။

“အဟင်း... အဟွတ်”

“ငါ ဘာရေမွှေးမှ ဆွတ်မလာပါဘူး”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမလိုမလဲလေး ပြောလိုက်သောလုလင်ကြောင့်
သူမ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

“ငါဝင်လာမယ်နော်”

သူမက ဘာမှပြန်မဖြေ၍ သူက မဝင်ရဲသဖြင့် အပေါက်ဝမှာ
ပဲရပ်ကာ သူမထံမှအဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနေမိပါသည်။

သူမကလည်း အမြင်ကပ်ကပ်နှင့်ပင် ဆန်ပြုတ်ကိုငုံသောက်
နေမိပြီးမှ မခိုတရုံလေး သူမကိုကြည့်နေခဲ့ရာသောလုလင်ကို မကြည့်
ချင်ကြည့်ချင်လေးကြည့်ကာ...

“အဲဒီမှာ ဘာရင်လုပ်နေတာလဲ”

“မင်းမှမဝင်ခိုင်းသေးတာ”

သခိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၇၅

“ထမင်းလည်း ကျွန်မ၊မစားခိုင်းရင် မစားတော့ဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကြည်စင်စွာ

ပြုံးပြီး ဝင်လာတော်မူပါတော့သည်။

“နေမကောင်းဘူးဆို”

“ကျွန်မပုံစံက ဟန်ဆောင်နေတာနဲ့တူနေလို့လား”

ဟု သူ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီးပြောလိုက်စဉ် လည်ပင်းမှာ ဒေါင်လိုက်
ဖြစ်ပေါ်နေသောအနီကြောင်းကြီးများကြောင့် သူမမျက်လုံးပြူးသွားရပါ
သည်။

“ဟင်! ဘာကြီးလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင် မှန်ကြည့်သေးလား ဒေါယုကျေး”

“ဟွန်းအွန်း... မကြည့်ဖြစ်မိဘူး”

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ဘယ်လိုရောဂါဖြစ်ဖြစ် ငါရအောင်ကုမယ်”

သာမန်ဖျားနာနေသောသူမကို နာတာရှည်ရောဂါသည်ကြီး
တစ်ယောက်လို စိုးရိမ်မကင်းစိုက်ကြည့်နေသောလုလင်ကြောင့် သူမ
စိတ်ပျက်ရပါသည်။

“လုလင်၊ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မက ခဏပဲဖျား

၁၇၆ ❖ မယ်နိုင်

တာပါဟဲ့”

“နင် ငါ့ကိုမညာပါနဲ့၊ အနာသိရင် ဆေးရှိပါတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်
တဲ့ရောဂါကို ဆရာဝန်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြဖို့ပဲ လိုတာပါ။ နင့်ကို
ငါ ရန်ကုန်ခေါ်သွားမယ် ဒေါယုကျေး”

“ကျွန်မက ဘာကိစ္စနဲ့လိုက်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုတော့မှာ ကိုယ့်အသက်ကိုအသေခံတော့မလို့လား”

“ဟမ်! ...”

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမနေ့မျှဘဲ အသေခံနိုင်ပေမယ့် ငါက
မင်းကိုသေခွင့်မပေးနိုင်သေးဘူးကွ။ မင်းသေမယ်ဆို ငါလည်းလိုက်သေ
မယ်။ ငါ့ကိုတော့ ကယ်ခဲ့ပြီး မင်းကိုတော့ ငါကဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ရင်
ငါရှေ့ဆက်ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ အသက်ရှင်သွားရမှာလဲဟင်”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်း ငါနဲ့လိုက်ဖို့ပြင်ထားပါ။ ထွက်ပြေးမယ်မကြံနဲ့။ ငါလည်း
မင်းနဲ့အတူလိုက်သေပစ်လိုက်မယ်ဆိုတာ မင်းကောင်းကောင်းတွေးထား
လိုက်ပါ”

ဟုပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသောလုလင်ကို သူမ နား
မလည်နိုင်ပါ။

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၇၇

သူမကရော ဘာရောဂါမို့ သေရမှာလဲ...

ဘာကိစ္စကြောင့် သူနဲ့ရန်ကုန်ကိုလိုက်နေမှာတဲ့လဲ...

“ရှေးပါ”

ဟုပင် ရင်ထဲ၌ ပြောချပစ်မိလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၇)

သူရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားနေရ၍ ဖိုးထောင် အလုပ်လုပ်နေ
သောညှိရိပ်သာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ပြီးနောက် အလုပ်ရှင်ထံ ဖိုးထောင်အတွက်ခွင့်တောင်းပေးပြီး
ဖိုးထောင်ကိုခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပါသည်။

သူမမရှိတော့လျှင် သူမတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လျှင်ဆိုတာမျိုးကြီးက
သူ့အသွေးအသားကိုခမ်းခြောက်အောင် ပူလောင်စေပေါ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ပင် ဖိုးထောင်ကိုလည်း ဘာစကားမှမပြောနိုင်သေးဘဲ သူ့ရောက်ဖူးခဲ့
သောခေါင်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟာ! အစ်ကို ဒီဆိုင်ကိုသိတယ်ဟုတ်လား”

“ရှည်လိုက်တာကွာ သိလို့ခေါ်လာတာပေါ့”

“ဒီဆိုင်က စပ်ဖိက အရမ်းကောင်းတာဗျ.. ချိုအိအိလေး သိပ်မနံဘူး”

“စပ်ဖိ? အဲဒါက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“အရသာကောင်းတယ်ဗျာ”

“အရသာ၊ အဲဒါဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ၊ ခေါင်ရည်လိုမျိုးလား”

“တူတော့တူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စပ်ဖိက လေတိုက်လေ၊ မူးလေ အရသာကောင်းလေပဲ”

ဟု ဖိုးထောင်ကပြောလိုက်ပေမယ့် သူ ဖိုးထောင်ရဲ့စကားကို စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။ အကြောင်းမှာ ဒေါယုကျေးကို လည်ပင်းတွဲတော့ဘူး၊ ဒေါယုကျေးတော့ သေတော့မှာပဲဟုတွေးမိပြီး စိတ်ထိခိုက် အနီကြောင်းကြီးများနှင့်တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်ပါသည်။

သူစိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆိုင်ထဲတစ်ဝိုက်ကို မျက်စိဝေကြည့်လိုက်ရာ လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်ကိုလည်း ထိုအခိုက်အကြောင်းကြီးများနှင့် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။ ဒါ ကူးစက်ရောဂါလား..

“အစ်ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရောဂါဆန်းပေါ်နေပြီ ဖိုးထောင်”

“ဗျာ..”

“ဒေါယုကျေးလို့ပဲ”

“ဗျာ..”

“အဲလိုလည်ပင်းမှာ အနီကြောင်းကြီးတွေပေါ်တဲ့ရောဂါက ကုလို့ပျောက်တယ်လို့ မကြားဖူးဘူးလား”

ဟု သူက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာပြောဆိုလိုက်တော့ ဖိုးထောင်မှာ ချစ်သွားရပါသည်။ ရယ်ရမှာလား... အံ့ဩရမှာလားပင် မတွေးနိုင်တော့၊ ပြီးတော့ သဘောလည်းပေါက်သွားမိပါသည်။

ဒေါယုကျေးရဲ့လည်ပင်းမှာ ထိုအရာကိုမြင်ခဲ့၍ ကုလို့မပျောက်တော့ဘူး၊ ဒေါယုကျေးတော့ သေတော့မှာပဲဟုတွေးမိပြီး စိတ်ထိခိုက်ကာ သူ့ဆီရောက်လာတာပဲဟုလည်း ချက်ချင်းဆက်စပ်ကာ သဘောပေါက်မိပါသည်။

သာမန်အားဖြင့်တော့ ထင်ချင်ရာထင်ပါစေဟု လုလင်ရဲ့စိတ်ကို ညှဉ်းဆဲထားချင်ပေမယ့်လည်း တကယ်ပင် စိတ်ထိခိုက်နေပုံရသော လုလင်ကိုသနားသွားမိကာ..

“အစ်ကိုက အဲ့ဒီအတွက် ခံစားနေရတာလား”

“ဒေါယုကျေးကို ငါအသေမခံနိုင်ဘူး၊ ရအောင်ကုမယ်”

“အစ်ကို အဲ့ဒီလောက်ထိပဲ ဒေါယုကျေးကိုကြိုက်သလား”

“ငါ ဘယ်တုန်းက ကြိုက်တယ်ပြောလို့လဲ”

“မပြောသေးဘူးလား”

“နောက်မှပြောမယ်”

ရှုတည်တည်နှင့်ပြောနေသောလုလင်ကြောင့် သူပြီးလိုက်မိပြန်

ပါသည်။

“အကယ်၍ ဒေါယုကျေးသေသွားရင် အစ်ကိုတယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသေဘူး... သူ့ကို ငါမသေခိုင်းဘူးကွာ”

“ဒေါယုကျေးလည်း မသေပါဘူး”

“ဟင်...”

“ဒါသေလောက်တဲ့ရောဂါမှမဟုတ်တာ”

“အဲ့ဒီအနီကြောင်းကြီးတွေက...”

“အဲ့ဒါ မက်ကလောင်လို့ခေါ်တယ် အစ်ကိုရ”

“ဘာ! မက်ကလောင်... ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ရိုးရာကုထုံးပဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာက ဖျားတာကို

နေမကောင်းဖြစ်တာတို့ဆိုရင် သက်သာအောင် အဲ့လိုအနီကြောင်းကြီး

တွေပေါ်တဲ့အထိ မက်ကလောင်ခြစ်ရတယ်ဗျ။ တော်ရုံတန်ရုံနေမကောင်း
တာလောက်ဆိုရင် အဲ့လိုလုပ်လိုက်ရင် ပျောက်တယ်ဗျ”

“ဒါဆို အဲဒါရောဂါမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဘယ်ကလား... အစ်ကိုကလည်း”

ဟု ဖိုးထောင်လည်းပြောလိုက်ရော သူ့မှာ ငါ့ရှင်သွားရကာ
ထိုဆိုင်ထဲမှ ဝမ်းပန်းတသာကြီး ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါ၏။

“ပြောလိုက်မိတဲ့ငါ့အမှားပဲ၊ ဒီအတိုင်း အီးဖောရှောဖိန်းနေ
လိုက်ရင်တောင် စပ်ဒီသောက်လိုက်ရဦးမယ်။ အခုတော့ ကိုယ့်တိုက်နဲ့
ကိုယ့်ကံပေါ့ ဖိုးထောင်ရယ်”

ဟုသာပြောကာ ဒကာက ပြေးပြီမို့ သူပါ ထိုဒကာနောက်
လိုက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

အလာတုန်းက ရုပ်နဲ့ အပြန်ရုပ်က တစ်ခြားစီပြောင်းလဲသွား
သောလုလင်ကို သူ ကျိန်ဆဲချင်မိပါသည်။ အလာတုန်းကတော့ အီးမှန်
ထားတဲ့မျက်နှာနဲ့၊ အခုကျတော့လည်း ရွှေကောက်ရလိုက်တဲ့ရုပ်၊ အမျိုး
မျိုးတတ်လည်းတတ်နိုင်တယ်ဟုပင် ရင်ထဲ၌မြည်တမ်းလိုက်မိပါသည်။

သူနှင့်လုလင်တို့ ထိုသို့လျှောက်လာခဲ့ရာမှ အီးထိသောကွေ့အဝင်
မှာတော့ ထိုးဆိုက်လာတဲ့အငှားကားကြီးကြောင့် ဖိုးထောင်ရဲ့မျက်ဝန်း

အိမ်မှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပါတော့သည်။

“ပြဿနာတော့ တက်ပြီထင်တယ် အစ်ကိုရေ”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခဏလေး ကျွန်တော်အိပ်အခြည်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ကို ခြံကွယ်လေးမှာထားခဲ့ပြီး ဖိုးထောင်က ထွက်သွားပြန်ပါသည်။

ခဏအကြာတွင် ဖိုးထောင်က ပြန်ရောက်လာတော့...

“ပြေးဖို့ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ရှင်အန်တီကြီး ရောက်နေပြီ”

“ဘာ! ”

“ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ် အဲဒါ ဒီအိမ်ရှင်အန်တီ

ကြီးပဲ”

“ဟာ! အဲဒါဆိုရင် ငါတို့အိတ်တွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ညရောက်တော့ ခိုးတာပေါ့ဗျာ ဒေါယုကျေးလည်း ဒီလိုပဲ

ခိုးရတာကို”

“ဘာ! ”

“လာသွားစို့၊ တော်ကြာ လူပါ ဂွံသွားလို့ ပြဿနာက မိဆိုးကြွက်လျှောက်လိုက်နေဦးမယ်ဗျ”

ဟုဆိုကာ သူ့ပခုံးကိုတွန်းလိုက်စဉ်မှာတော့...

“နောင်ရေး”

ဟု သူက အော်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“အဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုနောင်ရေး”

“သွားပြီ၊ သူ့ကိုမိပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဘယ်တော့မှရှောင်မပြေးဘူး”

ဟုဆိုကာ ဖိုးထောင်ကိုချန်ထားပြီး အိမ်ထဲသို့အတင်းစွတ်ကြီးပင် ဝင်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာထိတ်နေပေမယ့်လည်း နောင်ရေးဒုက္ခဖြစ်နေပြီဆိုတာတွေ့မိ၍ သတ္တိတို့က ရှိလာခဲ့ရပြန်ပါသည်။

သို့သော် အိမ်ထဲအရောက်မှာတော့...

“ဟင်! မေမေ”

“အို... သား၊ ငါ့သားလေး”

“မေမေ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“သားနေမကောင်းဘူး၊ သတိလစ်နေတယ်ဆိုလို့ မေမေက

အလုပ်တွေပစ်ထားပြီး လာခဲ့တော့တာပဲ၊ မေမေက စိုးမိနေတာ၊ ဒီအိမ်

၁၈၆ ❖ မယ်ခိုင်

ကို သားတို့ရှာတွေ့ပါ့မလားလို့”

“ဗျာ! ဒါ၊ ဒီအိမ်က...”

“သားကို သားကြီးပြောမပြဘူးလား”

“ဗျာ! ”

“သားကြီးကတော့ လုပ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ညီကို အဲ့လို ညှင်းဆဲထားတာလဲ”

“ဒီကောင် သားကိုအနိုင်ကျင့်တာ များနေပြီမေမေ”

“ဟင်! ဒါဆို မင်းအစောကတည်းက သိနေတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အဓိကတရားခံက ကျွန်တော်ပါ။ ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော်ကပဲ လိမ်ညှာပြီး ငှားပေးခဲ့တာပါ”

ဟုအရှူးတစ်ယောက်လိုအော်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဝင်လာခဲ့သောဖိုးထောင်ကြောင့် သူတို့မှာ ဝိုင်း၍ရယ်ပစ်လိုက်ကြပါတော့သည်။

သည်တွင် ဖိုးထောင်မှာ ကြောင်တက်တက်နှင့် သူတို့ကိုသာ ပြုံးပြဲကြည့်နေလိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်မို့ မေမေ့ကို ကောင်းမှုလုံစေတီသို့ ဘုရားဖူးကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတူပို့ကြစဉ်တွင် ဘုရားရင်ပြင်၌ ဒေါယုကျေးကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! ဒေါယုကျေး၊ ဘုရားလာဖူးတာလား”

“အင်း”

နောင်ရေ၊ လုလင်တို့နှင့်အတူပါလာသော ခန့်ငြားတို့အမျိုးသမီးကြီးမှာ သူတို့၏အမေ့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမမှန်းဆင်မိပါသည်။ ဖိုးထောင်ပြောပြ၍ သူမက အကြောင်းစုံကိုသိနှင့်ပြီးနေလို့ပါ။

၁၈၈ ❖ မယ်နိုင်

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကိုယ်တို့မေမေလေ။ ဒေါ်မြတ်
သိရှိပါ။ မေမေ၊ သူက ဒေါယုကျေးတဲ့”

“ဒေါယုကျေး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“ဒီနာမည်မျိုးကို ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။ မင်းကို အန်တီ အရင်
ကများ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးသလဲ”

“တွေ့ဖူးပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်ကပါ။ ဒီအိမ်ကို အန်
တီလာဆောက်တုန်းက ကျွန်မ ပန်းရံဆင်းခဲ့ဖူးပါတယ်”

ဟုတ် သူမက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပစ်မိပါသည်။ ထိုအချိန်
တွင် အံ့ထင်သေးရုံချသွားသောမေမေရဲ့မျက်ဝန်းကို မကြည့်လို၍...

“မင်း၊ မင်းအမေကိုလာတွေ့တာလား”

“ငေးကြည့်ရုံပါပဲ၊ သူက စကားမှမပြောတော့တာ။ မျက်စိ
လည်းမမြင်ဘူးဆိုတော့”

သူမအသံများက လည်ချောင်းတွင် ဆို့နှင့်ပျောက်ကွယ်နေကုန်
ရပါသည်။

“ရှင်တို့ ဘုရားဖူးကြလေ၊ ကျွန်မလည်း သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ လေးတွဲသောခြေလှမ်းများဖြင့် ဖြတ်ကျော်သွားသော

သမိုင်းက ရာဇဝင် ❖ ၁၈၉

ဒေါယုကျေးနောက် သူလိုက်သွားချင်မိပေမယ့်လည်း မေမေ့နောက် ကပ်
ပါလာရင်း...

“မေမေ၊ သား ခဏနော်”

ဟုပင် ခွင့်တောင်းကာ ဒေါယုကျေးကို ဘုရားရင်ပြင်တစ်
လျှောက်လိုက်ရှာမိတော့ တရားထိုင်နေသောယောကျ်ားကြီး၏နံဘေးတွင်
ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒေါ်မြတ်သိရှိကာ ဘုရားဖူးနေရာမျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ယောကျ်ား
ကြီးကို သမန်ကာလျှံကာတွေ့လိုက်ရပြီးမှ စိတ်ထဲက ဖဝေဝေါဖြစ်တာ
နှင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်! ကျေးတမာ”

သူမ ကြက်သီးမွေးညင်းလေးပင် ထောင်သွားရပါသည်။ ထို့
ကြောင့် ဘုရားရှိခိုးနေရာမှ ရုတ်တရက်ကြီးထလာပြီး...

“မင်း... မင်း ကျေးတမာမဟုတ်လား”

“အန်တီ၊ အမေက ဝစ်ပိတ်ကျင့်နေတာရှင်”

ဟူသောအသံလာရာဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဘုရားနှင့်
အတူ စောစောကမိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မင်းက ကျေးကလေးလား”

၁၉၀ ❖ မယ်နိုင်

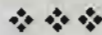
“ရှင်!”

ထိုနာမည်မျိုးကို သူမကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါ်ဖူးသလို
နှင့် ရင်းနှီးလွန်းလှပါသည်။

“သူ့ ကျေးတမာမဟုတ်လားဟင်”

“အမေ့နာမည်ကို အန်တီက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်”

ဟု သူမအမေးမှာတော့ ထိုအန်တီက မျက်ရည်ဥကြီးများ ပိုး
ပိုးပေါက်ပေါက်နှင့် ရှုံးပွဲချင်ရှိက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

“ဒီသားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးကျေးကလေးက ငယ်ငယ်က ကစား
ဖော်တွေပေါ့”

ဟုတည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်သော မေမေ့ရဲ့အသံကြောင့် နောင်
ရေးရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသွားရပါသည်။ ဒါကြောင့် မြင်မြင်ချင်းပဲ သူမ
မျက်ဝန်းတွေကို ရင်းနှီးနေခဲ့တာကိုး။ ဒါ သူ့သိပ်ခင်မင်တွယ်တာခဲ့ရတဲ့
ကျေးကလေးတဲ့လေ။

“တစ်နေ့မှာ ကိုထွန်းလူနဲ့ကျေးတမာတို့ အကြီးအကျယ်စကား
များကြတယ်။ ကိုထွန်းလူက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ကားမောင်းပြီးထွက်သွား

၁၉၂ ❖ မယ်ခိုင်

ရာက အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို လည်းကြားရော အသုဘတောင်မချနိုင်တော့ဘဲ ကျေးတမာက ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားတော့တာပဲ။ အန်တီတို့လည်း စုံစမ်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုန်းနေတဲ့လူကိုမို့ ဘယ်မှာမှစုံစမ်းမရခဲ့ဘူး။ သမီးတို့မိသားစုပိုင်အိမ်ကိုတော့ အန်တီက ခုချိန်ထိစောင့်ရှောက်ထားပါတယ်ကွယ်။ တစ်နေ့မှာပြန်ဆိုကြရင် ပိုင်ရှင်ကိုအပ်နှံရအောင်လို့ပါ။ ကျေးတမာက သိပ်စိတ်ကြီးတာကိုးကွယ်”

ဟုပြောနေသောအန်တီရဲ့စကားတွေက သူမနားထဲ မဝင်တစ်ချက်ဝင်တစ်ချက်ပါ။ အမေနဲ့အဖေကြားက ပြဿနာကိုမသိပေမယ့် သူမက ကြားခံမြေစာပင်ဖြစ်ခဲ့ရ၍ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် သူမ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မည်သူ့ကိုမျှစကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခြံထဲရှိအိမ်ပုလေးထဲမှာသာ ပုန်းနေမိပါတော့သည်။

“ဒေါယုကျေး”

ဖိုးထောင်ဆိုတာသိပေမယ့် သူမ ပြန်မထူးပါ။

“နင် အဲလိုပဲအမြဲနေတော့မှာလား။ နင့်ကို လုလင်ရော နောင်ရေးပါ လာတွေတာ နှင့်ကထွက်မတွေ့ဘူးဆို။ နင် အဲလိုမလုပ်သင့်ဘူး ဒေါယုကျေး။ နောင်ရေးဆို နင့်ကိုဘယ်လောက်ထိခင်နေသလဲ။ ဈေး

သမိုင်းက ရာစုဝင် ❖ ၁၉၃

တွေတောင် ရောင်းကုလို့ သူ့လိုသူဌေးသားပညာတတ်က။ ပြီးတော့ လုလင်က နင့်ကိုသိပ်ချစ်တာ။ နင်လည်း ဒါကိုသိတယ်။ ငါလည်းသိတယ်။ အားလုံးသိတယ်။ နင် သူတို့ကို နှုတ်တော့ဆက်သင့်ပါတယ်ဟာ”

သူမမျက်လုံး ကျယ်လာရပါသည်။ နှုတ်တော့ဆက်သင့်တယ်ဆိုသောစကားကြောင့်ပင်။

“သူတို့ပြန်ကြတော့မှာ၊ အခု လေယာဉ်ကွင်းကိုဆင်းသွားကြပြီ။ လုလင်က သိပ်ကိုစိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ သူ့ကို နင်ထွက်မတွေ့လို့၊ နင်တွေ့လိုက်ပါ။ နင့်ကို သူတစ်ခုခုပြောချင်နေတယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်ချိန်က နီးနေပြီ”

ဟုဆိုပြီး ဖိုးထောင်က ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ...

“တွေ့တာမတွေ့တာက နင့်အပိုင်းပါ။ ငါက နင့်ကိုအသိလာပေးတာ”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွား၍ သူမရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားရပါသည်။ ဖိုးရွာတောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းမြည်တမ်းကာ စကားတွေတကတည်း တွတ်ပြောနေသောလုလင်ရဲ့ပုံက သူမကမ္ဘာကိုလွှမ်းမိုးသွားရပါသည်။

ပြီးတော့ သူမပြောဆိုသမျှကို ကြောင်အမ်းပြီး ကြည့်နေခဲ့သော

၁၉၄ ❖ မယ်နိုင်

လုလင်၊ တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် သူမက လက်စွမ်းပြခြင်းခံလိုက်ရသော
လုလင်၊ သရဲကြောက်တတ်သောလုလင်၊ သူမကိုရန်လုပ်တတ်သော
လုလင်။

လုလင်ရဲ့ပုံရိပ်တွေကသာ သူမကိုကြီးစိုးမင်းမူသွားရချိန်မှာ
တော့ လုလင် အခုလိုခွဲခွာသွားမှာကို သူမစိုးရိမ်လာမိပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘယ်အရာကိုမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေ
တော့ဘဲ လေယာဉ်ကွင်းကိုပြေးလိုက်ခဲ့ပါတော့၏။

အခန်း (၂၀)

ဒို့ဟကြီးတွေ့ခဲ့နေခဲ့သောစိတ်အစဉ်ကြောင့် သူ တစ်ခုခုကို နိုင်
နိုင်မာမာကြီးဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ...

“မေမေ၊ သားနေခဲ့တော့မယ်”

“သား”

“မင်းမှန်တယ် လုလင်၊ လူကြီးတွေရဲ့သမိုင်းက ငါတို့နဲ့ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး။ ငါတို့ရာဇဝင်ကို ငါတို့လက်နဲ့ပဲရေးရမှာပါ။ ငါတို့စိတ်နဲ့ပဲ
ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်။ မင်းမှန်တယ် လုလင်”

ဟုပြောတော့၊ လုလင်မှာ အိတ်ကိုဆွဲကာ မေ့မေ့ကိုပင် ဂရု

မစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်မည်အပြု...

“ဟေ့ကောင်”

ဟူသောနောင်ရေး၏ဟန့်တားသံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်

ရာ...

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်အမွေပြတ်ဆိုရင် မင်းတော့သေပြီ။

ငါ အမွေအားလုံးကို တစ်ယောက်တည်းအပိုင်စီးလိုက်ရမလား”

ဟုနောက်ပြောင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူက နောင်ရေးကို အပြုံး
လေးနှင့်ပင် နှုတ်ဆက်ကာ ပေါ့ပါးသောခြေလှမ်းများနှင့် ပြေးထွက်လာ
ခဲ့ပါတော့သည်။

ကောင်မလေး... ငါ မင်းကိုဆွဲကိုင်ထားတော့မယ်။ မင်းထွက်
ပြေးလို့မလွတ်အောင် ချုပ်ကိုင်ဖို့ ငါလာနေပြီ။

ဟု ရှေးရှေးမှိုက်မှိုက်တွေးပစ်ချိန်မှာတော့ ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံး
က ပေါ်လာရပါတော့သည်။

ထွက်ခွာသွားသောလေယာဉ်ကြီးကိုမော့ကြည့်ပြီး ပဆစ်ဒူးတုပ်
ထိုင်ကာ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေရှာသော သူ့ချစ်သူလေးကို မထင်မှတ်
ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

အချို့အချို့လူများက သူမကိုကြည့်နေကြပေမယ့် သူမမှာ ရှက်

ပုံမရတော့ပါ။ ပြင်းပြစွာပင် တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေပါသေး၏။

သူက ချစ်စနိုးလေးနှင့်ပင်...

“ဟိတ်”

“ငါ နင့်အသံကိုပဲ ကြားနေရတယ် လုလင်”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းအနားရောက်နေတာပဲ။ ငါ့အသံကိုကြားရ
မှာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်စဉ်မှာ မျက်ရည်များနှင့်လှည့်ကြည့်လာခဲ့သောသူမ

က...

“လုလင်”

သူမမှာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ချစ်သူရင်ခွင်ကြား ပြေးဝင်ပစ်ပါ
တော့သည်။

“ငါက နင့်ကိုသွားပြီထင်နေတာ”

“ငါက မင်းကိုဘယ်လိုလုပ်ခွင့်ရှိသလဲ”

“နင့်မေမေနဲ့ ငါ့အမေ”

“လူကြီးတွေရဲ့သမိုင်းက ငါတို့နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ငါတို့ရာဇဝင်နဲ့
ဖို့သာ ငါတို့လက်နဲ့ အလှဆုံးရေးခြယ်ကြစို့လား ဒေါ်ယုကျေး”

ထိုအခါမှ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိပြုမိစွာ ရပါသည်။

၁၉၈ ❖ မယ်ခိုင်

“ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ”

“လူတွေကြည့်နေကြတယ်”

“မကြည့်တဲ့နေရာမှာ ချစ်ကြမယ်လေ”

“ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ပြောလို့လဲ”

“ငါကတော့ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“တကယ်”

“အင်း”

ရသတို့နှင့်ပြည်စုံပါစေ

မယ်ခိုင်

